

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 251
Warszawa, 22 listopada 2007 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

-o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Maksą Kraczkowskiego.

(-) Andrzej Adamczyk; (-) Waldemar Andzel; (-) Iwona Arent;
(-) Zbigniew Babalski; (-) Piotr Babinetz; (-) Barbara Bartuś; (-) Dariusz Bąk;
(-) Andrzej Bętkowski; (-) Mariusz Błaszczak; (-) Antoni Błądek;
(-) Jacek Bogucki; (-) Witold Czarnecki; (-) Andrzej Ćwierz; (-) Andrzej

Mikołaj Dera; (-) Zbigniew Girzyński; (-) Marian Tomasz Goliński;
(-) Kazimierz Gołojuch; (-) Jerzy Gosiewski; (-) Artur Górski; (-) Tomasz
Górski; (-) Krystyna Grabicka; (-) Czesław Hoc; (-) Jarosław Jagiełło;
(-) Krzysztof Jurgiel; (-) Dariusz Kaczanowski; (-) Beata Kempa;
(-) Izabela Kloc; (-) Sławomir Kłosowski; (-) Robert Kołakowski;
(-) Henryk Kowalczyk; (-) Zbigniew Kozak; (-) Marek Kwitek;
(-) Krzysztof Lipiec; (-) Marzena Machałek; (-) Krzysztof Maciejewski;
(-) Mirosława Masłowska; (-) Jerzy Materna; (-) Beata Mazurek;
(-) Kazimierz Moskał; (-) Aleksandra Natalli-Świat; (-) Jacek Osuch;
(-) Jacek Pilch; (-) Marek Polak; (-) Krzysztof Popiołek; (-) Jerzy Rębek;
(-) Józef Rojek; (-) Jarosław Rusiecki; (-) Anna Sobecka; (-) Andrzej
Sośnierz; (-) Lech Sprawka; (-) Piotr Stanke; (-) Jolanta Szczypińska;
(-) Andrzej Szlachta; (-) Stanisław Szwed; (-) Krzysztof Tchórzewski;
(-) Ryszard Terlecki; (-) Andrzej Walkowiak; (-) Teresa Wargocka;
(-) Waldemar Wiązowski; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Michał Wojtkiewicz;
(-) Waldemar Wrona; (-) Anna Zalewska; (-) Sławomir Zawiślak; (-) Maria
Zuba; (-) Wojciech Żukowski.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) osobę fizyczną nieposiadającą obywatelstwa polskiego,”

b) dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) system teleinformatyczny – system teleinformatyczny w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331) służący do gromadzenia, udostępniania i wymiany danych o przedsiębiorcach, prowadzony przez ministra właściwego do spraw gospodarki;

7) platforma elektroniczna – system teleinformatyczny w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną o nazwie „Elektroniczna Platforma Usług Admini-

stracji Publicznej” prowadzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.”;

2) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ administracji publicznej nie może żądać ani uzależnić swojej decyzji dotyczącej podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną osobę lub jednostkę organizacyjną od spełnienia przez nią dodatkowych warunków, w szczególności przedłożenia dokumentów lub ujawnienia danych, nieprzewidzianych przepisami prawa.”;

3) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organy administracji publicznej, które wdrażają programy pomocowe w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, przekazują drogą elektroniczną informacje o warunkach i formach pomocy udzielanej przedsiębiorcom do Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, która je gromadzi i udostępnia na stronie internetowej.”;

4) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej albo składki na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne, a także prawo do uzyskania świadczeń z tytułu tych ubezpieczeń w jego indywidualnej sprawie.”;

5) w art. 13:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoby zagraniczne z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz osoby zagraniczne z państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które mogą korzystać ze swobody przedsiębiorczości na podstawie umów zawartych przez te państwa ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach jak obywatele polscy.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przedsiębiorcy państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz przedsiębiorcy z państw, które zawarły ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi umowy regulujące swobodę świadczenia usług, mogą czasowo świadczyć usługi na zasadach określonych odpowiednio w przepisach Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2) lub w przepisach tych umów, bez konieczności uzyskiwania wpisu do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji przedsiębiorców.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Obywatele innych państw niż wymienione w ust. 1, a także osoby niemające obywatelstwa żadnego państwa, którzy:

1) posiadają w Rzeczypospolitej Polskiej:

a) zezwolenie na osiedlenie się,

- b) zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich,
 - c) zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 13 i 14 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694),
 - d) zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony udzielone przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywającemu na tym terytorium w celu połączenia z rodziną, członkowi rodziny w rozumieniu art. 53 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, osób posiadających zezwolenie lub zgodę, o których mowa odpowiednio w lit. a, b i e,
 - e) zgodę na pobyt tolerowany;
- 2) korzystają w Rzeczypospolitej Polskiej z ochrony czasowej;
 - 3) są członkami rodziny, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043), dołączającymi do obywateli państw, o których mowa w ust. 1, lub przebywającymi z nimi
- mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

3. Osoby zagraniczne inne niż wymienione w ust. 1-2 mają prawo, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, do zawiązania wyłącznie spółki: komandytowej, komandytowo-akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.”,

d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Członek rodziny cudzoziemców, w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, do których odnoszą się umowy międzynarodowe, o których mowa w ust. 3, posiadający zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, może podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach, jak te osoby zagraniczne.

5. Członek rodziny cudzoziemców, w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, którzy posiadają zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony i wykonują działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji przedsiębiorców dokonanego na zasadzie wzajemności, posiadający zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielone w związku z przybywaniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywaniem na tym terytorium w celu połączenia z rodziną może podejmować i wykonywać działalność gospodarczą w takim samym zakresie jak ci cudzoziemcy.”;

6) w art. 14:

a) uchyla się ust. 1 i 2,

b) dodaje się ust. 2a-2d w brzmieniu:

- „2a. Przedsiębiorca będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa nadaje zdolność prawną, może rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Zasady wpisu do rejestru przedsiębiorców określają odrębne przepisy.
- 2b. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną, której przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych, podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym i wykreśleniu z ewidencji przedsiębiorców.
- 2c. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną może rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej po uzyskaniu wpisu do ewidencji przedsiębiorców. Zasady wpisu do ewidencji przedsiębiorców określają przepisy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców.
- 2d. Spółka kapitałowa w organizacji może wykonywać działalność gospodarczą przed uzyskaniem wpisu do rejestru przedsiębiorców.”;

7) po art. 14 dodaje się art. 14a -14d w brzmieniu:

„Art. 14a 1. Przedsiębiorca, który wybrał opodatkowanie w formie karty podatkowej na podstawie ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.³⁾) może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej, o ile w

dniu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie zatrudnia pracowników; jeżeli zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest spowodowane koniecznością zapewnienia opieki nad małym lub chorym dzieckiem, dodatkowo wymaga się, aby przedsiębiorca podlegał ubezpieczeniu chorobowemu przez okres co najmniej 6 miesięcy. W przypadku wykonywania działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej osób fizycznych, zawieszenie jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich wspólników.

2. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może dokonywać czynności związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą, w szczególności związanych z oferowaniem i sprzedażą towarów i usług. Przedsiębiorca może jednakże dokonywać czynności mających na celu wznowienie wykonywania działalności gospodarczej oraz czynności niezbędnych do zachowania lub zabezpieczenia źródeł przychodów, z wyłączeniem zatrudniania pracowników.
3. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wpływa na prawa i zobowiązania przedsiębiorcy sprzed dnia zawieszenia. W szczególności jest on uprawniony do dochodzenia wymagalnych należności i zobowiązany do regulowania wymagalnych zobowiązań.
4. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca jest zwolniony

z obowiązków nakładanych na przedsiębiorców:

- 1) w zakresie zryczałtowanego podatku dochodowego, na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne;
 - 2) z wyjątkiem obowiązków wynikających z ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.³⁾);
 - 3) z wyjątkiem obowiązków ewidencyjnych związanych z osiąganymi przychodami i obowiązków związanych z ochroną życia, zdrowia lub środowiska naturalnego.
5. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może także korzystać z uprawnień przyznanych przedsiębiorcom na podstawie odrębnych ustaw, związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej.
6. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną podlega nadal w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu oraz może pozostać w dobrowolnych ubezpieczeniach, na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych.
7. W przypadku gdy przedsiębiorca będący osobą fizyczną zawiesza działalność gospodarczą ze względu na bycie rodzicem lub opiekunem, po-

dejmującym osobistą opiekę nad małym lub chorym dzieckiem, podlega on obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu finansowanym z budżetu państwa na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych.

- Art. 14b. 1. Przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców składa w celu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej wniosek o wpis do rejestru przedsiębiorców informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, a przedsiębiorca wpisany do ewidencji przedsiębiorców składa zgłoszenie aktualizacyjne w przedmiocie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, zwane dalej „wnioskiem o zawieszenie”.
2. Przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców składa w celu wznowienia wykonywania działalności gospodarczej wniosek o wpis do rejestru przedsiębiorców informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, a przedsiębiorca wpisany do ewidencji przedsiębiorców składa zgłoszenie aktualizacyjne w przedmiocie wznowienia wykonywania działalności gospodarczej, zwane dalej „wnioskiem o wznowienie”.

„Art. 14c.1. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej może nastąpić na czas nie krótszy niż 1 miesiąc i nie dłuższy niż 10 miesięcy; jeżeli jednak zawieszenie jest związane z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem przedsiębiorcy będącego rodzicem lub opiekunem, może ono nastąpić na okres nie dłuższy niż 36 miesięcy,

nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 4. roku życia lub nie dłużej niż do ukończenia przez dziecko 18. roku życia, jeżeli z powodu stanu zdrowia potwierdzonego orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności dziecko wymaga osobistej opieki prowadzącej działalność gospodarczą. Okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jest liczony w pełnych miesiącach kalendarzowych.

2. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej związane z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem przedsiębiorcy będącego rodzicem lub opiekunem może być wykorzystane w całości lub w częściach, przy czym prawo do zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej z tego tytułu przysługuje na każde dziecko odrębnie. W przypadku gdy z możliwości zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej w związku z opieką nad dzieckiem korzysta więcej niż jedna osoba ubezpieczona, wszystkie okresy sumuje się i ich suma nie może przekroczyć 36 miesięcy.
3. Do okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej związanej z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem przedsiębiorcy będącego rodzicem lub opiekunem zalicza się okresy urlopu wychowawczego wykorzystane z tytułu opieki nad dzieckiem przed podjęciem tej działalności.
4. Rozpoczęcie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej następuje w pierwszym dniu miesiąca następującego po miesiącu, w którym wniosek o zawieszenie został złożony do organu prowadzącego rejestr albo ewidencję przedsiębiorców, chyba że przedsiębiorca wnosi o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej w późniejszym terminie. W takim przypadku początkiem

terminu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jest pierwszy dzień miesiąca wskazanego przez przedsiębiorcę.

5. Wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje w terminie określonym we wniosku, o którym mowa w art. 14b ust. 1, a jeżeli we wniosku nie określono tego terminu, to pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wniosek o wznowienie został złożony do organu prowadzącego rejestr albo ewidencję przedsiębiorców, chyba że przedsiębiorca wnosi o wznowienie wykonywania działalności gospodarczej w późniejszym terminie. W takim przypadku początkiem terminu wznowienia wykonywania działalności gospodarczej jest pierwszy dzień miesiąca wskazanego przez przedsiębiorcę.
6. Jeżeli wykonywanie działalności gospodarczej nie będzie wznowione w okresie 10 miesięcy od dnia zawieszenia jej wykonywania lub w okresie 36 miesięcy od dnia zawieszenia jej wykonywania w przypadku rodziców lub opiekunów sprawujących osobistą opiekę nad małym lub chorym dzieckiem, wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje po tym okresie z mocy prawa.
7. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 6, wpisu o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej sąd dokonuje z urzędu. Wpisy są wolne od opłat sądowych.;

Art. 14d. 1. U przedsiębiorcy, który zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej nie może być wszczęta kontrola, z wyjątkiem wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 80 ust. 2 pkt 1-4, chyba że o wszczęcie kontroli wnosi przedsiębiorca.

2. Kontrola wszczęta przed dniem zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej może być kontynuowana i zakończona w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.”;

8) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Na zasadach określonych w ustawie podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej może wiązać się dodatkowo z obowiązkiem uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji, zezwolenia, wpisu do rejestru działalności regulowanej, licencji lub zgody.”;

9) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca wpisany do rejestru albo ewidencji przedsiębiorców jest obowiązany umieszczać w oświadczeniach skierowanych w zakresie swojej działalności do oznaczonych osób i organów, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz posługiwać się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym.”;

10) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Przedsiębiorca wprowadzający towar do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do zamieszczenia na towarze, jego opakowaniu, etykiecie, instrukcji lub do dostarczenia w inny, zwyczajowo przyjęty sposób, pisemnych informacji w języku polskim:

1) określających firmę przedsiębiorcy i jego adres;

2) umożliwiających identyfikację towaru.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie dotyczy towarów, w stosunku do których odrębne przepisy szczegółowo regulują obowiązki w zakresie oznakowania.
3. Przepis ust. 1 nie dotyczy środków spożywczych w rozumieniu rozporządzenia (WE) Nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.Urz. WE L 31 z 1.2.2002, str. 463, z późn. zm.);

11) uchyla się rozdział 3;

12) dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Centralna Informacja o Działalności Gospodarczej

- Art. 45a. 1. Tworzy się Centralną Informację o Działalności Gospodarczej, zwaną dalej „Centralną Informacją”.
2. Centralną Informację prowadzi w systemie teleinformatycznym minister właściwy do spraw gospodarki.
 3. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym, następuje w drodze wykorzystania platformy elektronicznej.

Art. 45b. 1. Zadaniem Centralnej Informacji jest:

- 1) udostępnianie za pośrednictwem platformy elektronicznej jawnych danych zawartych w ewidencji przedsiębiorców i przekazanych z innych rejestrów i zbiorów danych;
 - 2) udostępnianie za pośrednictwem platformy elektronicznej danych o przedsiębiorcach organom ewidencyjnym w celu wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji o treści wpisu do ewidencji;
 - 3) udostępnianie organom, wskazanym w art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.⁴⁾) niejawnych danych osobowych osób fizycznych zawartych w ewidencji przedsiębiorców;
 - 4) udostępnianie, za pośrednictwem platformy elektronicznej, organom samorządu gminnego oraz organom ubezpieczeń społecznych, właściwym według miejsca zamieszkania lub siedziby przedsiębiorcy, danych z ewidencji przedsiębiorców o wpisaniu przedsiębiorcy i jego wykreśleniu, a także o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej i jej wznowieniu przez przedsiębiorcę.
2. Dane, o których mowa w ust. 1, Centralna Informacja udostępnia na żądanie.
 3. Minister właściwy do spraw gospodarki nie tworzy trwałej repliki danych otrzymywanych z ewidencji przedsiębiorców.

4. Zakres danych gromadzonych w Centralnej Informacji nie musi być tożsamy z łącznym zakresem danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 45c. 1. Centralna Informacja udostępnia następujące dane o przedsiębiorcach:

- 1) dane wpisywane do ewidencji przedsiębiorców na wniosek;
- 2) datę wpisu przedsiębiorcy do ewidencji przedsiębiorców;
- 3) właściwy organ ewidencyjny i NIP nadany przedsiębiorcy;
- 4) informację o rejestracji podatnika VAT czynnego i rejestracji podatnika VAT UE;
- 5) informacje o ograniczeniu lub utracie zdolności do czynności prawnej;
- 6) informacje o ustanowieniu kuratora;
- 7) informacje o udzieleniu, zmianie, zawieszeniu, wygaśnięciu lub cofnięciu koncesji, zezwolenia, licencji albo zgody, a także o wpisie do rejestru działalności regulowanej i jego wykreśleniu;
- 8) informacje o ogłoszeniu upadłości wraz ze sposobem prowadzenia postępowania i o jego zmianie oraz o uchyleniu, umorzeniu i zakończeniu tego postępowania;
- 9) informacje o wszczęciu i zakończeniu postępowania naprawczego;
- 10) informacje o zawieszeniu oraz wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej;

- 11) informacje o dacie i przyczynie wykreślenia przedsiębiorcy z Ewidencji;
 - 12) informacje o zakazie wykonywania działalności gospodarczej określonej w zgłoszeniu identyfikacyjnym albo aktualizacyjnym.
2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, 10 i 11, są przekazywane do Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej przez organ ewidencyjny, nie później niż w terminie 3 dni od dnia dokonania wpisu.
 3. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 6, są przekazywane do Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej przez kuratora, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia o ograniczeniu lub utracie zdolności do czynności prawnej przedsiębiorcy.
 4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 7, są przekazywane do Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej przez właściwy organ, nie później niż w terminie 3 dni od dnia dokonania czynności, których dotyczą dane.
 5. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 8, 9 i 12, są przekazywane do Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej przez właściwy sąd, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.
 6. Centralna Informacja może udostępniać organom publicznym także inne niż wymienione w ust. 1 jawne dane o przedsiębiorcach.

- Art. 45d. 1. Dane udostępniane z Centralnej Informacji są jawne z wyjątkiem danych osobowych osób fizycznych zawartych w ewidencji przedsiębiorców, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Jawność nie dotyczy istotnej, co do jakości lub ilości, części zawartości bazy danych ewidencyjnych.
 3. Nikt nie może zasłaniać się nieznajomością jawnych danych udostępnianych przez Centralną Informację, chyba że mimo zachowania należytej staranności nie mógł o nich wiedzieć.
 4. Domniemywa się, że dane udostępniane przez Centralną Informację są prawdziwe. Jeżeli jawne dane są niezgodne ze zgłoszeniem przedsiębiorcy lub nie były przez niego zgłoszone, przedsiębiorca ten nie może zasłaniać się wobec osoby trzeciej, działającej w dobrej wierze, zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu.

- Art. 45e. 1. Centralna Informacja udostępnia za pośrednictwem platformy elektronicznej dane, o których mowa w art. 45c ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych po ich uzyskaniu.
2. Każdy ma prawo swobodnego dostępu za pomocą platformy elektronicznej do jawnych danych z Centralnej Informacji, a także prawo otrzymania poświadczonych odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji za pośrednic-

twem organów ewidencyjnych. Tryb wydawania tych dokumentów regulują odrębne przepisy.

3. Odpisy, wyciągi i informacje mogą wydawać też organy jednostek samorządu terytorialnego po spełnieniu przez nie warunków niezbędnych do uzyskania dostępu do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji. Opłaty za wydanie odpisów i wyciągów oraz udzielenie pisemnych informacji stanowią dochód jednostki samorządu terytorialnego.
4. Odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz pisemne informacje, o których mowa w ust. 3, mają moc dokumentów urzędowych w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 45f. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) organizację oraz szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Informacji, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego udostępniania i przekazywania informacji;
- 2) sposób udostępniania danych z Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej;
- 3) warunki niezbędne do uzyskania dostępu w drodze elektronicznej do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji przez upoważnione organy jednostek samorządu terytorialnego, uwzględniając bezpieczeństwo transmisji i integralność danych, a tak-

że wysokość opłat pobieranych za wydanie odpisów i wyciągów oraz udzielenie pisemnych informacji.

2. Minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób przekazywania przez organy, o których mowa w art. 45c ust. 2-5, danych do Centralnej Informacji, uwzględniając komplementarne wykorzystanie systemu teleinformatycznego i platformy elektronicznej;

2) sposób udostępniania danych, o których mowa w art. 45b ust. 1 pkt 1 i 4.”;

13) w art. 49 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w rejestrze przedsiębiorców, o ile taki posiada;”;

14) w art. 71 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, organ wydaje decyzję o wykreśleniu z rejestru działalności regulowanej i z urzędu wykreśla wpis przedsiębiorcy w tym rejestrze oraz niezwłocznie informuje o tym fakcie inne organy prowadzące rejestry w tym samym zakresie działalności gospodarczej.”;

15) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. 1. Przedsiębiorca, którego wykreślono z rejestru działalności regulowanej, może uzyskać ponowny wpis do rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po

upływie 3 lat od dnia wydania decyzji o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem z przyczyn, o których mowa w art. 71 ust. 1.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy, który wykonywał działalność gospodarczą bez wpisu do rejestru działalności regulowanej, chyba że działalność tę wykonywał zgodnie z art. 67 ust. 2. Okres trzyletni jest liczony od dnia zaprzestania działalności, a jeżeli nie można ustalić tego dnia, to od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 65 ust. 1. Wniosek powinien być złożony po uprzednim zaprzestaniu działalności objętej wpisem do rejestru działalności regulowanej.”;

16) w art. 75:

- a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Organy zezwalające oraz wszelkie warunki wykonywania działalności objętej zezwoleniami, a także tryb wydawania, odmowy wydania i cofania zezwoleń określają przepisy odrębnych ustaw, o ile niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.”,

- b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Ilekroć w obowiązujących przepisach używa się terminów „zgoda” lub „licencja”, oznaczających formy reglamentacji działalności gospodarczej, niebędące działalnością wymagającą uzyskania koncesji lub wpisu do rejestru działalności regulowanej, należy stosować przepisy o zezwoleniach zawarte w art. 75a-75g niniejszej ustawy, chyba że ustawa szczególna jest korzystniejsza dla przedsiębiorcy.”;

17) po art. 75 dodaje się art. 75a-75g w brzmieniu:

„Art. 75a. 1. Organ zezwalający wydaje zezwolenie po stwierdzeniu, że spełnione zostały wymagane prawem warunki wykonywania działalności gospodarczej w dziedzinie objętej obowiązkiem uzyskania zezwolenia.

2. Przed podjęciem decyzji w sprawie wydania zezwolenia organ zezwalający:

1) wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji poświadczającej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa, wymagane do wykonywania określonej działalności gospodarczej;

2) może dokonać sprawdzenia informacji zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej zezwoleniem.

3. W przypadku gdy wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej wszystkim wnioskodawcom spełniającym warunki nie jest możliwe – zgodnie z obowiązującymi przepisami regulującymi wykonywanie danego rodzaju działalności gospodarczej – organ zezwalający przeprowadza przetarg. Przepisy art. 52-55 stosuje się odpowiednio.

Art. 75b. 1. Wydawanie, odmowa wydania i cofnięcie zezwolenia następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Przedsiębiorca jest obowiązany zgłaszać organowi zezwalającemu wszelkie zmiany danych określone w zezwoleniu.

Art. 75c. Przedsiębiorca może ubiegać się o wydanie promesy zezwolenia. Przepisy art. 60 stosuje się odpowiednio.

- Art. 75d. 1. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.
2. Zezwolenie może być wydane na czas oznaczony:
 - 1) na wniosek przedsiębiorcy;
 - 2) jeżeli przepisy odrębne tak stanowią.
 3. Zezwolenie wydaje się na czas oznaczony w przypadku, o którym mowa w art. 75a ust. 3.

- Art. 75e. 1. Organ zezwalający cofa zezwolenie, w przypadku gdy:
- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej zezwoleniem;
 - 2) przedsiębiorca przestał spełniać warunki określone przepisami prawa, wymagane do prowadzenia działalności gospodarczej określonej w zezwoleniu;
 - 3) przedsiębiorca nie usunął, w wyznaczonym przez organ wydający zezwolenie terminie, stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z przepisami prawa regulującymi działalność gospodarczą objętą zezwoleniem;
 - 4) przepisy odrębne tak stanowią.
2. Organ zezwalający może cofnąć zezwolenie, w przypadku gdy:

- 1) przepisy odrębne tak stanowią;
 - 2) przedsiębiorca nie podjął, mimo wezwania organu zezwalającego, lub zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej, na którą uzyskał zezwolenie, w przypadku, o którym mowa w art. 75a ust. 3.
3. Przedsiębiorca, któremu cofnięto zezwolenie z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 1, może ponownie wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia w takim samym zakresie nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia, chyba że prawomocne orzeczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stanowi inaczej.

Art. 75f. Organ zezwalający jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie przestrzegania warunków działalności gospodarczej objętej zezwoleniem. Przepis art. 57 stosuje się odpowiednio.

Art. 75g. 1. Za wydanie zezwolenia oraz za wydanie promesy zezwolenia pobiera się opłatę skarbową, chyba że przepisy odrębnych ustaw stanowią inaczej.

2. Wysokość opłaty skarbowej za wydanie zezwolenia oraz za wydanie promesy zezwolenia określają przepisy o opłacie skarbowej.”;

18) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy”;

19) w art. 77:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy administracji publicznej kontrolują działalność gospodarczą przedsiębiorców na zasadach określonych w niniejszej ustawie.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Celem kontroli jest sprawdzenie, czy przedsiębiorcy w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej wywiązują się ze swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa.

1b. Kontrola nie powinna naruszać normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa kontrolowanego przedsiębiorcy.”;

20) w art. 78:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie powzięcia wiadomości o wykonywaniu działalności gospodarczej niezgodnie z przepisami ustawy, a także w razie stwierdzenia: zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkody majątkowej w znacznych rozmiarach lub zagrożenia środowiska w wyniku wykonywania tej działalności, wójt, burmistrz lub prezydent miasta niezwłocznie zawiadamia właściwe organy administracji publicznej, a w razie konieczności także organy ścigania.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku braku możliwości zawiadomienia właściwych organów administracji publicznej, a także jeżeli zawiadomiony organ uważa się za niewłaściwy, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może nakazać, w drodze decyzji, wstrzymanie wykonywania działal-

ności gospodarczej na czas niezbędny, nie dłuższy niż 3 dni.

4. Decyzji nakazującej wstrzymanie wykonywania działalności gospodarczej w razie stwierdzenia zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkody majątkowej w znacznych rozmiarach lub naruszenia środowiska w wyniku wykonywania tej działalności nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Obowiązek zawiadomienia właściwego organu administracji publicznej ciąży także na organach, które podczas przeprowadzania czynności kontrolnych dostrzegły nieprawidłowości w zakresie prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej.”;

21) w art. 79:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Czynności kontrolne mogą być wykonywane przez pracowników organów kontroli tylko po okazaniu legitymacji służbowej upoważniającej do wykonywania takich czynności oraz po doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli działalności przedsiębiorcy, chyba że przepisy szczególne przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli po okazaniu legitymacji, albo zachodzą okoliczności określone w art. 80 ust. 2, a wówczas legitymacja powinna być okazana na żądanie pracownika przedsiębiorcy, do którego zwraca się kontrolujący. W takim przypadku upoważnienie doręcza się przedsiębiorcy w terminie określonym w tych przepisach. Niedoręczenie upoważnienia powoduje

nieważność przeprowadzonych czynności kontrolnych.

2. Czynności kontrolne mogą być wykonywane przez osoby niebędące pracownikami organu kontroli, tylko jeżeli przepisy odrębnych ustaw tak stanowią, a w szczególności, gdy do skutecznego przeprowadzenia kontroli niezbędne jest posiadanie wiedzy specjalistycznej. Osobom takim przysługują takie same prawa jak pracownikom organów kontroli, z wyjątkiem uprawnienia do sporządzenia protokołu pokontrolnego, chyba że przepisy odrębnych ustaw stanowią inaczej.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko osoby wykonującej czynności kontrolne oraz numer jej legitymacji służbowej, a w przypadku osób niebędących pracownikami organów kontroli – serię i numer dowodu tożsamości;
- 5) firmę i adres zamieszkania lub siedziby przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli;

8) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;

9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Upoważnienie, które nie spełnia wymagań określonych w ust. 4, nie stanowi podstawy do przeprowadzenia kontroli, a czynności przeprowadzone na jego podstawie są nieważne.”;

22) w art. 80:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadkach gdy:

1) przeprowadzenie kontroli jest niezbędne w związku z postępowaniem o przestępstwo, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe prowadzonym:

a) przeciwko osobie fizycznej w zakresie dotyczącym jej działalności gospodarczej,

b) w związku z działalnością gospodarczą osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej;

2) przeprowadzenie kontroli wynika z prowadzonego wobec przedsiębiorcy postępowania w sprawie odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny zabronione pod groźbą kary;

3) odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku prowadzonego postępowania dotyczącego przedsiębiorcy;

- 4) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego;
- 5) przedsiębiorca nie wskazał pisemnie osoby upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli;
- 6) przedsiębiorca lub osoba upoważniona do reprezentowania go przed organami kontroli odmówili wzięcia udziału w czynnościach kontrolnych.

3. Za osobę upoważnioną w rozumieniu ust. 1 uważa się stałego pełnomocnika, uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy wobec organów kontroli oraz osoby pełniące funkcje kierownicze w siedzibie przedsiębiorcy lub w jego oddziale. W razie braku osoby, o której mowa w zdaniu poprzednim, przedsiębiorca jest obowiązany do wskazania osoby upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli w czasie jego nieobecności.”,

b) dodaje się ust. 4-6 w brzmieniu:

- „4. Upoważnienie do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie kontroli powinno być wystawione w formie pisemnej.
5. Organ kontrolny, który na podstawie ust. 2 dokonał czynności kontrolnych w czasie nieobecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej niezwłocznie doręcza na adres korespondencyjny przedsiębiorcy pisemne uzasadnienie ze wskazaniem, na jakiej podstawie kontrola jest przeprowadzana.
6. W razie niewysłania w ciągu 3 dni roboczych uzasadnienia, czynności kontrolne dokonane sprzecznie z prawem są nieważne.”;

23) w art. 81:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca jest obowiązany przechowywać w swojej siedzibie dokumentację związaną z przeprowadzoną tam kontrolą i postępowaniem pokontrolnym.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dokumentację związaną z kontrolą przedsiębiorca może prowadzić w formie książki kontroli. Organ kontrolny dokonuje wpisów związanych z kontrolą w książce kontroli.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wpisy w książce kontroli obejmują:

- 1) oznaczenie organu kontroli;
- 2) oznaczenie upoważnienia do kontroli;
- 3) zakres przedmiotowy przeprowadzonej kontroli;
- 4) daty podjęcia i zakończenia kontroli;
- 5) zalecenia pokontrolne oraz określenie zastosowanych środków pokontrolnych.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W przypadku wszczęcia kontroli przedsiębiorcy, jest on zobowiązany niezwłocznie udostępnić dokumentację, o której mowa w ust. 1, lub książkę kontroli, o której mowa w ust. 1a, organom kontroli.

2b. Jeżeli udostępnienie dokumentacji, o której mowa w ust. 1, lub książki kontroli, o której mowa w 1a, nie jest możliwe ze względu na to, że działalność przedsiębiorcy jest objęta kontrolą innego organu,

przedsiębiorca jest zobowiązany złożyć kontrolującemu co do tej okoliczności pisemne oświadczenie.”,

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorca prowadzący książkę kontroli jest obowiązany dokonywać w niej wpisu informującego o wykonaniu zaleceń pokontrolnych bądź wpisu o ich uchyleniu przez organ kontroli lub jego organ nadrzędny albo sąd administracyjny.”,

f) po ust. 3 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Oświadczenie przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 2b, jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, na podstawie art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁶⁾).

5. W przypadku nieudostępnienia przez przedsiębiorcę dokumentacji kontrolnej lub książki kontroli albo odmowy złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 2b, art. 82 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 83 ust. 1 nie stosuje się.”;

24) w art. 82:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Nie można równocześnie podejmować i prowadzić więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy. Nie dotyczy to sytuacji, gdy:

1) przeprowadzenie kontroli jest niezbędne w związku z postępowaniem o przestępstwo, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe prowadzonym:

- a) przeciwko osobie fizycznej w zakresie dotyczącym jej działalności gospodarczej,
 - b) w związku z działalnością gospodarczą osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej;
- 2) przeprowadzenie kontroli wynika z prowadzonego wobec przedsiębiorcy postępowania w sprawie odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny zabronione pod groźbą kary;
 - 3) odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku prowadzonego postępowania dotyczącego przedsiębiorcy;
 - 4) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego;
 - 5) kontrola dotyczy zasadności dokonania zwrotu podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego przed dokonaniem tego zwrotu;
 - 6) przeprowadzenie kontroli jest realizacją obowiązków wynikających z przepisów prawa wspólnotowego o ochronie konkurencji lub obowiązków w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej oraz przepisów socjalnych odnoszących się do działalności gospodarczej;
 - 7) kontrola dotyczy zasadności dokonania zwrotu podatku od towarów i usług na podstawie przepisów o zwrocie osobom fizycznym niektórych wydatków związanych z budownictwem mieszkaniowym.
2. Jeżeli działalność przedsiębiorcy jest już objęta kontrolą innego organu, organ kontrolny odstąpi od podjęcia czynności kontrolnych pod rygorem uznania dokonanych czynności kontrolnych za nieważne. Kontro-

la może zostać wszczęta z dniem zakończenia wcześniejszej kontroli, chyba że zostanie ustalony z przedsiębiorcą inny termin przeprowadzenia kontroli.”,

b) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu:

„3. Organ, który podejmuje czynności kontrolne, pomimo prowadzenia w tym samym czasie kontroli przez inny organ u tego samego przedsiębiorcy, doręczając upoważnienie dołącza pisemne uzasadnienie ze wskazaniem, na jakiej podstawie kontrola jest przeprowadzana.

4. W przypadku niedoręczenia uzasadnienia wraz z upoważnieniem czynności kontrolne dokonane sprzecznie z prawem są nieważne.

5. W przypadku gdy organy administracji publicznej rozpoczęły kontrolę działalności przedsiębiorcy w tym samym dniu, organ kontrolny, który później doręczył upoważnienie, o którym mowa w art. 79, powinien odstąpić od przeprowadzenia kontroli.”;

25) w art. 83:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Czas trwania wszystkich kontroli organu kontroli u przedsiębiorcy w jednym roku kalendarzowym nie może przekraczać:

1) w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców – 12 dni roboczych,

2) w odniesieniu do małych przedsiębiorców – 16 dni roboczych,

3) w odniesieniu do średnich przedsiębiorców – 20 dni roboczych,

4) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorców
– 40 dni roboczych

– przy czym dniem roboczym jest każdy dzień, który nie jest sobotą lub dniem wolnym od pracy w rozumieniu ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28, z 1960 r. Nr 51, poz. 297, z 1989 r. Nr 29, poz. 154 oraz z 1990 r. Nr 28, poz. 159 i 160).”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1c w brzmieniu:

„1a. Przedsiębiorca, który nie wykonuje działalności we wszystkich dniach roboczych, o których mowa w ust. 1, może być kontrolowany wyłącznie w dniach będących dla niego dniami wykonywania działalności gospodarczej.

1b. W celu obliczenia czasu kontroli przyjmuje się, że dniem rozpoczęcia kontroli jest dzień, w którym zgodnie z art. 79 zostały podjęte czynności kontrolne. Dniem zakończenia kontroli jest dzień, w którym przedstawiono przedsiębiorcy protokół kontroli, z zastrzeżeniem ust. 1c.

1c. Jeżeli protokół kontroli nie został jeszcze sporządzony, a czynności kontrolne uległy zakończeniu i przedsiębiorca ma możliwość wykonywania działalności gospodarczej oraz pełny dostęp do prowadzonej przez siebie dokumentacji i posiadanych składników majątku przedsiębiorstwa, za dzień zakończenia kontroli uważa się dzień, w którym zakończono, niezależnie od miejsca ich przeprowadzania, czynności kontrolne.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Ograniczeń czasu kontroli nie stosuje się, w przypadkach gdy:

- 1) przeprowadzenie kontroli jest niezbędne w związku z postępowaniem o przestępstwo, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe prowadzonym:
 - a) przeciwko osobie fizycznej w zakresie dotyczącym jej działalności gospodarczej,
 - b) w związku z działalnością gospodarczą osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej;
- 2) przeprowadzenie kontroli wynika z prowadzonego wobec przedsiębiorcy postępowania w sprawie odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny zabronione pod groźbą kary;
- 3) odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku postępowania prowadzonego przez organ;
- 4) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego;
- 5) kontrola dotyczy zasadności dokonania zwrotu podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego przed dokonaniem tego zwrotu;
- 6) przeprowadzenie kontroli jest realizacją obowiązków wynikających z przepisów prawa wspólnotowego o ochronie konkurencji lub obowiązków w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej oraz przepisów socjalnych odnoszących się do działalności gospodarczej;
- 7) kontrola dotyczy podmiotów, którym na mocy odrębnych przepisów właściwy organ wydał decyzję

o uznaniu prawidłowości wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązаныmi – w zakresie związanym z wykonaniem tej decyzji;

8) kontrola dotyczy zasadności dokonania zwrotu podatku od towarów i usług na podstawie przepisów o zwrocie osobom fizycznym niektórych wydatków związanych z budownictwem mieszkaniowym.

3. Przedłużenie czasu trwania kontroli określonego w upoważnieniu wymaga uzasadnienia na piśmie. Uzasadnienie doręcza się przedsiębiorcy przed podjęciem dalszych czynności kontrolnych. Przedłużenie czasu kontroli nie może naruszać terminów określonych w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 2.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Czynności kontrolne, które zostały dokonane po upływie czasu trwania kontroli określonego w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 2, jak i te, które zostały dokonane przed doręczeniem przedsiębiorcy uzasadnienia, w sytuacji, o której mowa w ust. 3, są nieważne.”,

e) uchyla się ust. 4;

26) po art. 83 dodaje się art. 83a w brzmieniu:

„Art. 83a. 1. W uzasadnionych przypadkach organ kontroli może przerwać kontrolę nie więcej niż dwukrotnie. Czasu przerwy nie wlicza się do dopuszczalnego czasu kontroli, o którym mowa w art. 83 ust. 1, o ile podczas przerwy przedsiębiorca miał możliwość swobodnego wykonywania działalności gospodarczej, w tym do-

stęp do prowadzonej przez siebie dokumentacji i posiadanych składników majątku przedsiębiorstwa.

2. O przerwaniu kontroli, przewidywanym czasookresie przerwy oraz o wznowieniu kontroli organ kontrolny zawiadamia przedsiębiorcę na piśmie, podając uzasadnienie. W razie niezawiadomienia o przerwaniu kontroli i przewidywanym czasookresie przerwy czas przerwy wlicza się do okresu, o którym mowa w art. 83 ust. 1.
3. W czasie przerwy inny organ nie może przeprowadzić kontroli, której zakończenie przypadłoby po przewidywanym okresie przerwy. Wznowienie kontroli po przerwie nie może nastąpić przed zakończeniem kontroli wszczętej w okresie przerwy.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 133 § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. Pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego albo ewidencji przedsiębiorców na podstawie odrębnych przepisów, doręcza się na adres podany w rejestrze lub w ewidencji, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni wpisany adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego

adresu, adres wykreślony jest uważany za adres podany w rejestrze lub w ewidencji.”;

2) w art. 139 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Pisma dla osób prawnych, organizacji, osób fizycznych podlegających wpisowi do rejestru sądowego albo ewidencji przedsiębiorców na podstawie odrębnych przepisów – w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających z uwagi na nieujawnienie w rejestrze albo w ewidencji zmiany adresu pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowe miejsce zamieszkania i adres są sądowi znane.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756) w art. 60¹:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wykonuje działalność gospodarczą bez wpisu do ewidencji przedsiębiorców, bez wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, bez wymaganego wpisu do rejestru działalności regulowanej, bez wymaganej koncesji, zezwolenia, licencji lub zgody, podlega karze ograniczenia wolności albo karze grzywny.”;

2) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Kto, będąc przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do prowadzenia spraw przedsiębiorcy, wykonuje działalność gospodarczą w okresie zawieszenia, podlega karze ograniczenia wolności albo karze grzywny.”;

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Kto, będąc przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do prowadzenia spraw przedsiębiorcy, wprowadza do obrotu towar bez wymaganych oznaczeń, podlega karze ograniczenia wolności albo karze grzywny.”;

4) dodaje się § 8-10 w brzmieniu:

„§ 8. Kto, będąc przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do prowadzenia spraw przedsiębiorcy, nie zapewnia, aby czynności, które na mocy przepisów odrębnych powinny być wykonywane w imieniu przedsiębiorcy przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia zawodowe lub licencje, były wykonywane bezpośrednio przez takie osoby, podlega karze ograniczenia wolności albo karze grzywny.

§ 9. Kto, będąc przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do reprezentowania przedsiębiorcy, nie zapewnia, aby oferta sprzedaży towarów lub świadczenia usług, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾), zawierała wymagane tam dane, podlega karze grzywny.

§ 10. Kto, będąc przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do reprezentowania lub prowadzenia spraw przedsiębiorcy, dokonuje na rzecz innego przedsiębiorcy lub przyjmuje od innego przedsiębiorcy płatność związaną z wykonywaną działalnością gospodarczą, której jednorazowa wartość, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza równowartość 15 000 euro bez pośrednictwa rachunku bankowego przedsiębiorcy lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-

-kredytowej, której przedsiębiorca jest członkiem, podlega karze grzywny nie niższej niż 3 000 złotych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 42:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W rejestrze podmiotów gospodarki narodowej, zwanym dalej „rejestrem podmiotów”, są ujmowane następujące informacje o osobach prawnych, jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej oraz osobach fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w zakresie tej działalności:

- 1) nazwa (firma) i adres siedziby, a w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą – dodatkowo nazwisko i imiona oraz miejsce zamieszkania i numer PESEL,
- 2) forma prawna i forma własności,
- 3) przedmiot działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), w tym rodzaj przeważającej działalności,
- 4) data powstania, a w przypadku przedsiębiorców – data wpisu do rejestru lub ewidencji przedsiębiorców, data zawieszenia i zakończenia działalności,
- 5) nazwa organu rejestrowego lub ewidencyjnego, nazwa rejestru (ewidencji) i nadany numer w rejestrze,
- 6) numer identyfikacji podatkowej NIP,

7) liczba pracujących oraz w przypadku gospodarstw rolnych powierzchnia ogólna i użytków rolnych,

8) o ich jednostkach lokalnych w zakresie informacji o adresie siedziby oraz określonych w pkt 3 i 6-7.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, oraz wszelkie zmiany w zakresie tych informacji, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego pozyskuje co do przedsiębiorców z Krajowego Rejestru Sądowego, Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej oraz z innych urzędowych rejestrów a także od organów ubezpieczeń społecznych, za pomocą platformy elektronicznej, o której mowa w art. 1a pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.⁵⁾). Właściwe organy są zobowiązane niezwłocznie przekazać informacje wymienione w ust. 1 i ich zmiany, a także inne informacje niezbędne do realizacji zadań Głównego Urzędu Statystycznego.”,

b) uchyla się ust. 4,

c) uchyla się ust. 5a,

d) po ust. 5a dodaje się ust. 5b w brzmieniu:

„5b. Podmioty niebędące przedsiębiorcami są zobowiązane do składania w urzędzie statystycznym województwa, na terenie którego mają siedzibę, wniosku o wpis do rejestru podmiotów wraz z wypisem (wyciągiem, zaświadczeniem) potwierdzającym ich powstanie lub podjęcie działalności, wniosku o zmianę cech objętych wpisem oraz wniosku o skreślenie – w ciągu 7 dni od zaistnienia okoliczności uzasadniających wpis, zmianę lub skreślenie.”;

2) w art. 43:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urzędy statystyczne wydają, wpisanym do rejestru podmiotów osobom i jednostkom organizacyjnym, prowadzącym działalność gospodarczą, które nie są przedsiębiorcami wpisanymi do rejestru przedsiębiorców lub ewidencji przedsiębiorców, zaświadczenia o nadanym im i ich jednostkom lokalnym numerze identyfikacyjnym wraz z zakodowanymi cechami i opisem tych cech niezwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od daty otrzymania wniosku.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Osoby i jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 w kontaktach urzędowych i związanych z obrotem gospodarczym są obowiązane do posługiwania się zaświadczeniem, o którym mowa w ust. 1, i podawania numeru identyfikacyjnego w pieczęciach firmowych i drukach urzędowych.”;

3) w art. 44:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urzędy statystyczne udostępniają nieodpłatnie za pomocą platformy elektronicznej:

1) organom prowadzącym inne urzędowe rejestry i systemy teleinformatyczne administracji publicznej, na ich wniosek, wykazy podmiotów wpisanych do rejestru podmiotów wraz z nadanym im numerem identyfikacyjnym i zakodowanym opisem informacji objętych rejestrem,

2) organom administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, innym instytucjom rządowym, Najwyższej Izbie Kontroli, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Państwowej Inspekcji Pracy oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, na ich pisemny wniosek, wyciągi z rejestru podmiotów – w uzgodnionym zakresie, niezbędnym do wykonywania statutowych zadań tych organów.”;

4) w art. 45 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W zakresie informacji, o których mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1-6, z wyłączeniem numeru PESEL i miejsca zamieszkania osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, rejestr podmiotów jest jawny i dostępny dla osób trzecich w formach określonych w ust. 2 i 3.”;

5) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób i metodologię prowadzenia i aktualizacji rejestru podmiotów oraz szczegółowe warunki i tryb współdziałania służb statystyki publicznej z innymi organami prowadzącymi urzędowe rejestry i systemy informacyjne administracji publicznej.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców”;

2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa zasady prowadzenia ewidencji podatników, płatników podatków i płatników składek na ubezpieczenie społeczne oraz ubezpieczenia zdrowotne, zasady i tryb nadawania numerów identyfikacji podatkowej oraz zasady posługiwania się tymi numerami, a także zasady szczególne dotyczące prowadzenia ewidencji przedsiębiorców.”;

3) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dane osobiste osoby fizycznej – imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, płeć, nazwisko rodowe, obywatelstwo lub obywatelstwa, adres miejsca zamieszkania, adres miejsca zameldowania na pobyt stały lub czasowy, rodzaj i numer dowodu tożsamości oraz numer PESEL;
- 2) działalność gospodarcza – zarobkową działalność w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾);
- 3) ewidencja podatników – ogólnokrajową bazę danych utworzoną na podstawie zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych podatników, a także powiązaną z nią dokumentację składaną przez podatników;
- 4) ewidencja przedsiębiorców – część ewidencji podatników stanowiącą bazę danych podatników będących przedsiębiorcami, którzy nie podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorców, albo każdą

część tej bazy, a także powiązaną z nią dokumentację składaną przez przedsiębiorców;

- 5) oddział – wyodrębnioną i samodzielną organizacyjnie część działalności gospodarczej, wykonywaną przez przedsiębiorcę poza siedzibą przedsiębiorcy lub głównym miejscem wykonywania działalności;
- 6) miejsce zamieszkania – miejscowość, w której osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu;
- 7) przedsiębiorca – osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną, która jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 8) system teleinformatyczny – system teleinformatyczny w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501) służący do gromadzenia, udostępniania i wymiany danych o przedsiębiorcach, prowadzony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
- 9) platforma elektroniczna – system teleinformatyczny w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne o nazwie „Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej” prowadzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.”;

4) w art. 2:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązkowi ewidencyjnemu podlegają również inne podmioty niż wymienione w ust. 1, jeżeli na podstawie odrębnych ustaw są podatnikami, a w szczególności oddziały osób wymienionych w ust. 1 oraz płatnicy podatków; podmioty te również otrzymują NIP.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Podmioty, które otrzymały NIP, są obowiązane umieszczać w oświadczeniach pisemnych, skierowanych w zakresie swojej działalności do oznaczonych osób i organów, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz posługiwać się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym.”;

5) w art. 5:

a) ust. 2-4 otrzymują brzmienie:

„2. Zgłoszenie identyfikacyjne osób fizycznych zawiera nazwisko, imiona, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, płeć, nazwisko rodowe, obywatelstwo lub obywatelstwa, adres miejsca zamieszkania, adres miejsca zameldowania na pobyt stały lub czasowy, rodzaj i numer dowodu tożsamości oraz numer PESEL.

3. Zgłoszenie identyfikacyjne podatników niebędących osobami fizycznymi zawiera w szczególności pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, organ rejestrowy i numer nadany przez ten organ, wykaz rachunków bankowych lub innych rachunków rozliczeniowych, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przed-

miot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych oraz datę zawieszenia i zakończenia działalności, a ponadto:

- 1) w przypadku oddziałów osób prawnych będących podatnikami – NIP oraz nazwę (firmę) i adres siedziby jednostki macierzystej;
 - 2) w przypadku spółek cywilnych, jawnych, partnerskich, komandytowych oraz komandytowo-akcyjnych – imiona i nazwiska lub nazwy (firmy) oraz adresy zamieszkania lub siedziby wspólników, w tym również NIP nadany poszczególnym wspólnikom;
 - 3) w przypadku podatkowych grup kapitałowych – nazwy (firmy) oraz siedziby spółek wchodzących w skład grupy, w tym również NIP nadany tym spółkom.
4. Zgłoszenie identyfikacyjne podatników wykonujących działalność gospodarczą zawiera również przedmiot wykonywanej działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), ze wskazaniem działalności przeważającej.”,

b) ust. 4b otrzymuje brzmienie:

„4b. Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą, którzy nie podlegają wpisowi do ewidencji przedsiębiorców, dołączają do zgłoszenia identyfikacyjnego oświadczenie o posiadaniu uprawnienia do korzystania z lokalu lub nieruchomości przeznaczonej na siedzibę oraz lokalne miejsca wykonywania działalności, a także kopię umowy spółki, statutu lub innego dokumentu założycielskiego. Załączniki te stanowią integralną część wniosku identyfikacyjnego i powinny być podpisane.”;

6) w art. 5a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnicy podejmujący działalność gospodarczą, którzy podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorców, wraz z wnioskiem o wpis do rejestru przedsiębiorców mogą złożyć zgłoszenie identyfikacyjne, chyba że posiadają już NIP.”;

7) w art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Tworzy się Krajową Ewidencję Podatników, prowadzoną w systemie teleinformatycznym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Krajowa Ewidencja Podatników zawiera też wszelkie dane z ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w rozdziale 4a.”;

8) po art. 14 dodaje się art. 14a i 14b w brzmieniu:

„Art. 14a. Udostępnianie lub wymiana danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym są realizowane z wykorzystaniem platformy elektronicznej.

Art. 14b. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym, następuje w drodze wykorzystania platformy elektronicznej.”;

9) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dane zawarte w dokumentacji, o której mowa w art. 13 ust. 1, są objęte tajemnicą skarbową, z zastrzeżeniem art. 15n.”;

10) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Ewidencja przedsiębiorców

Art. 15c. 1. Ewidencję przedsiębiorców, zwaną dalej „Ewidencją”, prowadzą w systemie teleinformatycznym naczelnicy urzędów skarbowych, zwani dalej „organem ewidencyjnym”, zgodnie z ich właściwością miejscową.

2. Ewidencja obejmuje osoby fizyczne podejmujące lub wykonujące działalność gospodarczą.

Art. 15d. 1. Właściwym organem ewidencyjnym dla osób fizycznych jest naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na adres miejsca zamieszkania tej osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a jeżeli te osoby nie mają miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – naczelnik urzędu skarbowego właściwy ze względu na główne miejsce wykonywania przez nie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli osoba fizyczna przed podjęciem działalności gospodarczej otrzymała NIP, a właściwość oznaczona wcześniej dla podatnika na podstawie art. 4 jest inna niż właściwość oznaczona na podstawie ust. 1, właściwym jest organ ewidencyjny ustalony na podstawie ust. 1. Dane i akta podatnika zostają przeniesione do organu ewidencyjnego oznaczonego zgodnie z tym przepisem.

3. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej organu ewidencyjnego w sposób, o którym mowa w ust. 1, właściwym organem ewidencyj-

nym jest naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.

- Art. 15e. 1. Wpis do Ewidencji jest dokonywany na wniosek, chyba że przepis szczególny przewiduje wpis z urzędu.
2. Do Ewidencji są wpisywane z urzędu informacje o:
 - 1) rejestracji i wykreśleniu z rejestru podatnika VAT czynnego;
 - 2) rejestracji i wykreśleniu z rejestru podatnika VAT UE;
 - 3) dacie wpisu do Ewidencji.
 3. Wpisem do Ewidencji jest również wykreślenie albo zmiana wpisu.
 4. Wpis do Ewidencji polega na wprowadzeniu do systemu teleinformatycznego danych niezwłocznie po wydaniu decyzji o wpisie. Wpis jest dokonany z chwilą zamieszczenia danych w Ewidencji.
 5. W przypadku wydania decyzji o wykreśleniu wpisu przedsiębiorcy do Ewidencji, wpis następuje w chwili, gdy decyzja stanie się ostateczna.
 6. Dla przedsiębiorcy wpisanego do Ewidencji organ ewidencyjny prowadzi odrębne akta ewidencyjne obejmujące w szczególności dokumenty stanowiące podstawę wpisu.
 7. Jeżeli przepis szczególny nakazuje zgłoszenie określonych danych organowi ewidencyjnemu lub wpisanie ich do Ewidencji, a dane te nie

podlegają według przepisów ustawy wpisowi do Ewidencji, dokumenty zawierające te dane składa się do akt ewidencyjnych.

- Art. 15f.
1. Zgłoszenie identyfikacyjne, o którym mowa w art. 5, składane w związku z podjęciem działalności gospodarczej, stanowi jednocześnie wniosek o wpis do Ewidencji.
 2. Zgłoszenie aktualizacyjne składane w związku z podjęciem działalności gospodarczej stanowi wniosek o wpis do Ewidencji dla podatników posiadających już NIP albo wniosek o zmianę treści wpisu.
 3. Zgłoszenie identyfikacyjne składane w związku z podjęciem działalności gospodarczej przedsiębiorcy jest zwolnione z opłat.
 4. Zgłoszenie aktualizacyjne przedsiębiorców stanowiące wniosek o zmianę treści wpisu podlega opłacie w wysokości 25 zł. Opłata ta stanowi dochód budżetu państwa.

- Art. 15g.
1. Do zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacyjnego osób, o których mowa w art. 15c ust. 2, może być dołączone zgłoszenie płatnika składek lub zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych albo ich zmiany, w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.
 2. Osoby podejmujące działalność gospodarczą mogą jednocześnie złożyć zgłoszenie rejestrowe podatnika VAT czynnego, o którym mowa w art. 96 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.⁹⁾), oraz wniosek wraz z oświadczeniem, o którym mowa w art. 65

ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 15h. 1. Zgłoszenie identyfikacyjne albo aktualizacyjne osób fizycznych oprócz danych określonych w art. 5 ust. 2 powinno zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy;
- 2) adres, pod którym ma być wykonywana działalność gospodarcza, a jeżeli będzie wykonywana w kilku miejscach – adres głównego miejsca wykonywania działalności i adres innych oddziałów, jeżeli zostały utworzone poza głównym miejscem wykonywania działalności;
- 3) oświadczenie o posiadaniu uprawnienia do korzystania z lokalu lub nieruchomości przeznaczonej na główne oraz lokalne miejsca wykonywania działalności;
- 4) adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej;
- 5) przedmiot wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), ze wskazaniem działalności przeważającej;
- 6) wykaz rachunków bankowych lub innych rachunków rozliczeniowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 7) dane stałego pełnomocnika, uprawnionego do prowadzenia spraw przedsiębiorcy, o ile został ustanowiony;

8) informację o braku pełnej zdolności do czynności prawnych lub o ustanowieniu kuratora.

2. Osoby wymienione w ust. 1 są obowiązane dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego w terminach określonych w art. 6.

Art. 15i. 1. Przedsiębiorcy podlegający wpisowi do Ewidencji mają obowiązek aktualizowania danych, oświadczeń i dokumentów objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym lub aktualizacyjnym przez dokonanie zgłoszenia aktualizacyjnego do właściwego organu ewidencyjnego.

2. Dane aktualizacyjne powinny w szczególności być uzupełnione o:

- 1) datę zawieszenia i wznowienia działalności;
- 2) datę wszczęcia i zakończenia postępowania naprawczego.

3. Do wniosku aktualizacyjnego przedsiębiorcy mogą dołączyć w razie zaistnienia zmian:

- 1) zgłoszenie zmian w stosunku do danych wykazanych w zgłoszeniu płatnika składek lub ubezpieczonego w ramach ubezpieczeń społecznych w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 2) zgłoszenie aktualizacyjne rejestracji podatnika VAT czynnego.

4. Właściwym organem ewidencyjnym do wpisania nowego miejsca zamieszkania, siedziby lub głównego miejsca wykonywania działalności przedsiębiorcy jest organ ewidencyjny, który był właściwy przed zmianą. Po dokonaniu zmiany

wpisu organ ewidencyjny przekazuje niezwłocznie dane dotyczące przedsiębiorcy wraz z aktami ewidencyjnymi do organu właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania, siedzibę lub główne miejsce wykonywania działalności, jeżeli według tego miejsca określana jest właściwość organu ewidencyjnego.

5. Przedsiębiorca jest obowiązany złożyć zgłoszenie aktualizacyjne w terminie 14 dni od wystąpienia przyczyny uzasadniającej zgłoszenie zmiany danych lub ich uzupełnienia.

Art. 15j. 1. Przedsiębiorcy podlegający wpisowi do Ewidencji składają zgłoszenie identyfikacyjne lub aktualizacyjne w formie wniosku wraz z załącznikami:

- 1) za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
 - 2) za pomocą formularza umieszczonego na stronie internetowej właściwego organu (formularz elektroniczny);
 - 3) na piśmie przesłanym przesyłką poleconą;
 - 4) na piśmie wniesionym osobiście i podpisanym w obecności upoważnionego pracownika.
2. W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2, wniosek i załączniki powinny być podpisane przy użyciu podpisu elektronicznego albo własnoręcznie na wydruku przez wnioskodawcę w obecności upoważnionego pracownika urzędu skarbowego, nie później niż w ciągu 14 dni

od dnia jego przesłania wraz z załącznikami w formie elektronicznej.

3. Wniosek i załączniki składane w formie elektronicznej, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, powinny zawierać dane w ustalonym formacie elektronicznym, zgodnie ze wzorem urzędowym, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 15w ust. 1 pkt 1.
4. Zgłoszenie identyfikacyjne albo aktualizacyjne wspólnika spółki cywilnej i innych jednostek organizacyjnych nieposiadających zdolności prawnej powinno być podpisane zgodnie z zasadami reprezentacji tych jednostek.

- Art. 15k. 1. Organ ewidencyjny wszczyna postępowanie po złożeniu prawidłowo wypełnionego i podpisanego wniosku wraz z załącznikami, a w przypadku wniosku aktualizacyjnego stanowiącego wniosek o zmianę treści wpisu, także po wniesieniu opłaty.
2. W razie stwierdzenia błędów lub braków niemożliwych do usunięcia bez udziału wnioskodawcy organ ewidencyjny wzywa do ich usunięcia. W przypadku gdy wnioskodawca przesłał wniosek w sposób określony w art. 15j ust. 1 pkt 1 lub 2 stosuje się tryb, wskazany w art. 160 ust. 1 pkt 1 i 2 Ordynacji podatkowej.
 3. Wezwanie kieruje się także do wnioskodawcy, który zamieścił we wniosku dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności jeżeli firma przedsiębiorcy nie odróżnia się dostatecznie od firm innych przedsiębiorców prowadzących działalność na tym samym ryn-

ku. Jeżeli firmą przedsiębiorcy jest tylko jego imię i nazwisko, art. 43³ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.¹⁰⁾) nie stosuje się.

4. Termin do wezwania, o którym mowa w ust. 2, nie może przekroczyć:
 - 1) 1 dnia roboczego następującego po dniu złożenia wniosku, jeżeli wniosek złożono w sposób określony w art. 15j ust. 1 pkt 1 lub 2;
 - 2) 3 dni roboczych od dnia złożenia wniosku, jeżeli wniosek złożono w sposób określony w art. 15j ust. 1 pkt 3 lub 4.
5. Wnioskodawca powinien usunąć błędy, braki lub niezgodności nie później niż w ciągu 14 dni od doręczenia wezwania do ich usunięcia pod rygorem umorzenia postępowania. Na postanowienie o umorzeniu postępowania przysługuje zażalenie.
6. Organ ewidencyjny wydaje decyzję o nadaniu NIP i wpisie do Ewidencji albo wpisie do Ewidencji, jeżeli przedsiębiorca posiada już NIP, nie później niż w ciągu:
 - 1) 5 dni roboczych, jeżeli wniosek został złożony na piśmie albo
 - 2) 3 dni roboczych, jeżeli wniosek został złożony w sposób określony w art. 15j ust. 1 pkt 1 lub 2

– od dnia otrzymania podpisanego, prawidłowo wypełnionego wniosku.

7. Jeżeli wnioskodawca przesłał wniosek w sposób określony w art. 15j ust. 1 pkt 1 lub 2, decyzja powinna być podpisana przy użyciu podpisu elektronicznego i doręczona wnioskodawcy w sposób wskazany w art. 144a Ordynacji podatkowej.

Art. 15l. 1. Organ ewidencyjny wydaje decyzję o odmowie wpisu i nadaniu NIP lub o odmowie wpisu, gdy:

1) wniosek dotyczy działalności nieobjętej przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej lub przepisami ustaw odrębnych;

2) wniosek został złożony przez osobę nieuprawnioną;

3) prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej we wniosku działalności gospodarczej przez wnioskodawcę.

2. Organ ewidencyjny przesyła niezwłocznie odpis decyzji, o której mowa w ust. 1, do właściwego miejscowo oddziału organu do spraw ubezpieczeń społecznych.

Art. 15ł. 1. Dokumenty zawierające zgłoszenie płatnika składek lub zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych albo ich zmiany w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych organ ewidencyjny wraz z odpisem decyzji o nadaniu NIP przesyła niezwłocznie, nie później niż w ciągu 3 dni, do właściwego miejscowo oddziału organu do spraw ubezpieczeń społecznych wraz z informacją o treści decyzji, o której mowa w art. 15k ust. 6. Dokumenty te organ ewidencyjny przesyła bez sprawdzenia

ich poprawności i w tej samej formie, w jakiej wniósł je wnioskodawca.

2. W razie stwierdzenia błędów lub braków w załączniku właściwy organ do spraw ubezpieczeń społecznych kieruje żądanie ich usunięcia bezpośrednio do wnioskodawcy.
3. Ilekroć przepis szczególny nakazuje przedsiębiorcy złożenie dodatkowych dokumentów do wniosku, o którym mowa w art. 15f ust. 1, organ ewidencyjny przesyła złożone przez przedsiębiorcę dokumenty wraz z wnioskiem.

Art. 15m.1. Organ ewidencyjny zapewnia zainteresowanym:

- 1) wgląd do Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD);
 - 2) urzędowe formularze wniosków identyfikacyjnych i aktualizacyjnych wraz z załącznikami;
 - 3) dostęp do informacji zawartej w Ewidencji;
 - 4) dostęp do informacji związanej z prowadzeniem Ewidencji.
2. Gminy, jako zadania zlecone, wykonują czynności związane z prowadzeniem Ewidencji, polegające na zapewnieniu zainteresowanym:
- 1) wglądu do Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD);
 - 2) urzędowych formularzy wniosków identyfikacyjnych i aktualizacyjnych wraz z załącznikami;

- 3) dostępu do informacji związanej z prowadzeniem Ewidencji;
- 4) możliwości elektronicznego złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego lub aktualizacyjnego, o którym mowa w art. 15j ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 15n. 1. Ewidencja jest jawna, z wyjątkiem danych osobistych osób fizycznych.

2. Dane osobiste osób fizycznych mogą być ujawnione tylko osobom mającym interes prawny, w szczególności na potrzeby wniesienia pozwu przeciwko przedsiębiorcy. Organ ewidencyjny udostępnia te dane na pisemny wniosek zawierający uzasadnienie, po wylegitymowaniu oraz odnotowaniu tożsamości osoby fizycznej występującej w imieniu własnym lub w imieniu wnioskodawcy.
3. Do przeglądania akt ewidencyjnych stosuje się odpowiednio przepis art. 525 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.⁸⁾), przy czym w zakresie udostępniania danych osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio ust. 2.
4. Nikt nie może zasłaniać się nieznajomością jawnych danych zawartych w Ewidencji, chyba że mimo zachowania należytej staranności nie mógł wiedzieć o wpisie.
5. Domniemywa się, że dane wpisane do Ewidencji są prawdziwe. Jeżeli jawne dane wpisano do Ewidencji niezgodnie ze zgłoszeniem przedsiębiorcy lub bez tego zgłoszenia, przedsiębiorca ten nie może zasłaniać się wobec osoby trze-

ciej działającej w dobrej wierze zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu.

6. Dane z Ewidencji, w tym dane niejawnne, są udostępniane za pośrednictwem Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w art. 45a ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 15o. 1. Przedsiębiorca wpisany do Ewidencji ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zgłoszeniem do Ewidencji nieprawdziwych danych, jeżeli podlegały obowiązkowi wpisu na jego wniosek, a także niezgłoszeniem lub wykreśleniem danych podlegających obowiązkowi wpisu do Ewidencji w ustawowym terminie, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności.

2. Przedsiębiorca obowiązany do złożenia wniosku o wpis do Ewidencji nie może powoływać się wobec osób trzecich działających w dobrej wierze na dane, które nie zostały wpisane do Ewidencji, uległy wykreśleniu z Ewidencji lub zostały do niej wpisane na podstawie nieprawdziwych danych podanych przez przedsiębiorcę.

Art. 15p. 1. Organy ewidencyjne wydają odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz pisemne informacje o treści wpisu do Ewidencji oraz o treści danych pochodzących z Centralnej Informacji o Działal-

ności Gospodarczej, o której mowa w art. 45a ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz pisemne informacje mają moc dokumentów urzędowych w rozumieniu Ordynacji podatkowej.
3. Za wydawanie odpisów, wyciągów lub zaświadczeń oraz za udzielanie pisemnych informacji pobiera się opłaty. Opłaty te stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 15r. 1. Dane zawarte w Ewidencji nie mogą być z niej usunięte, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Jeżeli okaże się, że w Ewidencji znajduje się wpis zawierający oczywiste błędy, organ ewidencyjny prostuje wpis z urzędu w formie postanowienia.
3. W razie wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji przedsiębiorców dane, o których mowa w ust. 1, zostają przeniesione do zasobów archiwalnych Ewidencji.

Art. 15s. 1. Wpis do Ewidencji podlega wykreśleniu na wniosek przedsiębiorcy złożony w przypadku zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej.

2. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ ewidencyjny wydaje decyzję o:
 - 1) wykreśleniu wpisu przedsiębiorcy do Ewidencji i likwidacji NIP albo
 - 2) wykreśleniu wpisu przedsiębiorcy do Ewidencji i zachowaniu dotychczasowego NIP wobec podatnika.

3. Wniosek o wykreślenie z Ewidencji nie podlega opłacie.

Art. 15t. 1. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną podlega wykreśleniu z Ewidencji niezwłocznie po wpisaniu do rejestru przedsiębiorców.

2. Sąd rejestrowy przekazuje organowi ewidencyjnemu postanowienie o wpisie do rejestru przedsiębiorców nie później niż w terminie 3 dni od dnia wpisu do rejestru.

3. Jeżeli odpadną przyczyny, dla których przedsiębiorca został wpisany do rejestru przedsiębiorców, może on złożyć wniosek o wykreślenie z tego rejestru i o ponowny wpis do Ewidencji.

4. Wykreślenie z Ewidencji nie podlega opłacie.

Art. 15u. 1. Wpis do Ewidencji podlega wykreśleniu lub zmianie z urzędu, w przypadku gdy:

1) prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej w Ewidencji działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę;

2) wpisano do rejestru przedsiębiorców spółkę handlową powstałą w wyniku przekształcenia spółki cywilnej;

3) stwierdzono trwale zaprzestanie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej;

4) w Ewidencji zostały zamieszczone dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa;

5) organ ewidencyjny dokonał wpisu z naruszeniem prawa;

- 6) przedsiębiorca będący osobą fizyczną zmarł lub utracił zdolność do czynności prawnych.
2. Organ ewidencyjny może wykreślić z urzędu wpis zawierający dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, po uprzednim wezwaniu przedsiębiorcy do złożenia oświadczenia.
3. Organy, które wydały orzeczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1, lub dokonały wpisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przesyłają niezwłocznie do organu ewidencyjnego informację o treści orzeczenia lub o dokonaniu wpisu.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4-6 i ust. 2, organ ewidencyjny działa także na wniosek każdej osoby mającej interes prawny. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 pkt 4 i ust. 2, stosuje się odpowiednio art. 15k ust. 2, 3 i 5.
5. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ ewidencyjny wydaje decyzję o:
 - 1) wykreśleniu wpisu do Ewidencji i likwidacji NIP albo
 - 2) wykreśleniu wpisu do Ewidencji i zachowaniu dotychczasowego NIP wobec podatnika;
 - 3) zmianie treści wpisu do Ewidencji w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 i ust. 2.
6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, stosuje się odpowiednio przepisy o wznowieniu postępowania albo stwierdzeniu nieważności decyzji.

Art. 15w. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, po zasięgnięciu w niezbędnym zakresie opinii ministra właściwego do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór urzędowy, sposób i miejsce udostępniania formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych, o których mowa w art. 15f ust. 1 i 2, oraz załączników, uwzględniając warunki powszechnej dostępności formularzy oraz prowadzenie Ewidencji w systemie teleinformatycznym;
- 2) szczegółową treść wpisów, uwzględniając treść wniosku i zakres wpisów dokonywanych z urzędu oraz sposób wnoszenia opłat od wpisów;
- 3) sposób przekazywania wniosków i dokumentów do właściwych organów wymienionych w art. 15ł, uwzględniając możliwość elektronicznego przekazywania danych oraz zawartość informacyjną danych;
- 4) sposób wykonywania czynności, o których mowa w art. 15m ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego obiegu i udostępniania informacji oraz zakres danych objętych wpisem do Ewidencji;
- 5) warunki wydawania aktualnych odpisów, wyciągów i zaświadczeń i udzielania pisemnych informacji oraz wysokość opłat, o których mowa w art. 15p ust. 3, biorąc pod uwagę uzasadnione koszty wydawania zaświadczeń i udzielania informacji.

2. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji zadań gminy, o których mowa w art. 15m ust. 2.

Art. 15x. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, do postępowania w sprawie nadawania numerów identyfikacji podatkowej, zasad posługiwania się tymi numerami oraz zasad prowadzenia ewidencji przedsiębiorców stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1-4.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każdy ma prawo otrzymać poświadczony odpisy, wyciągi i zaświadczenia o danych zawartych w Rejestrze.”;

- 2) w art. 13 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Nie podlegają ogłoszeniu wpisy do Rejestru dotyczące wpisanych w nim osób fizycznych wykonujących działalność gospodarczą.”;

- 3) w art. 19a:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisów ust. 1 i 2 oraz art. 11 ust. 1 nie stosuje się do osób fizycznych wykonujących działalność gospodarczą.”,

- b) uchyla się ust. 3;

4) w art. 19b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy wnioskodawca wraz z wnioskiem o pierwszy wpis do rejestru przedsiębiorców składa zgłoszenie identyfikacyjne albo aktualizacyjne, o którym mowa w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.⁵⁾), sąd rejestrowy przesyła z urzędu powyższe zgłoszenie do wskazanego przez przedsiębiorcę urzędu skarbowego wraz z odpisem postanowienia o wpisie – niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia dokonania wpisu.”;

5) po art. 19b dodaje się art. 19c i 19d w brzmieniu:

„Art. 19c. W przypadku gdy wnioskodawca wraz z wnioskiem o pierwszy wpis do rejestru przedsiębiorców składa zgłoszenie płatnika składek lub zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych albo ich zmiany w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych, sąd rejestrowy przesyła z urzędu powyższe zgłoszenie do wskazanego przez przedsiębiorcę właściwego miejscowo oddziału organu do spraw ubezpieczeń społecznych wraz z odpisem postanowienia o wpisie – niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia dokonania wpisu.

Art. 19d. Do wniosku o wpis informacji dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej dołącza się oświadczenie przedsiębiorcy o zawieszeniu albo wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14b ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn.

zm.²⁾) wraz ze wskazaniem daty rozpoczęcia zawieszenia albo wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.”;

6) art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Art. 20a. Wniosek o wpis sąd rejestrowy rozpoznaje nie później niż w terminie 7 dni od daty jego złożenia. Jeżeli rozpoznanie wniosku wymaga wezwania do usunięcia przeszkody do dokonania wpisu, wniosek powinien być rozpoznany w ciągu 7 dni od usunięcia przeszkody przez wnioskodawcę, co nie uchybia terminom określonym w przepisach szczególnych. Jeżeli rozpoznanie wniosku wymaga wysłuchania uczestników postępowania albo przeprowadzenia rozprawy, należy rozpoznać go nie później niż w ciągu miesiąca.”;

7) w art. 34 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy oświadczeń woli skierowanych do osób pozostających z podmiotem wpisanym do rejestru w stałych stosunkach umownych.”;

8) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. Ilekroć do Rejestru wpisuje się:

- 1) osobę fizyczną – zamieszcza się jej firmę oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), a jeżeli osobę fizyczną wpisuje się w innym charakterze niż przedsiębiorca, to jej nazwisko i imię oraz identyfikator nadany w systemie ewidencji ludności, zwany dalej „numerem PESEL”;

2) inny podmiot niż określony w pkt 1 – zamieszcza się nazwę lub firmę oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), a jeżeli podmiot jest zarejestrowany w Rejestrze – także jego numer w Rejestrze.”;

9) w art. 36 dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) osób fizycznych, które na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej podlegają obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców.”;

10) w art. 38:

a) w pkt 1:

– lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) jego siedzibę i adres, a w przypadku osoby fizycznej – jej imię, nazwisko oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności, a także adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres głównego miejsca wykonywania działalności,”

– lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) oznaczenie jego poprzedniego numeru rejestru sądowego,”

b) pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) w przypadku osoby fizycznej, a także wspólników spółki jawnej, członków europejskiego zrępowania interesów gospodarczych, wspólników spółki partnerskiej, wspólników spółki komandytowej oraz komplementariuszy spółki komandytowo-akcyjnej będących osobami fizycznymi – informacje o pozostawaniu w związku małżeńskim, zawarciu małżeń-

skiej umowy majątkowej, powstaniu rozdzielności majątkowej między małżonkami, zaznaczenie ograniczenia zdolności do czynności prawnych, o ile takie istnieje,”

c) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w przypadku podmiotu niebędącego osobą fizyczną – informacje o statucie lub umowie, wzmiankę o ich zmianie, okres, na który podmiot został utworzony,”;

11) w art. 40 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) informację o zawieszeniu i wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, Nr 17, poz. 95 i Nr 21, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 1 pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) osobami przebywającymi na urloпах wychowawczych lub pobierającymi zasiłek macierzyński albo zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego, z uwzględnieniem art. 6a;”;

2) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Na równi z osobami przebywającymi na urloпах wychowawczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 19, traktuje się osoby podlegające ubezpieczeniu chorobowemu na zasadzie dobrowolności, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej w związku z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem, zgodnie z przepisami o swobodzie działalności gospodarczej.”;

3) w art. 9 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 8 i 19 oraz w art. 6a, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli nie mają ustalonego prawa do emerytury lub renty i nie mają innych tytułów rodzących obowiązki ubezpieczeń społecznych.”;

4) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu bezrobotni pobierający zasiłek dla bezrobotnych oraz osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 11, 19 i 20, art. 6a oraz art. 7 i 10.”;

5) w art. 13:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) osoby prowadzące działalność pozarolniczą – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w przepisach o działalności gospodarczej”;

b) po pkt 16 dodaje się pkt 17 w brzmieniu:

„17) osoby, o których mowa w art. 6a – w okresie zawieszenia działalności gospodarczej w związku z osobistym sprawowaniem opieki nad małym lub chorym dzieckiem”;

6) w art. 16 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób przebywających na urloпах wychowawczych lub pobierających zasiłek macierzyński albo zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego, oraz osób, o których mowa w art. 6a, finansuje w całości budżet państwa za pośrednictwem Zakładu.”;

7) w art. 18 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6a, stanowi kwota 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, z zastrzeżeniem ust. 9. Składka w nowej wysokości obowiązuje od trzeciego miesiąca następnego kwartału.”,

8) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Na równi z osobami przebywającymi na urloпах wychowawczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 19, traktuje się osoby podlegające ubezpieczeniu chorobowemu na zasadzie dobrowolności, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej w związku z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem, zgodnie z przepisami o swobodzie działalności gospodarczej.”;

9) w art. 9 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 8 i 19 oraz w art. 6a, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli nie mają ustalonego prawa do emerytury lub renty i nie mają innych tytułów rodzących obowiązki ubezpieczeń społecznych.”;

10) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu bezrobotni pobierający zasiłek dla bezrobotnych oraz osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 11, 19 i 20, art. 6a oraz art. 7 i 10.”;

11) w art. 13:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) osoby prowadzące działalność pozarolniczą – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu zawieszenia

wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w przepisach o działalności gospodarczej;”,

b) po pkt 16 dodaje się pkt 17 w brzmieniu:

„17) osoby, o których mowa w art. 6a – w okresie zawieszenia działalności gospodarczej w związku z osobistym sprawowaniem opieki nad małym lub chorym dzieckiem”;

12) w art. 16 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób przebywających na urloпах wychowawczych lub pobierających zasiłek macierzyński albo zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego, oraz osób, o których mowa w art. 6a, finansuje w całości budżet państwa za pośrednictwem Zakładu.”;

13) w art. 18 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6a, stanowi kwota 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, z zastrzeżeniem ust. 9. Składka w nowej wysokości obowiązuje od trzeciego miesiąca następnego kwartału.”,

14) w art. 45 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ewidencjonuje się dane identyfikacyjne, numer identyfikacji podatkowej (NIP), a jeżeli płatnikowi składek nie nadano tego numeru – numer PESEL lub serię i numer dowodu osobistego albo paszportu, nazwy i numery rachunków bankowych płatnika, dane informacyjne płatnika składek, w tym szczególną formę prawną według krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) oraz wszelkie inne dane konieczne do obsługi konta, a w szczególności dla celów rozliczania należności z tytułu składek oraz dla celów pro-

wadzenia postępowania egzekucyjnego, w tym informacje dotyczące wspólników spółek cywilnych, jawnych i komandytowych, w zakresie rejestrowanym w Krajowej Ewidencji Podatników.”;

15) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Interpretacje przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych

- Art. 50a. 1. Prezes Zakładu, na pisemny wniosek ubezpieczonego lub płatnika składek, ma obowiązek udzielić pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych w sprawach, o których mowa w art. 83 ust. 1 w zw. z art. 32. Interpretacji udziela się w indywidualnych sprawach ubezpieczonego lub płatnika, w których nie toczy się postępowanie sądowe lub kontrola wykonywania zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń społecznych lub zdrowotnych.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać opis stanu faktycznego oraz stanowisko ubezpieczonego lub płatnika składek.
 3. Interpretacja, o której mowa w ust. 1, zawiera ocenę prawną stanowiska pytającego z przytoczeniem przepisów prawa.
 4. Udzielenie interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych i zdrowotnych, o której mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie.

5. Do załatwienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 169 § 1, § 1a i § 2 oraz art. 170 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199 oraz z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635), z tym że w razie gdy wniosek nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie, nie mają zastosowania przepisy art. 50c ust. 3.
6. Prezes Zakładu może upoważnić kierowników jednostek organizacyjnych Zakładu do wydawania interpretacji w jego imieniu w ustalonym zakresie określając jednocześnie właściwość rzeczową i miejscową upoważnionych kierowników jednostek organizacyjnych Zakładu.
7. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, który zawiera dane identyfikujące ubezpieczonego lub płatnika składek oraz dane wskazane w ust. 2, oraz sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 50b ust. 1.

Art. 50b. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 50a ust. 1, podlega opłacie w wysokości 75 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

2. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych pobiera się opłatę od każdego przed-

stawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1 i 2, stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 50c. 1. W przypadku gdy ubezpieczony lub płatnik składek zastosowali się do interpretacji, Zakład nie może wydać decyzji określającej lub ustalającej ich zobowiązanie albo ograniczającej ich prawa bez zmiany albo uchylecia decyzji, o której mowa w art. 50a ust. 4, jeżeli decyzja określająca lub ustalająca zobowiązanie lub ograniczająca prawo byłaby niezgodna z wydaną interpretacją.

2. Interpretacja, o której mowa w art. 50a ust. 1, jest wiążąca dla sądów rozpoznających odwołania od decyzji Zakładu i może zostać zmieniona albo uchylona wyłącznie w drodze wyroku, w trybie określonym w ust. 5.

3. W przypadku niewydania decyzji, o której mowa w art. 50a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w art. 50a ust. 1, uznaje się, że Zakład jest związany stanowiskiem ubezpieczonego lub płatnika składek zawartym we wniosku. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Organ odwoławczy w drodze wyroku zmienia albo uchyla decyzję, o której mowa w art. 50a ust. 4. Zmiana albo uchylene decyzji co do składki wywiera skutek począwszy od rozliczenia składki za miesiąc następujący po miesiącu, w którym wyrok został doręczony ubezpieczonemu lub płatnikowi składek, a gdy zmiana lub

uchylenie decyzji dotyczy składek w dłuższym okresie czasu – począwszy od rozliczenia składki za następny okres następujący po okresie, w którym wyrok został doręczony ubezpieczonemu lub płatnikowi składek.

5. Ostateczne decyzje oraz wyroki dotyczące interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych w indywidualnych sprawach są zamieszczane na stronie internetowej Zakładu, bez podania danych identyfikujących ubezpieczonego lub płatnika składek.

Art. 50d. Zastosowanie się ubezpieczonego lub płatnika składek do interpretacji, o której mowa w art. 50a ust. 1, nie może mu szkodzić.

Art. 50e. Przepisy art. 50a-50d stosuje się odpowiednio do następcy prawnego ubezpieczonego lub płatnika składek, a także do osoby trzeciej odpowiedzialnej za zaległości w opłacaniu składek.”;

16) w art. 73 w ust. 3 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) udzielanie pisemnych interpretacji, o których mowa w art. 50a ust. 1.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy miejscowo w sprawie podatku dochodowego opłacanego w formie karty podatkowej jest naczelnik

urzędu skarbowego według miejsca położenia zorganizowanego zakładu, wskazanego we wniosku, o którym mowa w ust. 1, a gdy działalność jest wykonywana bez posiadania zorganizowanego zakładu – według miejsca zamieszkania podatnika lub siedziby spółki, a jeżeli nie można ustalić siedziby spółki – według miejsca zamieszkania jednego ze wspólników.”;

2) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. W przypadku zawieszenia, na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonywania działalności gospodarczej, nie pobiera się podatku w formie karty podatkowej za cały okres zawieszenia.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267, z 2006 r. Nr 221, poz. 1615 oraz z 2007 r. Nr 47, poz. 318) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 48 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W razie przerw w ubezpieczeniu spowodowanych zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej na okres nieprzekraczający jednego miesiąca, nie stosuje się przepisu art. 36 ust. 4.”;

2) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku macierzyńskiego i zasiłku opiekuńczego stosuje się odpowiednio przepisy

art. 36 ust. 2-4, art. 38 ust. 1, art. 42, art. 43, art. 48 ust. 1 i 3 oraz art. 49 i art. 50, a do świadczenia rehabilitacyjnego także przepisy art. 19 ust. 2 i art. 46.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641, z późn. zm.¹²⁾) w art. 6b po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do czynności kontrolnych, o których mowa w art. 6a ust. 3, nie stosuje się przepisów art. 79 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾).”.

Art. 11. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 275) w art. 4 po ust. 4 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Do zadań Agencji, należy także:

- 1) badanie roli mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w gospodarce;
- 2) analizowanie administracyjnych, prawnych i finansowych barier rozwoju mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców;
- 3) opracowywanie corocznych raportów w zakresie określonym w pkt 2 i ich rozpowszechnianie, w tym przez zamieszczenie na stronie internetowej;
- 4) wydawanie opinii o wpływie projektowanych regulacji prawnych na stan mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, z uwzględnieniem ponoszonych przez nich kosztów;

- 5) gromadzenie i udostępnianie informacji o programach pomocowych w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.
6. Centralne organy administracji rządowej opracowujące projekty aktów prawnych powszechnie obowiązujących zasięgają opinii Agencji odnośnie do wpływu projektowanych regulacji na stan mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Agencja wydaje opinię w terminie 14 dni i niezwłocznie zamieszcza ją na stronie internetowej.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25, z późn. zm.¹³⁾) w art. 18:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor może zarządzić w toku kontroli, w drodze decyzji, ograniczenie wprowadzania do obrotu, wstrzymanie wprowadzania do obrotu lub wycofanie z obrotu produktów albo wstrzymanie świadczenia usług bądź niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, jeżeli jest to konieczne ze względu na bezpieczeństwo lub interes konsumentów albo interes gospodarczy państwa, z zastrzeżeniem ust. 1b.”,

2) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W przypadku stwierdzenia naruszenia art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz.1807, z późn. zm.²⁾), wojewódzki inspektor może zarządzić w toku kontroli, w drodze decyzji, niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673, z późn. zm.¹⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9) „rejestr podmiotów” – rejestr podmiotów gospodarki narodowej;

10) „rodzaj działalności według PKD” – rodzaj przeważającej działalności zakodowanej według Polskiej Klasyfikacji Działalności w rejestrze podmiotów.”;

2) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. Płatnik składek, o którym mowa w art. 28 ust. 2, należy do grupy działalności ustalonej dla jego rodzaju działalności według PKD ujętego w rejestrze podmiotów w dniu 31 grudnia poprzedniego roku.

2. Płatnik składek, zgłoszony w Zakładzie w okresie od 1 stycznia danego roku do dnia 31 marca następnego roku, należy do grupy działalności ustalonej dla jego rodzaju działalności według PKD w rejestrze podmiotów w dniu, od którego płatnik składek jest w Zakładzie zgłoszony.”;

3) w art. 33 ust. 2-4 otrzymują brzmienie:

„2. Jeżeli przed upływem terminu opłacania składek, określonego w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek, o którym mowa w ust. 1, nie otrzyma z rejestru podmiotów zaświadczenia zawierającego informację o rodzaju działalności według PKD, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się zaliczkowo w wysokości określonej w art. 28 ust. 1. Po

otrzymaniu zaświadczenia płatnik składek jest obowiązany od początku roku składkowego skorygować stopę procentową składki do wysokości stopy procentowej określonej dla grupy działalności, do której jest zaklasyfikowany.

3. Stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek niepodlegającego wpisowi do rejestru podmiotów wynosi 50 % najwyższej stopy procentowej ustalonej na dany rok składkowy dla grup działalności, zgodnie z zasadami określonymi w art. 30.
4. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) grupy działalności w oparciu o rodzaj działalności PKD ujęty w rejestrze podmiotów;
 - 2) szczegółowe zasady ustalania kategorii ryzyka w zależności od wskaźników częstości, kategorie ryzyka oraz stopy procentowe składek na ubezpieczenie wypadkowe dla grup działalności;
 - 3) szczegółowe zasady ustalania kategorii ryzyka dla płatników składek w zależności od wskaźników częstości;
 - 4) szczegółowe zasady ustalania wskaźnika korygującego;
 - 5) wzór informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 496 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z dniem wszczęcia lub zakończenia postępowania naprawczego przedsiębiorca składa zgłoszenie aktualizacyjne

w przedmiocie wszczęcia lub zakończenia postępowania naprawczego do ewidencji przedsiębiorców.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 i Nr 222, poz. 1630 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 105, poz. 720 i Nr 109, poz. 747) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w pkt 23 po lit. g dodaje się lit. h w brzmieniu:

„h) zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej w związku z osobistą opieką nad dzieckiem, o której mowa w przepisach o działalności gospodarczej”;

b) w pkt 24 po lit. g dodaje się lit. h w brzmieniu:

„h) rezygnacją z zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej w związku z osobistą opieką nad dzieckiem, o której mowa w przepisach o działalności gospodarczej”;

2) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dodatek przysługuje także, prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą, matce, ojcu, opiekunowi faktycznemu dziecka albo opiekunowi prawnemu dziecka, którzy, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, zawiesili wykonywanie działalności w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej opieki nad dzieckiem, które pozostaje pod ich faktyczną opieką.”;

Art. 16. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 99 po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej zgodnie z ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾), podatnicy nie mają obowiązku składania deklaracji, o których mowa w ust. 1 i 2 za okresy rozliczeniowe, których to zawieszenie dotyczy.

7b. Zwolnienie z obowiązku składania deklaracji podatkowych, o którym mowa w ust. 7a, nie dotyczy:

- 1) podatników zarejestrowanych jako podatnicy VAT UE zgodnie z art. 97;
- 2) podatników dokonujących wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów;
- 3) podatników dokonujących importu usług lub nabywających towary – w zakresie których są podatnikami;
- 4) okresów rozliczeniowych, w których zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie dotyczyło pełnego okresu rozliczeniowego.”;

2) w art. 114 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie usług, o których mowa w ust. 1, opodatkowanych w formie ryczału podatek składa w terminie, o którym mowa w art. 99 ust. 1, skróconą deklarację podatkową. Przepisy art. 99 ust. 7a i 7b stosuje się odpowiednio.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808 oraz 2006 r. Nr 255, poz. 1636) uchyla się art. 69 i 70.

Art. 18. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

„1) w art. 66 w ust. 1 po pkt 32 dodaje się pkt 32a w brzmieniu:

„32a) osoby, które zawiesiły działalność gospodarczą w związku z osobistą opieką nad małym lub chorym dzieckiem zgodnie z przepisami o działalności gospodarczej, niepodlegające obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu;”

2) w art. 69 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wyłącza obowiązku ubezpieczenia osób, które zawiesiły działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 1b.

1b. Osoby, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 32a, w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nadal podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.”;

3) w art. 73 po pkt 15 dodaje się pkt 15a w brzmieniu:

„15a) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 32a, powstaje z dniem zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, a wygasa z dniem wznowienia tej działalności;”;

4) w art. 81 ust. 8 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 32a, stanowi kwota odpowiadająca wysokości świadczenia pielęgnacyjnego przysługującego na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych;”;

5) w art. 85 po ust. 15 dodaje się ust. 15a w brzmieniu:

„15a. Za osobę, o której mowa w art. 66 ust. 1 pkt 32a, składkę na ubezpieczenie zdrowotne jako płatnik oblicza Zakład Ubezpieczeń Społecznych.”;

6) w art. 86 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 31a, 32 i 32a, opłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych;”

7) po art. 108 dodaje się art. 108a-108c w brzmieniu:

„Art. 108a. 1. Prezes Funduszu na wniosek:

1) ubezpieczonego, ma obowiązek udzielić pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa w sprawach dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym i ustalenia prawa do świadczeń;

2) płatnika składek, ma obowiązek udzielić pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa w sprawach dotyczących obliczania, pobierania i odprowadzania składki na ubezpieczenie zdrowotne

– w których nie toczy się postępowanie sądowe lub postępowanie kontrolne.

2. Interpretacje, o których mowa w ust. 1, nie obejmują spraw z zakresu wymierzania i pobierania składek na ubezpieczenie zdrowotne należących do właściwości organów ubezpieczeń społecznych.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać opis stanu faktycznego oraz stanowisko ubezpieczonego lub płatnika składek.

4. Interpretacja, o której mowa w ust. 1, zawiera ocenę prawną stanowiska ubezpieczonego lub płatnika składek z przytoczeniem przepisów prawa.
5. Udzielenie interpretacji, o której mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji administracyjnej.
6. Ubezpieczony lub płatnik składek niezadowolony z decyzji, o której mowa w ust. 1, może zwrócić się do Prezesa Funduszu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Prezes Funduszu może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję albo uchylić tę decyzję orzekając ponownie co do istoty sprawy.
7. Wykonanie decyzji, o której mowa w ust. 6, podlega wstrzymaniu do dnia upływu terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, a jeżeli skarga zostanie wniesiona – do czasu wydania prawomocnego orzeczenia przez sąd administracyjny. Wstrzymanie wykonania decyzji nie pozbawia ubezpieczonego lub płatnika składek prawa do wykonania takiej decyzji.
8. W przypadku niewydania wiążącej interpretacji w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się, że Fundusz w danej sprawie jest związany stanowiskiem ubezpieczonego lub płatnika składek zawartym w tym wniosku. W takim przypadku opłata, o której mowa w art. 108b, podlega zwrotowi.

Art. 108b. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 108a ust. 1, podlega opłacie w wysokości 75 zł, którą należy uiścić najpóźniej w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

2. W przypadku wystąpienia z jednym wnioskiem o wydanie wiążącej interpretacji odrębnych stanów faktycznych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku stanu faktycznego.

3. W przypadku nieuiszczenia opłaty wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

4. Opłata stanowi dochód Funduszu.

Art. 108c. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) wzór wniosku, o którym mowa w art. 108a ust. 1,

2) sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 108b

– mając na względzie zapewnienie jednolitości wniosków oraz sprawne wydawanie wiążących interpretacji.”;

8) w art. 109 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku wydania wiążącej interpretacji, o której mowa w art. 108a ust. 1 pkt 1 albo związania Funduszu stanowiskiem, o którym mowa w art. 108a ust. 8, dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu nie może w indywidualnej sprawie z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego wydać decyzji, o której mowa w ust. 4, sprzecznej z tą interpretacją albo stanowiskiem.”;

9) art. 110 otrzymuje brzmienie:

„Art. 110. Od decyzji Prezesa Funduszu w indywidualnych sprawach z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego oraz w sprawach o wydanie wiążącej interpretacji, o której mowa w art. 108a ust. 1, przysługuje skarga do sądu administracyjnego.”;

10)po art. 110 dodaje się art. 110a-110c w brzmieniu:

„Art. 110a. Wiążąca interpretacja, o której mowa w art. 108a ust. 1 pkt 1 albo stanowisko, o którym mowa w art. 108a ust. 8, mogą zostać zmienione albo uchylone wyłącznie w drodze orzeczenia sądu administracyjnego.

Art. 110b. Decyzje dotyczące wiążącej interpretacji, o której mowa w art. 108a ust. 1, i stanowiska, o których mowa w art. 108a ust. 8, oraz prawomocne orzeczenia, o których mowa w art. 108a ust. 7, są zamieszczane na stronie internetowej Funduszu w sposób uniemożliwiający identyfikację ubezpieczonego lub płatnika składek.

Art. 110c. Przepisy art. 108a-110b stosuje się odpowiednio do następcy prawnego ubezpieczonego lub płatnika składek.”;

11)w art. 163 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepisów ust. 2-4 nie stosuje się do postępowania w sprawie zatwierdzenia planu finansowego, uchwał dotyczących sprawozdania finansowego, sprawozdań z wykonania planu finansowego oraz decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w indywidualnych sprawach z ubezpieczenia zdrowotne-

go i w sprawach o wydanie wiążącej interpretacji, o której mowa w art. 108a, oraz w sprawach wynikających z pełnienia funkcji pracodawcy w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.”.

Art. 19. Minister właściwy do spraw gospodarki zorganizuje działanie Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, tworzonej na podstawie art. 45a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 20. Wnioski o wpis do ewidencji działalności gospodarczej i zgłoszenia identyfikacyjne złożone przed upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy podlegają rozpatrzeniu w trybie i na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach.

Art. 21.1. Po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy dane zawarte w ewidencji działalności gospodarczej stają się danymi w ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców, a przedsiębiorcy wpisani do ewidencji działalności gospodarczej stają się przedsiębiorcami wpisanymi do ewidencji przedsiębiorców, z zastrzeżeniem art. 22 ust. 2.”;

2. Dotychczasowe organy ewidencyjne prześlą dokumentację związaną z prowadzoną przez nie ewidencją działalności gospodarczej właściwym organom ewidencyjnym, o których mowa w art. 15d ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców, nie później niż pierwszego dnia po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Art. 22.1. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 21 ust. 1, są obowiązani przed upływem 24 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy dokonać zgłoszenia aktualizacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1995

r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców celem uzupełnienia danych wymaganych przepisami tej ustawy.”;

2. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 14 ust. 2b ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, którzy w dniu wejścia w życie tego przepisu spełniają warunki tam określone mają obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Art. 23. Wnioski o wpis do ewidencji przedsiębiorców, a także zgłoszenia identyfikacyjne i aktualizacyjne, o których mowa w art. 22, są zwolnione z opłat.

Art. 24. Przedsiębiorcy, którzy w dniu upływu 18 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy korzystają z przerwy, o której mowa w art. 34 ustawy wymienionej w art. 8 w brzmieniu obowiązującym przed dniem, w którym upływa 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy zachowują prawo do tej przerwy na dotychczasowych zasadach, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upływa 21 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, chyba że zawiadomią o zakończeniu przerwy przed upływem tego terminu.

Art. 25. Ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o ewidencji działalności gospodarczej w rozumieniu dotychczasowych przepisów, należy przez to rozumieć ewidencję przedsiębiorców, w rozumieniu przepisów o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców.

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1, pkt 6 i 7 oraz pkt 11 i 12,
- 2) art. 2,
- 3) art. 3 pkt 1-2,

- 4) art. 4-6,
 - 5) art. 7 pkt 1-8,
 - 6) art. 8,
 - 7) art. 13-16,
 - 8) art. 18 pkt 1-6,
 - 9) art. 20 i 21 ust. 1,
 - 10) art. 22-23
- które wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ustawę z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej i ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777, z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1043 i 1045, Nr 158, poz. 1121, Nr 171, poz. 1225 i Nr 235, poz. 1699 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818 i Nr 127, poz. 880.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 703, Nr 70, poz. 816, Nr 104, poz. 1104, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 8, poz. 64, Nr 52, poz. 539, Nr 73, poz. 764, Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 89, poz. 968, Nr 102, poz. 1117, Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190, Nr 125, poz. 1363 i 1370 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 19, poz. 199, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 78, poz. 715, Nr 89, poz. 804, Nr 135, poz. 1146, Nr 141, poz. 1182, Nr 169, poz. 1384, Nr 181, poz. 1515, Nr 200, poz. 1679 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 45, poz. 391, Nr 65, poz. 595, Nr 84, poz. 774, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874, Nr 122, poz. 1143, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 166, poz. 1608, Nr 202, poz. 1956, Nr 222, poz. 2201, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 54,

poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 99, poz. 1001, Nr 109, poz. 1163, Nr 116, poz. 1203, 1205 i 1207, Nr 120, poz. 1252, Nr 123, poz. 1291, Nr 162, poz. 1691, Nr 210, poz. 2135, Nr 263, poz. 2619 i Nr 281, poz. 2779 i 2781, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 30, poz. 262, Nr 85, poz. 725, Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 102, poz. 852, Nr 143, poz. 1199 i 1202, Nr 155, poz. 1298, Nr 164, poz. 1365 i 1366, Nr 169, poz. 1418 i 1420, Nr 177, poz. 1468, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353 i 1354, Nr 217, poz. 1588, Nr 226, poz. 1657 i Nr 249, poz. 1824 oraz z 2007 r. Nr 35, poz. 219 i Nr 99, poz. 658.

- ⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711.
- ⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 656, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524.
- ⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589.
- ⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, oraz z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 61, poz. 418, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731 i Nr 112, poz. 766.
- ⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769, z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 100, poz. 1080, z 2003 r. Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217.
- ⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484 oraz z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029.
- ¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983 i Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733, Nr 130, poz. 1450 i Nr 145, poz. 1638, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592 i Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162,

poz. 1692, Nr 172, poz. 1804 i Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316 i Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 164, poz. 1166 oraz z 2007 r. Nr 80, poz. 538 i Nr 82, poz. 557.

- ¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 1, poz. 2 i Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 96, poz. 874, Nr 217, poz. 2125, Nr 228, poz. 2256 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 62, poz. 551 i Nr 86, poz. 732, z 2006 r. Nr 149, poz. 1077 i Nr 208, poz. 1540 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331.
- ¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2073, z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1218 i Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 57, poz. 390 i Nr 89, poz. 589.
- ¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 166, poz. 1360, z 2003 r. Nr 223, poz. 2220 i Nr 229, poz. 2275, z 2004 r. Nr 34, poz. 293 oraz z 2005 r. Nr 180, poz. 1495.
- ¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 83, poz. 760 i Nr 223, poz. 2217, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 121, poz. 1264, Nr 187, poz. 1925 i Nr 210, poz. 2135 oraz z 2005 r. Nr 164, poz. 1366.
- ¹⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i 871, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546, Nr 173, poz. 1808 i Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 94, poz. 785, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539 oraz z 2006 r. Nr 47, poz. 347, Nr 133, poz. 935 i Nr 157, poz. 1119.
- ¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1110, Nr 138, poz. 1154, Nr 157, poz. 1314, Nr 164, poz. 1366, Nr 169, poz. 1411 i Nr 179, poz. 1485, z 2006 r. Nr 75, poz. 519, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 143, poz. 1030, Nr 170, poz. 1217, Nr 191, poz. 1410, Nr 227, poz. 1658 i Nr 249, poz. 1824 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 427 i 433 i Nr 82, poz. 559.

UZASADNIENIE

I. Wstęp

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) (dalej „ustawa o SDG”) jest trzecią z kolei ustawą – po ustawie o działalności gospodarczej z 1988 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z późn. zm.) i ustawie – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.), która pretenduje do miana konstytucji dla przedsiębiorców. Ustawa została uchwalona w 2004 r., a w jej nazwie odwołującej się do swobody prowadzenia działalności zawarte zostało podkreślenie kierunku zmian jakie przyjęto w stosunku do przedsiębiorców. Obecnie, w trzecim roku funkcjonowania ustawy, przyszedł czas na dokonanie oceny i weryfikację jej postanowień z punktu widzenia znoszenia ograniczeń z jakimi wciąż jeszcze spotyka się przedsiębiorca w swej działalności.

Nowelizacja ustawy opiera się na założeniach dalszego poszerzenia zakresu swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, liberalizacji wymagań nakładanych na nich w związku z tą działalnością oraz dostosowania tych wymagań do realiów życia gospodarczego. Założenia te powinny być osiągnięte przez deregulację, czyli oczyszczenie ustaw z przepisów ograniczających swobodę działalności oraz przez stworzenie poprawnej regulacji odzwierciedlającej rzeczywiste potrzeby obrotu gospodarczego.

Nowelizacja wprowadza nowy podział na przedsiębiorców podlegających wpisowi do ewidencji przedsiębiorców prowadzonej przez urzędy skarbowe (w miejsce dotychczasowej ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy) oraz rejestr przedsiębiorców prowadzony przez sądy rejestrowe. Do ewidencji przedsiębiorców mają być wpisywane osoby fizyczne, a do rejestru przedsiębiorców – obok podmiotów dotychczas tam rejestrowanych – także osoby fizyczne, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Wychodząc naprzeciw uzasadnionym oczekiwaniom przedsiębiorców ustawa dopuszcza do sprawdzonej już procedury uzyskiwania przez podatników i inne osoby interpretacji w sprawie daniny publicznej, także interpretację w sprawie składek na ubezpieczenia spo-

łeczne i zdrowotne. Szczegółowe rozwiązania zostały zamieszczone w przepisach nowelizacyjnych do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

W ramach porządkowania prawnej regulacji działalności przedsiębiorców ustawa wprowadza ściślejsze, dostosowane do prawa Unii Europejskiej, zasady podejmowania działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne, w tym obywateli państw obcych i członków ich rodzin, oraz przepisy dotyczące obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy w związku z wprowadzaniem przez niego na obszar Polski towarów pochodzących z zagranicy.

Nowelizacja wprowadza możliwość zawieszenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, którzy wybrali opodatkowanie w formie karty podatkowej, niezatrudniających pracowników, na czas oznaczony bądź nieoznaczony, nie dłuższy niż 10 miesięcy. W okresie zawieszenia przedsiębiorca nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Nowelizacja określa zadania Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej (CIDG) w zakresie tworzenia zbioru danych, ujawniania i udostępniania tych danych, informowania o ich treści oraz przekazywania określonym organom. Przepisy nowelizacyjne określają zakres danych udostępnianych przez CIDG, na który składają się dane pochodzące ze zgłoszeń przedsiębiorców oraz dane pochodzące od właściwych urzędów i instytucji, a także regulują sposób przekazywania tych danych do CIDG. Przepisy te regulują też podział kompetencji między organami ewidencyjnymi a CIDG w zakresie ujawniania informacji o przedsiębiorcach oraz wydawania odpisów, wyciągów lub zaświadczeń z ewidencji.

Nowelizacja ogranicza dowolność w prawnej regulacji zezwoleń przez wprowadzenie do ustawy zasad określających udzielanie zezwoleń, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku koncesji i wpisu do rejestru działalności regulowanej i przyznanie tym zasadom pierwszeństwa przed regulacjami dotyczącymi zezwoleń, zawartymi w przepisach szczegółowych.

Nowelizacja dokonuje zasadniczego uściślenia i skonkretyzowania przepisów o kontroli działalności przedsiębiorcy. Wprowadza się ustawowe ograniczenie celu kontroli, którym jest sprawdzenie, czy przedsiębiorcy wywiązują się ze swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa, oraz wprowadza się zasadę, że kontrola nie powinna naruszać normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa kontrolowanego przedsiębiorcy.

Nowelizacja uściśla:

- zasady ingerencji właściwych organów w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkody majątkowej w znacznych rozmiarach lub zagrożenia środowiska,
- formalne wymogi prowadzenia kontroli, które wywoływały dotychczas wiele wątpliwości, takie jak wystawienie właściwego upoważnienia, okazanie legitymacji, czy prowadzenie kontroli przez osoby niebędące pracownikami organu kontrolnego,
- wyjątki od zasady prowadzenia kontroli w obecności kontrolowanego,
- obowiązki kontrolowanego przedsiębiorcy w zakresie przechowywania dokumentacji pokontrolnej, w tym zwolnienie go z obowiązku prowadzenia książki kontroli,
- wyjątki od zasady nieprowadzenia więcej niż jednej kontroli w stosunku do przedsiębiorcy i zasady prowadzenia kontroli równoległych,
- wyjątki od zasady nieprzekraczania ustawowo ograniczonego czasu trwania kontroli, przy czym wprowadza się nowe, krótsze okresy prowadzenia czynności kontrolnych i ścisłe reguły obliczania tych okresów, a także zasady dopuszczalności przerwania kontroli. Przepisy nakładające ścisłe obowiązki po stronie organów kontrolnych opatrzone zostały sankcją w postaci uznania czynności kontrolnych za nieważne, w przypadku gdy organ kontrolny przekroczył swe uprawnienia lub nie dopełnił obowiązków.

Nowelizacja obejmuje nie tylko ustawę o swobodzie działalności gospodarczej, ale także wiele innych ustaw kształtujących status prawny przedsiębiorców. Większość zmian ma na celu dostosowanie przepisów tych ustaw do zmian dokonanych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Niektóre, jak ustawa o statystyce publicznej, a zwłaszcza ustawa o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (nowa nazwa), zwana w skrócie „ustawą o NIP”, przynosi całkowicie nowe rozwiązania, sygnalizowane jedynie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Nowelizacja ustawy o statystyce publicznej zachowuje rejestr podmiotów gospodarki narodowej, ale znosi w stosunku do przedsiębiorców obowiązek składania wniosków o rejestrację i posługiwania się nadanym numerem REGON w stosunkach zewnętrznych. Urzędy statystyczne mogą pozyskiwać dane do rejestru z innych urzędowych zbiorów danych, w tym w szczególności z ewidencji przedsiębiorców, za pomocą platformy elektronicznej ePUAP zapewniającej wymianę informacji między organami administracji państwowej i samorządowej.

Nowelizacja ustawy o NIP obejmuje kompleksową regulację:

- zasad wpisu do ewidencji przedsiębiorców prowadzonej w systemie teleinformatycznym przez naczelników urzędów skarbowych. Jedną z tych zasad jest zasada „jednego okienka”, czyli złożenie wniosku o wpis do ewidencji z jednoczesnym zgłoszeniem identyfikacyjnym podatnika oraz możliwością jednoczesnego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, zgłoszenia płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i rejestracji podatnika VAT czynnego. Inną zasadą jest zasada szybkości i prostoty postępowania, gdyż przedsiębiorca ma możliwość złożenia wniosku zarówno w sposób tradycyjny, bez potrzeby autoryzacji podpisu, jak i w sposób elektroniczny, a jego wniosek powinien być rozpatrzony odpowiednio w ciągu 5 lub 3 dni. Kolejną zasadą jest zasada koncentracji postępowania w urzędzie skarbowym, gdyż wydawana jest tylko jedna decyzja o nadaniu NIP i wpisie do ewidencji, chyba że przedsiębiorca dysponuje już numerem identyfikacji podatkowej,
- zasad jawności i udostępniania danych dotyczących przedsiębiorcy. Przyjęto zasadę jawności danych z wyjątkiem danych osobistych, takich jak numer PESEL czy adres zamieszkania, co do których wnioskodawca powinien wskazać interes prawny i otrzymuje te dane po wylegitymowaniu i odnotowaniu jego personaliów. Dalszymi zasadami jest zasada jawności materialnej, domniemanie prawdziwości danych wpisanych do ewidencji, zasada odpowiedzialności za wpis nieprawdziwych danych lub za niezgłoszenie danych podlegających wpisowi, a także zasada nieusuwalności danych z ewidencji,
- zasad wykreślenia wpisu do ewidencji. Wykreślenie następuje na wniosek, a także z urzędu w przypadkach wskazanych w ustawie. Do takich przypadków należy wpisanie do rejestru przedsiębiorców osoby fizycznej po osiągnięciu przez nią przychodów, które uzasadniają powstanie obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych,
- zasad udostępniania i wymiany danych gromadzonych w ewidencji rozumianej jako system teleinformatyczny. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie elektronicznym, następuje w drodze wykorzystania platformy elektronicznej prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.

II. Szczegółowy opis proponowanych zmian

1. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

Art. 5

W pkt 2 lit. a wykreślono „mającą miejsce zamieszkania za granicą”, gdyż zgodnie z treścią tego zapisu obywatele państw Unii Europejskiej mieszkający w Polsce nie mogliby na podstawie art. 13 podejmować działalności w Polsce.

W pkt 6 i 7 wprowadzono definicje systemu teleinformatycznego i platformy elektronicznej. Są to pojęcia wykorzystywane w ramach regulacji CIDG (art. 45a-45f).

Art. 6

W ust. 2 dodano „lub jednostkę organizacyjną”, gdyż przepis dotyczy nie tylko podejmowania działalności, ale też jej wykonywania, a więc może odnosić się także do wydawania koncesji, zezwoleń i innych aktów reglamentacji działalności gospodarczej, nie tylko w stosunku do osób fizycznych, czy nawet prawnych, ale także w stosunku do jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, np. spółek osobowych prawa handlowego. Wówczas przepis będzie aktualny w zakresie zakazu stawiania dodatkowych warunków nieprzewidzianych przepisami prawa.

Art. 8

Zmiana w ust. 2 jest związana z przekazaniem z Ministerstwa Gospodarki do Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP) zadania polegającego na gromadzeniu i udostępnianiu na stronie internetowej informacji o programach pomocowych skierowanych do przedsiębiorców. PARP jest instytucją, która ma zapewnić małemu i średniemu przedsiębiorcy dostęp do informacji, doradztwa i wsparcia inwestycyjnego. Dlatego celowe jest przekazanie Agencji prowadzenia bazy danych o programach pomocowych, co umożliwi udostępnianie przedsiębiorcy wielu potrzebnych informacji na jednej stronie internetowej.

Art. 10

Zmiana w ust. 1 dopuszcza, by przedsiębiorca mógł złożyć do właściwego organu wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia składki na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy. W przypadku ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych chodzi także o uzyskanie interpretacji co do świadczeń przysługujących z tytułu tych ubezpieczeń. Celem tego przepisu jest poszerzenie możliwości uzyskiwania wiążących interpretacji na obszar ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. Dotychczasowa praktyka wykazała, że przedsiębiorcy masowo korzystają z możliwości uzyskiwa-

nia wiążących interpretacji w sprawie danin publicznych, w tym zwłaszcza podatków, nie ma więc powodu, aby nie dopuścić do rozszerzenia tej procedury na obszar prawa, który powoduje także częste pytania i wątpliwości przedsiębiorców.

Art. 13

W ust. 1 wprowadza się zasadę równego traktowania z obywatelami polskimi osób zagranicznych z państw Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz osób zagranicznych z państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które mogą korzystać ze swobody przedsiębiorczości na podstawie umów zawartych przez te państwa ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi. Nowelizacja nie wprowadza merytorycznych zmian w tym zakresie w stosunku do dotychczasowej regulacji, ale doprecyzowuje istniejące zapisy.

Ust. 1a wyraża zasadę swobody świadczenia usług w ramach Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a także w ramach umów bilateralnych między innymi państwami a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi. Postanowienia tego przepisu są zgodne z art. 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Zmiana w ust. 2 dotyczy poszerzenia zakresu podmiotowego tego przepisu o osoby nie mające obywatelstwa żadnego państwa, czyli tzw. bezpaństwowców, gdyż jeżeli spełniają jeden z warunków określonych w pkt 1-3, to powinni mieć także możliwość podejmowania działalności gospodarczej na równych prawach z obywatelami polskimi. W pkt 1-3 wymieniono osoby, które posiadają różne formy zgody, zezwolenia, statusu lub ochrony upoważniające do przebywania w Polsce w dłuższym okresie czasu. Tak ujęty przepis obejmuje m.in. zarówno osoby posiadające zezwolenie na zamieszkanie jako rezydenci długoterminowi WE, jak i inne osoby, a także członków ich rodzin.

Ust. 3 otrzymał zmienioną redakcję, gdyż dotychczasowe brzmienie tego przepisu sugerowało, że działalność gospodarczą podejmuje i wykonuje osoba zagraniczna, a nie spółka, która jest zawiązywana z udziałem tej osoby. Ponadto dodano „z zastrzeżeniem ust. 4 i 5”, gdyż ust. 3 formułuje ogólną zasadę, od której te przepisy stanowią wyjątek.

Ust. 4 umożliwi wykonywanie działalności gospodarczej przez członka rodziny cudzoziemca wykonującego w Polsce działalność gospodarczą zgodnie z postanowieniami

umów międzynarodowych. Warunkiem jest posiadanie przez taką osobę zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Ust. 5 dopuszcza do wykonywania działalności gospodarczej w Polsce członków rodzin cudzoziemców posiadających zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony i wykonujących działalność gospodarczą na zasadzie wzajemności. Przepis znajdzie zastosowanie tylko do wykonywania działalności na zasadzie wzajemności przed wejściem Polski do Unii Europejskiej. Osoba taka musi również posiadać zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, a jej działalność gospodarcza musi obejmować taki sam zakres.

Art. 14

Przepis ten w ust. 2a określa obowiązek wpisu do rejestru przedsiębiorców osób prawnych albo jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, którym odrębna ustawa nadaje zdolność prawną. Dla tych podmiotów wpis ze względu na status przedsiębiorcy ma znaczenie deklaratywne. Przedsiębiorcami są one z mocy definicji zawartej w art. 4 ust. 1, a nie z mocy wpisu do ewidencji.

Ewidencja przedsiębiorców, prowadzona przez naczelników urzędów skarbowych, zastąpiła ewidencję działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy. Nazwa „ewidencja działalności gospodarczej” byłaby nieadekwatna do rzeczywistej zawartości tej ewidencji, gdyż działalność gospodarczą wykonują także podmioty wpisywane do rejestru przedsiębiorców w KRS. Stąd bardziej adekwatna jest nazwa „ewidencja przedsiębiorców”. Przeniesienie ewidencji do urzędów skarbowych ma na celu uproszczenie jej prowadzenia, gdyż naczelnicy urzędów skarbowych już obecnie prowadzą ewidencję podatników i nadają podatnikom numer ewidencji podatkowej (NIP). Przeniesienie ewidencji z urzędów gminnych oznaczać więc będzie koncentrację działań związanych z czynnościami ewidencyjnymi w urzędach skarbowych.

Ust. 2b przynosi zmianę dotychczasowej regulacji polegającą na obowiązku wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) tych przedsiębiorców, będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych, co oznacza jednocześnie wykreślenie tych przedsiębiorców z ewidencji. Obowiązek ten nie dotyczy przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, gdyż jeżeli spółka przekroczy wskazane przychody netto, to

zgodnie z art. 26 Kodeksu spółek handlowych ma obowiązek przekształcenia w spółkę jawną lub inną spółkę handlową.

Rozwiązanie to jest uzasadnione tym, że przedsiębiorcy, którzy przekroczyli wskazaną granicę przychodów, kwalifikują się na ogół ze względu na stan zorganizowania działalności i potencjał produkcyjny lub usługowy bardziej do KRS niż do ewidencji. KRS przewiduje szerszy zakres obowiązków informacyjnych i z tego względu jest bardziej odpowiedni dla tego typu przedsiębiorców niż ewidencja. Ważnym argumentem formalnym jest też to, że tą samą możliwość mają już obecnie spółki cywilne, które przy tej samej granicy przychodów mają obowiązek zarejestrować się jako spółka jawna i w ten sposób przejść z ewidencji do KRS. Należy zauważyć, że w większości spółek cywilnych współnikami są osoby fizyczne, aktualnie uważane za przedsiębiorców, a zatem nie ma uzasadnienia, aby jedni przedsiębiorcy – osoby fizyczne (działający w formie spółki) byli zobligowani do wpisu do KRS, a inni (działający jako przedsiębiorcy indywidualni), w tych samych okolicznościach, takiego obowiązku nie mieli. Omawiane rozwiązanie odchodzi od kryterium formy prawnej jako decydującej o kwalifikacji przedsiębiorców do KRS lub do ewidencji i stosuje kryterium przedmiotowe wielkości przychodów, nawiązując tym samym do sprawdzonego już rozwiązania z przedwojennego Kodeksu handlowego, które przewidywało, że kupcem rejestrowym jest kupiec, który prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze. Podobne rozwiązanie funkcjonuje też w prawie niemieckim.

Z kolei przepis ust. 2c określa obowiązek wpisu do ewidencji przedsiębiorców osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą

Przepis ust. 2d rozstrzyga wątpliwości co do tego, czy przedsiębiorca może wykonywać niezbędne czynności praktyczne i prawne związane z tworzeniem przedsiębiorstwa przed uzyskaniem wpisu do rejestru i ewidencji przedsiębiorców.

Ze względu na to, że wpis do KRS ma znaczenie konstytutywne dla powstania przedsiębiorców tam rejestrowanych, co wiąże się z nabyciem przez nich osobowości prawnej albo zdolności prawnej (spółki prawa handlowego), przedsiębiorcy ci mogą podejmować działalność dopiero po wpisie do KRS. Należy zwrócić uwagę, że w art. 4 ust. 1 są sformułowane warunki posiadania statusu przedsiębiorcy, które w przypadku tych jednostek obejmują nie tylko wykonywanie działalności gospodarczej, ale także posiadanie osobowości lub zdolności prawnej, a jest to zależne od wpisu do rejestru przedsiębiorców. Wyjątek stanowią tu spółki kapitałowe w organizacji, którym Kodeks spół-

ek handlowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.) zezwala na podejmowanie działalności gospodarczej (w sensie czynności przygotowawczych i organizacyjnych) jeszcze przed wpisem do rejestru. Inne jednostki organizacyjne, których powstanie nie jest warunkowane wpisem do KRS powinny – na zasadzie równego traktowania – podejmować działalność gospodarczą także dopiero po dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców niezależnie od tego, czy posiadają zdolność prawną (jak główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń), czy nie posiadają własnej zdolności prawnej (jak oddziały przedsiębiorców zagranicznych).

Wpis do ewidencji przedsiębiorców nie warunkuje wprowadzenia powstania podmiotów tam wpisywanych, a zatem nie ma konieczności, by uzależniać podjęcie działalności gospodarczej wpisem do ewidencji. Jednakże względy równego traktowania przedsiębiorców wpisywanych do KRS i wpisywanych do ewidencji nakazują także co do tych drugich stosować zasadę, że podjęcie działalności gospodarczej jest dopuszczalne dopiero po uzyskaniu wpisu do ewidencji przedsiębiorców.

Art. 14a

Projekt ustawy zakłada, że zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej będzie mógł przedsiębiorca, który wybrał opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Dodatkowe kryterium stanowi prowadzenie działalności bez zatrudniania pracowników. Kryterium to wskazuje, że adresatem regulacji dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej powinni być przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w niewielkich rozmiarach. Taką działalność prowadzą podatnicy świadczący usługi rzemieślnicze, do których przede wszystkim skierowane jest opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Specyficzny jest również sposób rozliczania prowadzonej działalności gospodarczej. Stawka karty podatkowej ustalana jest decyzją naczelnika urzędu skarbowego. Jej wysokość nie zależy od wysokości osiąganych przychodów (dochodów) lecz np. od rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, czy też od liczby mieszkańców miejscowości, w której ta działalność jest prowadzona. Ponadto podatnicy prowadzący działalność gospodarczą opodatkowaną w formie karty podatkowej są zwolnieni z obowiązku prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych oraz wpłacania zaliczek na podatek dochodowy. Z powyższych względów podatnicy, którzy wybrali opodatkowanie w formie karty podatkowej, mogli zgłosić przerwę w prowadzeniu działalności gospodarczej na

podstawie art. 34 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Powyższe okoliczności uzasadniają zastosowanie instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jedynie w odniesieniu do osób, które wybrały opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Zawiesić działalność gospodarczą może zarówno taka osoba, która prowadzi działalność samodzielnie, jak i taka, która prowadzi działalność sezonową, ale tylko wówczas, jeżeli w momencie planowanego zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie zatrudnia pracowników.

Wprowadzenie instytucji zawieszenia będzie miało znaczenie m.in. dla kobiet w okresie ciąży. Będą one mogły na okres całej ciąży zawiesić prowadzenie działalności gospodarczej, co stanowić będzie kolejny instrument wsparcia dla kobiet i ich rodzin.

Wszelkie zagrożenia związane z zawieraniem czy kontynuacją przez przedsiębiorcę umów cywilnoprawnych (np. zlecenia) zamiast umowy o pracę są wykluczone przez art. 14a ust. 2, który jednoznacznie zabrania prowadzenia działalności gospodarczej w okresie zawieszenia. Tak więc, jeżeli przedsiębiorca nie miałby pracowników, ale miał zleceniobiorców i przy ich pomocy nadal prowadził działalność w okresie zawieszenia, to wchodzi w konflikt z tym przepisem, a więc nie spełnia warunków zawieszenia działalności, tym samym podlega stosownym sankcjom. Dodatkowo wprowadza się zmianę przez stworzenie możliwości zawieszenia prowadzonej działalności w związku z opieką nad małym dzieckiem, co stanowi ekwiwalent urlopu wychowawczego dla osób wykonujących pracę najemną. Projekt wprowadza zawieszenie działalności gospodarczej, w przypadku gdy zawieszenia dokonuje rodzic lub opiekun sprawujący osobistą opiekę nad małym lub chorym dzieckiem.

Ust. 2 statuluje zasadę, że przedsiębiorca, który zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, nie jest uprawniony do podejmowania czynności leżących w zakresie wykonywanej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności nie powinien on być uprawniony do zawierania umów ze swoimi kontrahentami, nie powinien też prowadzić działalności marketingowej czy też zatrudniać pracowników. Tak więc przedsiębiorca w przypadku zawieszenia działalności gospodarczej, mając możliwość korzystania z pewnych uprawnień, nie będzie mógł prowadzić działalności gospodarczej, pod rygorem sankcji prawnokarnej. Jednakże niecelowym byłoby wprowadzenie przepisu powodującego w konsekwencji „zniknięcie” przedsiębiorcy z rynku. Przede wszystkim powinien

on być uprawniony w okresie zawieszenia do podejmowania wszelkich czynności związanych ze wznowieniem wykonywania działalności gospodarczej (czyli np. może nająć lokal mający służyć mu na siedzibę swojego przedsiębiorstwa), jak i powinien mieć także możliwość dokonywania czynności mających na celu zachowanie czy też zabezpieczenie źródeł przychodów, aby po wznowieniu działalności gospodarczej móc zapewnić prawidłowe i normalne funkcjonowanie swojego przedsiębiorstwa (tak więc może np. wynająć swój lokal, przeznaczony do prowadzenia działalności gospodarczej na okres zawieszenia, czy też dokonywać wszelkich niezbędnych remontów dotyczących składników przedsiębiorstwa). Zawieszenie działalności ma bowiem mieć na celu przezwyciężenie chwilowych trudności w prowadzeniu działalności gospodarczej i w przypadku jej wznowienia, kontynuację działalności w tym samym stanie organizacyjno – gospodarczym, w którym wykonywanie działalności zostało zawieszona. Wprowadzenie dość pojemnej „klauzuli czynności niezbędnych do zachowania lub zabezpieczenia źródeł dochodów” powoduje, że „niebezpieczeństwa” czyhające na przedsiębiorcę podczas zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej mogą być w pewien sposób zminimalizowane. Co więcej sformułowanie takie wskazuje także na pewną liberalizację w zakresie wykonywania działalności gospodarczej. Tak więc, mając na względzie zasadność istnienia norm prawno-karnych, należy dążyć do tego, aby były one stosowane w stosunku do przedsiębiorców w sytuacji, gdy przedsiębiorca wyraźnie występuje przeciwko zasadom wyrażonym w przepisach określających jego prawa i obowiązki. Natomiast w sytuacji, gdy wprowadza się dość szeroki wyjątek, choć obostrzony przez słowo „niezbędnych” co do czynności, których można dokonywać w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, oznacza to, że ustawodawca opowiada się za pewną liberalizacją życia gospodarczego i nie sankcjonuje każdej czynności wykonywanej przez przedsiębiorcę, który jednakże z pewnych przyczyn zdecydował się na zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej.

Ust. 3 wprowadza dość oczywiste uregulowanie, jednakże mając na uwadze „nowość” instytucji zawieszenia w polskim prawie zdecydowano się na jego dodanie. Ma ono wskazywać, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wpływa w żadnym zakresie na prawa i obowiązki ciążące na przedsiębiorcy powstałe przed dniem zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Oczywiście jest, że także w okresie zawieszenia przedsiębiorca powinien regulować swoje zobowiązania, jak i

może dochodzić swoich należności, gdyż zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wpływa na bieg terminu przedawnienia roszczeń cywilnoprawnych.

Ust. 4 wskazuje, że w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie powinien ponosić żadnych obowiązków związanych z tym, że jest przedsiębiorcą. Wyłączenie jednakże wszystkich obowiązków byłoby niecelowe, mając chociażby na uwadze fakt, że przedsiębiorca funkcjonuje dalej na rynku i co do zasady, wybierając zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, a nie jej likwidację, ma zamiar na ten rynek powrócić, jak i fakt, iż część przedsiębiorców wykonuje działalność, z którą mogą wiązać się określone negatywne konsekwencje w zakresie zdrowia ludzkiego czy też środowiska naturalnego. Z tej racji niezbędnym jest, aby prowadził on ewidencję osiąganych przychodów, co pozwoli na odpowiednie rozliczenie uzyskiwanych przychodów, jak i niezbędne jest, aby, w interesie publicznym, dochowywał wszelkich obowiązków związanych z ochroną życia, zdrowia innych osób czy też środowiska naturalnego.

Ust. 5 stanowi uzupełnienie ust. 4, statuuje zasadę, że przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie może także korzystać z uprawnień przyznanych przedsiębiorcom na podstawie innych ustaw.

Ust. 6 dotyczy natomiast spraw ubezpieczeń społecznych. Przede wszystkim wprowadzono zasadę, że przedsiębiorca może w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej podlegać ubezpieczeniu, o którym mowa w przepisach o ubezpieczeniach społecznych, tak więc wprowadzono zasadę dobrowolnego opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, mając w szczególności na uwadze potrzebny czas okresu składkowego do uzyskania świadczeń emerytalnych. Wyjątek w tych unormowaniach stanowi ubezpieczenie zdrowotne, które dotyczy dobra szczególnie chronionego, jakim jest zdrowie ludzkie. Powszechność świadczeń zdrowotnych także przemawia za tym, aby pozostawić to ubezpieczenie jako obowiązkowe, także w okresie zawieszenia działalności. W przeciwnym przypadku mogłoby dochodzić do nadużyć polegających na bezprawnym korzystaniu ze świadczeń leczniczych, a następnie trudności w wyegzekwowaniu odpłatności za te świadczenia. W rezultacie koszty te ponosiłby Skarb Państwa.

Art. 14b

W artykule tym unormowana jest procedura zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. To przedsiębiorca ma decydować o tym, czy dalej jest zainteresowany pro-

wadzeniem działalności gospodarczej i nie powinno być od tego żadnych wyjątków. Wobec tego organ rejestracyjny lub ewidencyjny wpisuje tylko informację o zawieszeniu, a nie rozpatruje wniosku o zawieszenie działalności.

Art. 14c

Przepis ten wprowadza zasadę, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej następuje na okres od 1 do 10 miesięcy i jest liczone w pełnych miesiącach. Okres ten jest uzasadniony przede wszystkim względami wynikającymi z prawa podatkowego.

W ust. 1 przyjęto minimalny okres zawieszenia wynoszący jeden miesiąc, mając na uwadze fakt, że jest to termin niejako naturalny zarówno w przypadku obciążeń podatkowych jak i obowiązków względem ZUS. Okres zawieszenia działalności liczony w miesiącach zapobiegnie ponadto zbyt częstemu zawieszaniu i wznowianiu działalności. Z przepisów art. 14c ust. 2 i 3 wynika, że będzie to możliwe maksymalnie 5, 6 razy w roku, w zależności od tego, czy pierwsze zgłoszenie zawieszenia nastąpi w roku poprzedzającym, czy w styczniu danego roku.

Maksymalna długość okresu zawieszenia działalności nie może przekroczyć 10 miesięcy. Przyjęto zasadę, że istnieje możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej więcej niż raz w ciągu roku. Nie jest bowiem zasadne ograniczenie tej możliwości tylko do jednego zawieszenia w ciągu roku.

W ust. 2 wprowadzono zasady odnośnie do liczenia początku terminu zawieszenia – jest to pierwszy dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym wniesiono wniosek o wpis informacji o zawieszeniu działalności, jednakże przedsiębiorca zawsze może wyznaczyć termin późniejszy, który też musi zacząć się pierwszego dnia miesiąca.

W ust. 3 uregulowano natomiast zasadniczą kwestię – mianowicie ust. 3 odpowiada na pytanie, czy przedsiębiorca zawieszający działalność gospodarczą musi wskazać wraz ze złożeniem wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej termin, w którym wznowi jej prowadzenie. Uznanie, że już w momencie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej obowiązek taki ciąży na przedsiębiorcy byłoby bezzasadne. Wprowadzenie instytucji zawieszenia związane jest przede wszystkim z koniecznością umożliwienia przedsiębiorcy czasowego zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej i związanego z tym zwolnienia go z określonych obowiązków w związku z zaistnieniem pewnej specyficznej sytuacji (dłuższy wyjazd, ciężka choroba, brak kontrahentów w określonej części roku, gorsza sytuacja ekono-

miczna, zmniejszony popyt na jego usługi etc.). Co do zasady długość trwania takiej przeszkody jest bardzo trudna do przewidzenia, więc bezzasadne byłoby nakazanie przedsiębiorcy, aby z góry określił ile według niego takie przeszkody będą trwały. Jednakże istnieją także sytuacje, gdy przedsiębiorca już na etapie wnioskowania o zawieszenie jest w stanie wskazać, jaki okres czasu takie zawieszenie ma trwać. Tak więc kwestię wznowienia wykonywania działalności gospodarczej należy uregulować w ten sposób, że przedsiębiorca może (wraz z wnioskiem o wpis informacji o zawieszeniu działalności) wskazać okres na jaki chce, aby to zawieszenie trwało, jednakże jeżeli tego nie zrobi, wówczas może w późniejszym terminie dookreślić moment wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.

Po upływie terminu wskazanego w ust. 4 wpis o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej sąd dokona z urzędu. Zatem wznowienie następuje z mocy prawa, bez potrzeby prowadzenia postępowania wyjaśniającego przez sąd czy organ ewidencyjny. Wpis ten jest wolny od opłat sądowych.

Art. 14d

Zakaz wszczynania kontroli u przedsiębiorcy (ust. 1) jest uzasadniony tym, że skoro przedsiębiorca zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, to nie powinien także ponosić pewnych kosztów, jak chociażby kosztów czasu, związanych z możliwością przeprowadzenia u niego kontroli. Ponadto, ponieważ zawieszona jest zwykła działalność gospodarcza przedsiębiorcy, tak samo kontrole dotyczące zwykłej działalności powinny być zawieszane. Sprawdzenie prawidłowości działania przedsiębiorcy za okresy, w których prowadził działalność gospodarczą przed jej zawieszeniem będzie możliwe zaraz po wznowieniu działalności. Nie grozi więc paraliż kontroli, tym bardziej, że dopuszczalne są w czasie zawieszenia kontrole dotyczące przestępstw i wykroczeń skarbowych oraz związane ze stanem zagrożenia życia, zdrowia lub środowiska. Także na prośbę przedsiębiorcy (np. w sprawie zwrotu VAT) będzie można wszcząć kontrolę.

Jednocześnie w ust. 2 przyjęto rozwiązanie, że kontrola wszczęta przed dniem zawieszenia działalności gospodarczej może być kontynuowana i zakończona w okresie zawieszenia działalności.

Art. 15

W przepisie tym skreślono zastrzeżenie odnoszące się do art. 75, gdyż zasady udzielania zezwoleń zostały uregulowane w ramach przepisów nowelizacyjnych w art. 75a-75g.

Pod tym względem następuje zrównanie wszystkich rodzajów reglamentacji działalności gospodarczej wprowadzanych w ustawie.

Art. 16

W ust. 1 zmieniono zapis „wpisany do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji” na bardziej adekwatny do terminologii aktualnych propozycji nowelizacyjnych „wpisany do rejestru albo ewidencji przedsiębiorców”. Ponadto skreślono ograniczenie obowiązku umieszczania NIP tylko w oświadczeniach pisemnych, gdyż podobny obowiązek powinien dotyczyć oświadczeń składanych w formie elektronicznej.

Art. 20

Potrzeba zmiany art. 20 ustawy o SDG wynika w związku ze sprawą zgłoszoną przez Szwedzkie Centrum Solvit, dotyczącą obowiązku oznaczania towarów wprowadzanych do obrotu na terytorium RP nazwą i adresem przedsiębiorcy wyłącznie „na towarze, jego opakowaniu, etykiecie lub instrukcji”. Szwedzkie Centrum Solvit uznało, że art. 20 ustawy o SDG narusza art. 28 TWE, a tym samym zasadę swobodnego przepływu towarów we Wspólnocie. Podobne stanowisko w tej sprawie w trybie nieformalnym zajęła również Komisja Europejska, wskazując na potrzebę zmiany treści art. 20 ustawy o SDG.

Celem zaproponowanych zmian jest uelastycznienie zawartej w art. 20 normy prawnej. W zmienionym przepisie uwzględniono możliwość innego niż wskazany w obecnie obowiązującym art. 20 sposobu oznaczania wyrobów przez dodanie określenia „lub dostarczenia w inny, zwyczajowo przyjęty sposób”. Stosowanie przez przedsiębiorców tej dodatkowej możliwości oznaczania wyrobów będzie możliwe w przypadku, gdy prowadzona przez sprzedawcę działalność gospodarcza, a także sposób organizacji sprzedaży zapewnią konsumentowi dostęp do rzetelnej, wyczerpującej oraz niebudzącej wątpliwości informacji o towarze oraz jego wytwórcy (sprzedawcy). Jednocześnie w ust. 3 wyłącza się stosowanie ust. 1 ze względu na szczególne unormowania wynikające z rozporządzenia WE ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności.

Rozdział 3a

Tytuł rozdziału – „Centralna Informacja o Działalności Gospodarczej” jest uzasadniony funkcjami jakie ta instytucja ma pełnić. Obecnie jej zadaniem ma być informowanie o przedsiębiorcach wpisywanych do ewidencji przedsiębiorców, w przyszłości nie można

wykluczyć, że także o przedsiębiorcach wpisywanych do KRS. Zamieszczenie rozdziału 3a w ustawie o SDG jest uzasadnione zakresem udostępnianych danych z CIDG. Pochodzą one nie tylko z ewidencji przedsiębiorców regulowanej w ustawie o NIP, ale także z różnych rejestrów działalności koncesjonowanej, objętej zezwoleniami, wpisem do działalności regulowanej, licencjami i zgodami, a także z sądów, gdy chodzi o dane dotyczące upadłości i zdolności prawnej przedsiębiorcy oraz z innych urzędowych zbiorów danych.

Art. 45a

Przepisy te stanowią o utworzeniu CIDG oraz określają sposób jej działania. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym, oznacza przede wszystkim udostępnianie, gromadzenie i wymianę danych dokonywane przy pomocy platformy elektronicznej.

Art. 45b

W ust. 1 określono zadania Centralnej Informacji. Zadaniem tym jest udostępnianie jawnych danych wszystkim zainteresowanym, a więc także instytucjom i organom (pkt 1). Innym zadaniem jest udostępnianie danych organom ewidencyjnym w celu wydawania przez nie zaświadczeń, odpisów i innych informacji pisemnych (pkt 2). Tymi organami są naczelnicy urzędów skarbowych. Nie przewiduje się tworzenia delegatur CIDG przy urzędach skarbowych. Kolejnym zadaniem jest udostępnianie danych niejawnym organom wymienionym w ustawie o NIP jako upoważnionym do otrzymywania danych objętych tajemnicą skarbową (pkt 3). Odesłanie do tej ustawy jest uzasadnione, gdyż dane niejawne pochodzą właśnie z ewidencji regulowanej ustawą o NIP. Ostatnim z zadań informacyjnych CIDG jest udostępnianie za pośrednictwem platformy niektórych najważniejszych danych o przedsiębiorcy organom samorządu gminnego oraz organom ubezpieczeń społecznych. Organy te powinny być na bieżąco informowane o takich zdarzeniach jak wpis do ewidencji, wykreślenie wpisu, zawieszenie działalności i jej wznowienie.

W ust. 2 określono, że dane z CIDG udostępniane są na żądanie, a nie z urzędu. Bez wniosku CIDG nie ma zatem obowiązku przesyłania tych informacji.

W ust. 3 postanowiono, że CIDG nie jest trwałym zbiorem danych stanowiącym kopie różnych rejestrów i ewidencji, co już wynika po części i stąd, że jest systemem teleinformatycznym udostępniania i wymiany danych.

Nawet jeżeli dane są gromadzone w sposób krótkotrwały w CIDG, to nie muszą one stanowić repliki ewidencji przedsiębiorców i różnych rejestrów. Ich zakres nie musi się zatem pokrywać z danymi z tych rejestrów (ust. 4).

Art. 45c

Przepis określa jakie dane udostępniane są przez CIDG oraz jaka jest procedura pozyskiwania tych danych. Dane udostępniane przez CIDG pochodzą z dwóch źródeł: wewnętrznych – z organów ewidencyjnych, czyli z urzędów skarbowych – pozyskiwanych w związku z wpisem do ewidencji i ze źródeł zewnętrznych w stosunku do ewidencji – przenoszonych tam już po wpisie do ewidencji. Dane ze źródeł zewnętrznych powinny być przekazywane przez odpowiednie organy bezpośrednio do CIDG, a więc bez pośrednictwa organów ewidencyjnych. W ust. 2-5 określono jakie organy są odpowiedzialne za przekazywanie do CIDG danych wymienionych w ust. 1. Dane wymienione w ust. 1 są danymi, które z mocy ustawy CIDG jest zobowiązana udostępniać na żądanie. CIDG może jednak dysponować innymi jeszcze danymi, pochodzącymi np. ze zbiorów danych ZUS lub GUS. Ust. 6 stanowi, że takie dane, jeżeli są jawne, także mogą być udostępniane przez CIDG.

Art. 45d

Przepis wprowadza zasadę jawności w sensie formalnym (ust. 1) i materialnym (ust. 3), zasadę ograniczonej jawności co do danych osobowych zdefiniowanych w ramach definicji legalnych (ust. 1), a także zasadę domniemania prawdziwości danych udostępnianych przez CIDG (ust. 4). Ponadto w ust. 2 przyjęto zasadę udostępniania określonych i konkretnych danych za pośrednictwem CIDG, a nie całej bazy danych lub istotnej części bazy danych. Oznacza to, że na żądanie udostępniane będą dane określonego przedsiębiorcy, natomiast istotne części bazy danych nie będą mogły być wykorzystywane do tworzenia baz danych o charakterze komercyjnym przez podmioty, które korzystając z jawności danych, chciałyby takie bazy budować. Terminologia użyta w ust. 2 nawiązuje do ustawy o ochronie baz danych (Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.).

Nie ma wątpliwości, że w odniesieniu do przedsiębiorców będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi posiadającymi zdolność prawną, jawność danych po-

winna być niczym nieograniczona. Natomiast w odniesieniu do danych przedsiębiorców będących osobami fizycznymi następuje starcie dwóch sprzecznych interesów. Z jednej strony w interesie przedsiębiorcy leży ochrona danych osobowych, szczególnie jego adresu zamieszkania, z drugiej strony w interesie konsumentów, a także przedsiębiorców – potencjalnych stron postępowania sądowego i administracyjnego – leży jawność danych, w tym w szczególności adresu zamieszkania.

W dotychczasowej wieloletniej praktyce dane zamieszczone w ewidencji były jawne, a więc ochrona danych osobowych była wyłączona co do przedsiębiorców – osób fizycznych. Praktyka ta oparta była na założeniu, że przedsiębiorca, podejmując działalność gospodarczą, godzi się być osobą publiczną w większym stopniu niż przeciętny obywatel. Kierując się jednak celem ochrony interesu przedsiębiorcy należało wprowadzić zasadę pośrednią „łatwego dostępu do danych osobistych przedsiębiorcy” zamiast zasady pełnej jawności. Wyjątek od zasady ochrony danych osobistych przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną nie jest jednak realizowany przez CIDG, ale przez organy ewidencyjne, a więc odpowiednia regulacja znalazła się w art. 15n ustawy o NIP.

Art. 45e

W ust. 1 określono czas udostępniania danych przez CIDG. Ustawowe zakreślenie tego czasu wpłynie dyscyplinująco na sposób prowadzenia CIDG. Ust. 2 jest przepisem konkretyzującym jawność danych w sensie formalnym (swobodny dostęp) oraz odsyłającym do odrębnych przepisów (są nimi przepisy ustawy o NIP) co do wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji. Należy podkreślić, że organy ewidencyjne przekazują do CIDG dane z ewidencji, ale same mogą otrzymać za pośrednictwem CIDG dane z innych rejestrów i zbiorów danych. Obydwie te grupy danych są objęte obowiązkiem wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji. W ust. 3 rozszerzono zakres kompetencji co do wydawania odpisów, wyciągów i informacji (z wyjątkiem zaświadczeń) na jednostki samorządu terytorialnego. Urzędowe zaświadczenia powinny być wydawane tylko przez organy ewidencyjne. Dokumenty objęte treścią ust. 3 mają moc dokumentów urzędowych w rozumieniu K.p.a. Dokumenty objęte treścią ust. 2 też mają moc dokumentów urzędowych, ale w rozumieniu Ordynacji podatkowej, o czym stanowi art. 30 ust. 2 ustawy o NIP.

Art. 45f

Przepis zawiera delegacje ustawowe dla ministra właściwego do spraw gospodarki, aby w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz dla ministra wła-

ściwego do spraw informatyzacji, aby w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, wydali odpowiednie akty wykonawcze do ustawy.

Art. 49

Zmieniono brzmienie ust. 1 pkt 2, gdyż rozwiązania nowelizacyjne nie przewidują nadawania odrębnego numeru ewidencyjnego innego niż NIP. Dla przedsiębiorców wpisanych do ewidencji NIP jest w istocie zarazem numerem w tej ewidencji.

Art. 71

Zmiana art. 71 ust. 3 polega na doprecyzowaniu przepisów dotyczących wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej, w celu usunięcia możliwości ponownego podjęcia działalności przez przedsiębiorcę ukaranego 3-letnim zakazem jej wykonywania. Nałożono na organ prowadzący rejestr działalności regulowanej obowiązek przekazywania informacji o wykreśleniu przedsiębiorcy z tego rejestru innym organom prowadzącym rejestry w tym samym zakresie działalności gospodarczej. Obowiązek taki musi wynikać z przepisów ogólnych, bowiem ustawy szczegółowe regulujące dany rodzaj działalności gospodarczej przewidują prowadzenie rejestrów w różny sposób – przez jeden organ centralny bądź organy terenowe.

Art. 72

W ust. 1 ograniczono sankcje wynikające z przepisu tylko do wykonywania tego samego zakresu działalności, którego dotyczyła decyzja o wykreśleniu z rejestru. Nie ma bowiem powodu, aby wykluczać przedsiębiorcę z prowadzenia działalności w innych zakresach. Ust. 2 rozciąga sankcje wynikające z ust. 1 na przedsiębiorcę, który wykonuje działalność bez wpisu. Dodano jednak wyjątek wynikający z brzmienia art. 67 ust. 2, gdyż przedsiębiorca jest wówczas upoważniony do prowadzenia działalności bez wpisu do rejestru. Dodano także sposób obliczenia okresu 3 lat pozbawiania prawa do ponownego wpisu do rejestru, gdyż z odpowiedniego stosowania ust. 1 taki sposób obliczenia nie może wynikać. W przypadku tym nie jest bowiem wydawana decyzja o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru, jako że przedsiębiorca wykonuje działalność bez wpisu.

Art. 75

Zmieniono brzmienie ust. 5, który mówi o tym, że organy zezwalające oraz wszelkie warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej zezwoleniami, a także tryb wydawania, odmowy wydania i cofania zezwoleń określają przepisy odrębnych ustaw, o ile ustawa o SDG nie stanowi inaczej. Ma to stanowić zabezpieczenie przed dowolno-

ścią ustawodawstwa szczegółowego, w tym w szczególności przed zaostreniem rygorów wydawania zezwoleń. Przepisy ustaw odrębnych mają obowiązywać tylko w takim zakresie, w jakim nie będą sprzeczne z ustawą o SDG.

Dodano także ust. 6, zgodnie z którym wobec form reglamentacji działalności gospodarczej, tj. zgód i licencji, należy stosować przepisy o zezwoleniach zawarte w ustawie o SDG, chyba że ustawa szczególna jest korzystniejsza dla przedsiębiorcy. Celem tego przepisu jest ograniczenie form reglamentacji i poddanie ich jednolitym zasadom dotyczącym zezwoleń.

Art. 75a

W ust. 1 wprowadzona zostaje zasada, że wydanie zezwolenia jest decyzją związaną, a zatem jeżeli przedsiębiorca spełnia wymagane prawem warunki wykonywania działalności objętej zezwoleniem, to organ zezwalający nie może odmówić wydania zezwolenia.

Ust. 2 określa wymogi proceduralne wydania zezwolenia. Organ wydający zezwolenie ma tu szerokie uprawnienie kontrolno-sprawdzające spełnienie wymogów wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Ust. 3 nakazuje stosować przepisy o przetargu koncesyjnym w przypadku, gdy ilość możliwych do wydania zezwoleń jest ograniczona. Przetarg jest ograniczony do sytuacji wyjątkowych, gdy nie jest możliwe wydanie zezwolenia wszystkim wnioskodawcom i gdy wynika to z przepisów szczególnych określających warunki wydawania zezwoleń.

Art. 75b

Przepis ten określa tryb wydawania, odmowy wydania i cofnięcia zezwolenia oraz ustanawia obowiązek przedsiębiorcy informowania organu zezwalającego o wszelkich zmianach danych określonych w zezwoleniu. Zasady wydawania decyzji administracyjnej oraz jej zmiany określa Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 75c

Przepis ten rozciąga przepisy o udzielaniu promesy dotyczącej koncesji na promesę zezwolenia. Udzielenie promesy pozwoli przedsiębiorcy na podjęcie czynności przygotowawczych i poniesienie nakładów na podjęcie działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75d

Przepis ten ustala zasadę wydawania zezwoleń na czas nieoznaczony oraz podaje wyjątki, kiedy zezwolenie może być udzielone na czas oznaczony. W szczególności, ze-

zwolenie na czas oznaczony wydaje się zawsze wtedy, gdy udzielenie zezwolenia następuje w trybie przetargu. Przepisy o czasie, na który udzielane jest zezwolenie, mają na celu umożliwienie przedsiębiorcy długofalowej działalności objętej zezwoleniem przy jednoczesnym zabezpieczeniu interesu publicznego, gdy pewne rodzaje działalności wymagają bardziej restryktywnego podejścia przez wprowadzenie ograniczonego czasu wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75e

Przepis ten wprowadza zasady cofania zezwolenia. Organ zezwalający jest zobowiązany cofnąć zezwolenie w sytuacjach określonych w ust. 1 albo może to uczynić w sytuacjach określonych w ust. 2.

Art. 75f

Przepis ten wprowadza możliwość prowadzenia kontroli działalności objętej zezwoleniem, przy czym stosuje się tu odpowiednio przepisy o kontroli działalności wykonywanej w oparciu o koncesję. Organ zezwalający ma tu szerokie uprawnienia, co ma zapobiec naruszeniom zasad wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75g

Przepis wprowadza opłaty od zezwoleń. Opłaty te powinny pokrywać wydatki administracji publicznej poniesione na udzielanie zezwoleń.

Rozdział 5

Zmiana tytułu rozdziału ma na celu wskazanie, że przedmiotem kontroli nie jest przedsiębiorca, lecz wykonywana przez niego działalność gospodarcza. Zmiana ta ma na celu ukazanie innego podejścia do funkcji kontroli niż obecnie – w sferze zainteresowania organów kontroli ma leżeć tylko i wyłącznie to, co jest związane z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą.

Art. 77

Zmiana w ust. 1 jest związana ze zmianą tytułu rozdziału i uzasadnieniem tam wskazanym, natomiast dodanie ust. 1a jest podyktowane tym, że w akcie rangi ustawy o SDG brak było wskazania na jakiej podstawie ma być oceniana działalność gospodarcza przedsiębiorcy, tj. brak było wskazania celu przeprowadzanej kontroli, podczas gdy zadaniem ustawy regulującej ogólnie zasady przeprowadzania kontroli jest wskazanie takiego celu.

Ponadto dodano ust. 1b stanowiący dyrektywę o zasadniczym znaczeniu odnośnie do reguł postępowania organów kontroli. Dyrektywa ta nakazuje uwzględniać uzasadnione interesy przedsiębiorcy w toku przeprowadzanych czynności kontrolnych przejawiające się w tym, że kontrola taka nie może naruszać normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa. Zadaniem organów kontroli jest bowiem sprawdzenie, czy działalność przedsiębiorcy jest prowadzona zgodnie z obowiązującym prawem, a nie paraliżowanie jego działalności.

Art. 78

W ust. 1 dodano obowiązek dla wskazanych tam organów zawiadomienia nie tylko odpowiednich organów kontroli, ale także i organów ścigania w sytuacji, gdy uznają to za zasadne.

W ust. 3 dodano wyrazy „a także jeżeli zawiadomiony organ uważa się za niewłaściwy”, żeby uniknąć sytuacji, że przez zaistnienie sporów kompetencyjnych właściwe czynności nie zostaną podjęte.

Ponadto w ust. 1 i 4 zmieniono określenie „szkód majątkowych” na „szkody majątkowej”. Jest to zabieg czysto językowy precyzujący stosowane pojęcia.

Novum stanowi ust. 5 w tym artykule, ustanawiający ogólny obowiązek zawiadamiania właściwego organu administracji publicznej (np. wójta/burmistrza/prezydenta) o zaistniałych nieprawidłowościach, zauważonych przez organ kontroli podczas przeprowadzania kontroli, które nie leżą w zakresie jego kompetencji i dlatego istnieje konieczność przekazania informacji innym organom.

Art. 79

Zmiana przepisu ust. 1 ma na celu ukrócenie samowoli organów kontroli w zakresie czynności związanych z formalnym aspektem przeprowadzanej kontroli, a w szczególności upoważnieniem. Ponadto wprowadzona została sankcja związana z niespełnieniem obowiązków wynikających z niniejszej ustawy (sankcja uznania przeprowadzonych czynności kontrolnych za nieważne, tj. za takie, które nie mogą stanowić podstawy do podejmowania czynności wobec przedsiębiorcy). Ponadto wskazano, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie jest obecny w czasie kontroli i zachodzą pewne szczególne przesłanki, upoważnienie powinno być okazane na żądanie pracownika przedsiębiorcy.

Zmiany w ust. 2 polegają przede wszystkim na uściśleniu roli osób niebędących pracownikami organów kontroli, w szczególności przez zaznaczenie, że osoby te powinny pełnić niejako funkcje eksperckie, usługowe w stosunku do organów kontroli. Ponadto wskazuje się, że co do zasady powinno się je wykorzystywać wówczas, gdy wymagają tego warunki i cel kontroli, w szczególności gdy brak jest specjalistów w danej dziedzinie w organie kontroli. Co więcej określono prawa takich osób przez odwołanie do pozycji prawnej pracowników organów kontroli. Konieczne było także określenie zakresu uprawnień takich osób. Wprowadzone zostało zrównanie ich praw z prawami pracowników organów kontroli, tak aby kontrola mogła być jak najbardziej skutecznie prowadzona. Jednakże uznaje się, że nie powinni oni być uprawnieni do sporządzenia dokumentów podsumowujących przebieg kontroli – niezbędny w tym zakresie jest udział organu kontroli. Ma to na celu zapewnienie zwierzchnictwa pracownikom organów kontroli nad działalnością ekspertów.

Ust. 4 polega na uściśleniu tego, co powinno znajdować się w upoważnieniu, poczynając od określenia w upoważnieniu danych osób niezatrudnionych w organie kontroli wraz z podaniem numeru i rodzaju dowodu legitymującego taką osobę, ponadto podanie adresu i siedziby kontrolowanego przedsiębiorcy, jak i konieczność podania imienia i nazwiska podmiotu upoważniającego, tak aby wiadomo było do kogo ma zwrócić się przedsiębiorca kwestionujący prawidłowość udzielonego upoważnienia. Ma to na celu usunięcie dotychczasowych problemów związanych przede wszystkim z tym, że nieczytelny podpis osoby upoważniającej – jedyny wymóg w aktualnie obowiązujących przepisach – uniemożliwiał przedsiębiorcy potwierdzenie prawdziwości otrzymanego upoważnienia. Ponadto wprowadzone przepisy mają uniemożliwić stosowanie upoważnień *in blanco*.

Art. 80

Zmiana w ust. 2 ma na celu zracjonalizowanie przesłanek uzasadniających możliwość przeprowadzenia kontroli pod nieobecność przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej. Przede wszystkim wyeliminowany musiał zostać pkt 1 „ratyfikowane umowy międzynarodowe stanowią inaczej”. Był to przepis słusznie krytykowany w literaturze, gdzie wskazywano brak możliwości zastosowania go w praktyce, zwracając uwagę na to, że umowy międzynarodowe nie zajmują się co do zasady kwestiami przeprowadzania kontroli. Ważniejszym jednakże argumentem wydaje się być to, że przepis w dotychczasowym brzmieniu potwierdzał rzecz oczywistą, a wynikającą z odpowiednich

postanowień Konstytucji, która to w art. 91 ust. 2, wprost wskazuje, iż umowa ratyfikowana ma pierwszeństwo przed ustawą w sytuacji, gdy umowy takiej nie da się pogodzić z ustawą. Tak więc, mając na uwadze systematykę aktów prawnych na podstawie przepisów Konstytucji, wyjątek ten był zbędny. Ponadto został zmieniony dotychczasowy ust. 2 ze względu na to, że nie można prowadzić postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym jak i jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej. Wyjątek ten został uregulowany w pkt 1, a w pkt 2 dodano analogiczny wyjątek w zakresie postępowań w sprawie odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny zabronione pod groźbą kary.

Dodano także pkt 5 wskazujący na to, że konsekwencją niewyznaczenia osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie kontroli jest uchylenie zasady określonej w ust. 1. Uzasadnieniem takiej regulacji jest postulat możliwości przeprowadzenia kontroli mimo przeszkód leżących po stronie przedsiębiorcy.

Wprowadzono także pkt 6 mówiący o tym, że można przeprowadzić kontrolę pod nieobecność osób upoważnionych, jeżeli przedsiębiorca lub osoba upoważniona do reprezentowania go przed organami kontroli odmówili wzięcia udziału w czynnościach kontrolnych. Wprowadzenie tego wyjątku ma na celu przede wszystkim uregulowanie sytuacji, gdy przedsiębiorca nie pozwala sobie doręczyć upoważnienia, okazać legitymacji, tj. dosłownie „znika” w momencie pojawienia się przedstawicieli organów kontroli w jego firmie.

Zmiana ust. 3 jest związana z tym, że zasadnym jest stwierdzenie, iż istnieją pewne kategorie pracowników przedsiębiorcy, którym przedsiębiorca ufa na tyle, aby mogli oni być jego reprezentantem bez konieczności pisemnego upoważnienia. Skoro bowiem przedsiębiorca wyznaczył takie osoby na funkcje kierownicze czy też ustanawia ich stałym pełnomocnikiem (prokurentem), to tym bardziej zasadne staje się twierdzenie, że są one uprawnione do reprezentowania przedsiębiorcy podczas kontroli. Natomiast w przypadku braku takich osób powstaje obowiązek przedsiębiorcy wyznaczenia przedstawiciela na wypadek kontroli.

Ust. 4 określa, że wskazanie osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy pod jego nieobecność przed organami kontroli musi nastąpić w formie pisemnej.

Regulację ust. 5 należy czytać łącznie z ust. 6 (wprowadzającym sankcję) – ma ona stanowić gwarancję praw kontrolowanego. Przede wszystkim należy zauważyć, że teraz przedsiębiorca będzie mógł podnieść, iż kontrola została przeprowadzona niezgodnie z

postanowieniami ust. 2, tzn. iż określona tamże sytuacja nie wystąpiła. W przypadku udowodnienia takiego stanu rzeczy przeprowadzone czynności będą musiały zostać uznane za nieważne. Ponadto w ust. 6 wprowadzony jest 3-dniowy termin na wysłanie takiego uzasadnienia – jeżeli organ uchybi temu obowiązkowi, czynności przeprowadzone pod nieobecność przedsiębiorcy lub innej uprawnionej osoby będą nieważne.

Art. 81

W ust. 1 zmiany polegają na zamienieniu wyrazów „książka kontroli”, „upoważnienia” oraz „protokoły kontroli” na ogólne „dokumentację związaną z przeprowadzaną kontrolą”. Niecelowym jest bowiem obligatoryjne narzucanie przedsiębiorcy formy w jakiej ma on prowadzić dokumentację związaną z kontrolą. Jednak biorąc pod uwagę, że część z przedsiębiorców może uznać prowadzenie książki kontroli za swoiste udogodnienie, w art. 81 ust. 1a wprowadza się fakultatywną możliwość prowadzenia książki kontroli. Jednocześnie w takim przypadku organy kontrolne są zobowiązane do dokonywania wpisów w przedmiotowej książce, zaś przedsiębiorca do dokonywania wpisów informujących o wykonaniu zaleceń pokontrolnych bądź wpisu o ich uchyleniu.

W dodawanym ust. 2a wprowadza się obowiązek udostępnienia organom kontroli dokumentacji, o której mowa w ust. 1, lub książki kontroli, o której mowa w ust. 1a, w przypadku wszczęcia kontroli przedsiębiorcy. Konieczność sformułowania tego przepisu podyktowana jest nowym brzmieniem ust. 1 tego artykułu, który nie zawiera obecnie takiego zobowiązania dla przedsiębiorcy.

W ust. 2b dookreślono postępowanie przedsiębiorcy przed organem kontrolnym w sytuacji, gdy inny organ kontrolny jest w posiadaniu dokumentacji, o której mowa w ust. 1, lub książki kontroli, o której mowa w ust. 1a. W takiej sytuacji przedsiębiorca zobowiązany jest złożyć stosowne pisemne oświadczenie, które składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (ust. 4).

Ust. 5 tego artykułu wprowadza sankcje dla przedsiębiorców, w przypadku nieudostępnienia przez nich dokumentacji kontrolnej lub książki kontroli albo odmowy złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 2b. Wówczas przedsiębiorca będzie mógł być objęty kontrolą więcej niż jednego organu kontrolnego, a także nie będzie go obejmował, ograniczony w art. 83 ust. 1, czas trwania wszystkich kontroli.

Art. 82

Zmiana ust. 1 dotyczy wyjątków od zakazu prowadzenia kontroli równoległych. Znajduje tu zastosowanie analogiczne uzasadnienie, jak do art. 80 w zakresie ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz postępowania karnego. Rozszerzono zakres pkt 5 przez dodanie wyrazów „lub podatku akcyzowego”. Uzasadnieniem tego jest podobna sytuacja, jak do istniejącego wyłączenia w zakresie podatku VAT. Dodano także do pkt 6 „oraz przepisów socjalnych odnoszących się do działalności gospodarczej”, do czego obliguje prawo unijne.

Ust. 2 wprowadza sankcję w sytuacji przeprowadzenia równoległych kontroli bez wystąpienia wyjątku, o którym mowa w ust. 1.

Ust. 3 nakłada na organ podejmujący czynności kontrolne, mimo prowadzenia w tym samym czasie kontroli przez inny organ u tego samego przedsiębiorcy, obowiązek doręczenia wraz z upoważnieniem uzasadnienia przeprowadzenia kontroli ze wskazaniem podstawy jej przeprowadzenia.

Ust. 4 przewiduje, że konsekwencją niedoręczenia uzasadnienia będzie nieważność dokonanych czynności kontrolnych.

Ust. 5 mówi o sytuacji, gdy kontrole zaczęto w tym samym dniu – decyduje moment doręczenia upoważnienia. Zatem organ, który później doręczy upoważnienie, będzie musiał odstąpić od przeprowadzenia kontroli.

Art. 83

W ust. 1 zmieniono maksymalny czasokres trwania jednej kontroli, mając na względzie, że do tej pory termin ten wynosił 4 tygodnie zarówno dla mikroprzedsiębiorców, małych jak i średnich przedsiębiorstw. Skrócenie czasu wiąże się przede wszystkim z tym, że dla najmniejszych przedsiębiorców, w szczególności tych, którzy samodzielnie prowadzą działalność gospodarczą kontrola jest olbrzymim obciążeniem, mając dodatkowo na uwadze, że termin 4-tygodniowy dotyczy nie wszystkich możliwych kontroli, lecz jest to ograniczenie dla każdego organu z osobna. Przykładowo, mikroprzedsiębiorca mógł dotychczas być poddany kontroli podatkowej przez 4 tygodnie w roku, później sanitarnej przez kolejne 4, a dodatkowo jeszcze ZUS-owskiej. Należy zauważyć, że w dotychczasowej treści ustawy tak samo byli traktowani w zakresie kontroli przedsiębiorcy zatrudniający do 10 pracowników – ograniczając się do tego kryterium – jak i ci, którzy zatrudniają do 250 pracowników, czyli przedsiębiorcy, których skali nie da się porównać. Tak więc uznając, że skoro do tej pory 4 tygodnie były wy-

starczające zarówno dla średnich, małych i mikroprzedsiębiorców, to skrócenie terminu do odpowiednio krótszych okresów jest w tym zakresie uzasadnione, mając w szczególności na uwadze obciążenie przedsiębiorców związane z toczącymi się u niego kontrolami. Ponadto oprócz skrócenia terminów wprowadzono w miejsce tygodni dni robocze, mając na uwadze, że zlikwiduje to wątpliwości odnośnie do liczenia tych terminów, jak i zniweczy problemy związane z przeprowadzaniem kontroli w okresie okołoswiątecznym.

W projekcie nowelizacyjnym do kontroli mikroprzedsiębiorców jest przewidzianych 12 dni roboczych, jako termin stanowiący próbę ograniczenia obciążeń przedsiębiorcy, jednakże z drugiej strony gwarantujący organom kontroli, w przypadku przeprowadzenia fachowej kontroli, wystarczający czas do jej przeprowadzenia. Te same argumenty leżą u podstaw skrócenia czasu kontroli w stosunku do małych przedsiębiorców do 16 dni roboczych.

Ponadto następuje zamiana pozostałych terminów zakładająca, że odpowiednikiem tygodnia jest 5 dni roboczych, przy czym dniem roboczym jest każdy dzień, który nie jest sobotą lub dniem wolnym od pracy w rozumieniu ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy. Pojęcie dnia roboczego jest powszechne w całej gospodarce i jeżeli przedsiębiorca wykonuje działalność w inne dni niż dni robocze, to powinien dostosować się do zasad ogólnych. Gdyby przedsiębiorca pracował tylko w soboty i niedziele, to praktycznie nie podlegałyby kontroli. Nie chodzi więc o dni robocze przedsiębiorcy, ale o dni robocze w całej gospodarce narodowej.

Zmiana nie może pogorszyć dotychczasowego wymiaru dni, w których wolno prowadzić kontrolę. W przypadku średnich przedsiębiorców było to 4 tygodnie, a więc 20 dni, a w przypadku dużych przedsiębiorców 8 tygodni, czyli 40 dni.

Dodane ust. 1a-1c mają na celu wskazanie jak dokładnie ma być liczony czas kontroli, aby wyłączyć praktykę organów kontroli polegającą na tym, że kontrola u przedsiębiorcy trwała 3 dni, potem wszystkie czynności kontrolne były prowadzone w siedzibie organu kontroli przez parę miesięcy, a następnie kontynuowano „rozpoczętą” kontrolę, która trwała wg organów kontroli jak do tej pory „tylko 3 dni” u przedsiębiorcy. Tak więc uznano, że pierwszym dniem przeprowadzanej kontroli jest dzień rozpoczęcia *lege artis* czynności kontrolnych (po doręczeniu upoważnienia), natomiast ostatnim – dzień przedstawienia protokołu kontrolnego przedsiębiorcy, z jednym ważnym wyjątkiem, pozwalającym opracować protokół kontroli już po zakończeniu czynności kontrolnych,

a więc i poza ustawowymi ograniczeniami okresów kontroli, jeżeli są spełnione przesłanki określone w ust. 1c. Nie pozostaje to przy tym w sprzeczności z regulacją zawartą w art. 83a.

Ponadto co do wyjątków zawartych w ust. 2 znajduje zastosowanie uzasadnienie do art. 82 ust. 2.

Ust. 3 – mając na względzie, że nie do przecenienia w obrocie gospodarczym jest informacja dotycząca konieczności zaangażowania przedsiębiorcy w pewne czynności (np. kontrolne), doręczenie pisma informującego o przedłużeniu kontroli musi nastąpić jeszcze przed upływem „pierwotnego” terminu kontroli, inaczej byłoby to iluzoryczne unormowanie nie gwarantujące praw przedsiębiorcy. Przedłużenie to nie może jednakże powodować przekroczenia terminów, o których mowa w ust. 1. Sankcją jest uznanie czynności za nieważne.

Art. 83a

Wprowadzenie tego przepisu podyktowane jest tym, aby wyłączyć z okresu kontroli pewne czynności organów kontroli, jak np. ekspertyzy, które zazwyczaj są długotrwałe. Wyłączenie to jest tylko wówczas skuteczne, gdy przedsiębiorca miał możliwość swobodnego wykonywania działalności gospodarczej, w tym dostęp do prowadzonej przez siebie dokumentacji i posiadanych składników majątku przedsiębiorstwa. Oczywiście nie musi to być dostęp nieograniczony, jednakże ważne jest, aby mógł, pomimo toczącej się kontroli, swobodnie prowadzić działalność gospodarczą.

Ponadto ust. 2 wprowadza zasadę, że organ kontrolny musi uzasadnić przerwę w kontroli oraz podać jej przewidywany czasokres. Sankcją braku uzasadnienia jest wliczenie przeprowadzonych badań lub ekspertyz do ustawowo limitowanego czasu kontroli. Ponadto organ kontroli powinien w taki sam sposób zawiadomić o wznowieniu kontroli.

Jeżeli przerwa miałaby trwać odpowiednio długo, inny organ może prowadzić kontrolę w czasie tej przerwy (ust. 3). Jednakże nie może przedłużyć kontroli na okres po przerwie. Z drugiej strony organ, który przerwał kontrolę, nie może skrócić wówczas przerw, a więc może kontynuować kontrolę dopiero, gdy zakończy się kontrola innego organu wszczęta w okresie przerwy. Przepis ten ma na celu rozwiązanie ewentualnych kolizji między kontrolami u tego samego przedsiębiorcy.

2. Ustawa z dnia 17 listopada 1974 r. – Kodeks postępowania cywilnego

Art. 133 § 2a

W przepisie tym uzupełniono treść, obok rejestru sądowego dopisano ewidencję. Zmiana ta jest dostosowana do potrzeb wynikających z zaproponowanego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.

Art. 139 § 3

W przepisie tym wprowadzono zmiany o podobnym charakterze do powyższych, polegające na wykreśleniu wyrazów „a w przypadku osób fizycznych miejsca zamieszkania i adresu”.

3. Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń

Art. 60¹

W przepisie tym wprowadza się sankcje w postaci ograniczenia wolności lub grzywny w sytuacjach, gdy przepisy ustawy o SDG nakładają na przedsiębiorcę określone obowiązki, które nie są przez przedsiębiorcę przestrzegane. Odpowiedzialność ponosi zarówno przedsiębiorca będący osobą fizyczną, jak i osoba prowadząca sprawę przedsiębiorcy lub reprezentująca przedsiębiorcę, będąca osobą fizyczną, jeżeli powoduje naruszenie obowiązków przedsiębiorcy będącego tak osobą fizyczną jak i jednostką organizacyjną.

W § 1 dodano sankcje za brak wpisu do KRS, gdyż ustawa o SDG przewiduje wpis do KRS także dla osób fizycznych. Dodano też sankcje za brak licencji lub zgody, gdyż są to także formy reglamentacji działalności przewidziane w ustawie o SDG. Ponadto zmieniono nazwę z „ewidencja działalności gospodarczej” na „ewidencja przedsiębiorców” zgodnie z nazewnictwem przyjętym w ustawie o SDG i ustawie o NIP. W § 1a wprowadzono sankcje za wykonywanie działalności gospodarczej w okresie zawieszenia działalności, co wynika z wprowadzenia w ustawie o SDG możliwości zawieszenia działalności. Zgodnie z § 3 uchylono sankcje za brak oznaczenia siedziby i miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Natomiast za wprowadzenie do obrotu towaru bez oznaczeń odpowiadać powinien każdy, kto wprowadza towary do obrotu, a nie tylko ten, kto wykonuje działalność wytwórczą. W szczególności takim przedsiębiorcą będzie importer. W dodanych § 8-10 wprowadzono sankcje za naruszenie odpowiednich obowiązków

przewidzianych

w ustawie o SDG w art. 19, art. 21 i art. 22.

4. Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej

Art. 42

Dostosowano treść informacji umieszczanych w rejestrze podmiotów gospodarki narodowej do treści danych zawartych w ewidencji przedsiębiorców. W szczególności w ust. 1 pkt 1 dodano „firma”, „PESEL”, w pkt 3 uściślono określenie rodzajów działalności przez odwołanie do Polskiej Klasyfikacji Działalności, dodano w pkt 6 numer ewidencji podatkowej „NIP”.

W ust. 2 wprowadzono zasadę, że informacje, o których mowa w ust. 1, oraz wszelkie zmiany w zakresie tych informacji Prezes Głównego Urzędu Statystycznego pozyskuje co do przedsiębiorców z Krajowego Rejestru Sądowego, Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej oraz z innych urzędowych rejestrów, a także od organów ubezpieczeń społecznych (np. co do liczby zatrudnionych w przedsiębiorstwie), przy pomocy platformy elektronicznej. Tym samym przedsiębiorcy nie będą już składać wniosków o wpis do rejestru podmiotów gospodarki narodowej i otrzymywać numeru REGON, a więc nie będą się też nim posługiwać w celach identyfikacyjnych. Oznacza to istotne zmniejszenie obciążeń nakładanych na przedsiębiorców. Jednocześnie rejestr podmiotów gospodarki narodowej nie ulega likwidacji, a numer w rejestrze staje się numerem wewnętrznym, na potrzeby organów statystyki publicznej. Pojęcie „platformy elektronicznej”, przy pomocy której GUS pozyskuje dane do rejestru, zdefiniowane będzie w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. Właściwe organy będą zobowiązane do niezwłocznego przekazywania do GUS informacji wymienionych w ust. 1 i ich zmian, a także innych informacji niezbędnych do realizacji zadań Głównego Urzędu Statystycznego.

Uchylono ust. 4 i ust. 5a, co jest związane z zawartą w art. 42 ust. 2 zasadniczą zmianą w sposobie pozyskiwania danych przez GUS.

Po ust. 5a dodano ust. 5b, którego celem jest utrzymanie dotychczasowych zasad pozyskiwania danych przez GUS od podmiotów, które nie są przedsiębiorcami.

Art. 43

Zmieniono ust. 1 w ten sposób, że obejmuje tylko osoby i jednostki organizacyjne, które nie są przedsiębiorcami. W praktyce chodzi o rolników, hodowców, firmy agroturystyczne i inne rodzaje działalności wymienione w art. 3 ustawy o SDG. Odpowiednio

zmieniono też ust. 3. Ustawa o SDG wprowadza obowiązek posługiwania się NIP tylko co do przedsiębiorców, a zatem w pozostałym zakresie numerem identyfikacyjnym powinien pozostać REGON, tym bardziej, że nie wszyscy rolnicy posiadają NIP.

Art. 44

Uchylono dotychczasowy ust. 1, gdyż numer REGON powinien funkcjonować jako numer wewnętrzny GUS nie ma więc potrzeby, aby posługiwały się nim urzędy i instytucje.

Wprowadzono jednocześnie w ust. 2 zasadę, że urzędy statystyczne udostępniają nieodpłatnie przy pomocy platformy elektronicznej:

- 1) wykazy podmiotów wpisanych do rejestru podmiotów wraz z nadanym im numerem identyfikacyjnym i zakodowanym opisem informacji objętych rejestrem (organom prowadzącym inne urzędowe rejestry i systemy teleinformatyczne administracji publicznej, na ich wniosek),
- 2) wyciągi z rejestru podmiotów (organom administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, innym instytucjom rządowym, Najwyższej Izbie Kontroli, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Państwowej Inspekcji Pracy oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, na ich pisemny wniosek – w uzgodnionym zakresie, niezbędnym do wykonywania statutowych zadań tych organów).

Art. 45

Dostosowano zasady jawności rejestru podmiotów gospodarki narodowej do zasad jawności danych z rejestru i z ewidencji przedsiębiorców. W pełni jawne mogą być wszystkie dane zawarte w art. 42 ust. 1 z wyjątkiem adresu zamieszkania przedsiębiorcy i numeru PESEL.

Art. 46

Skorygowano zakres uprawnień Rady Ministrów, gdyż wpis do rejestru nie ma być dokonywany na wniosek i nie wydaje się zaświadczeń o wpisie do rejestru podmiotów gospodarki narodowej.

5. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników

Art. 1

W przepisie tym rozszerzono zakres przedmiotowy ustawy na zasady szczególne dotyczące prowadzenia ewidencji przedsiębiorców. Jest to zgodne z delegacją zawartą w art. 14 ust. 3 ustawy o SDG.

Art. 1a

W przepisie tym zawarto podstawowe definicje ustawowe pojęć i terminów wykorzystywanych w ustawie. Ze względu na to, że jest to ustawa podatkowa, podlegająca w sprawach nieuregulowanych Ordynacji podatkowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), odesłano też do definicji działalności gospodarczej i przedsiębiorcy zawartych w ustawie o SDG, tak aby nie było wątpliwości, że w takim właśnie znaczeniu używa się tych pojęć w ustawie.

Wprowadzono pojęcie „oddziału”, które oznacza wyodrębnioną formę prowadzenia działalności gospodarczej, a więc nie tylko tzw. jednostki lokalne, o których mowa w ustawie o statystyce publicznej, ale także zakłady umiejscowione w głównym miejscu wykonywania działalności.

Powtórzono definicję „miejsca zamieszkania” z Kodeksu cywilnego, gdyż mogłyby powstać wątpliwości, czy do tej ustawy publicznoprawnej znajdują zastosowanie pojęcia definiowane w prawie prywatnym.

Wprowadzono definicje „systemu teleinformatycznego” i „platformy elektronicznej”, odsyłające do ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 65). Pojęcia te są kluczowe dla regulowanej w ustawie problematyki udostępniania przez organy ewidencyjne informacji zawartych w ewidencji przedsiębiorców.

Art. 2

Dodano ust. 4 zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy o SDG, ze względu na to, że zmieniono brzmienie art. 43 ust. 3 ustawy o statystyce publicznej, a więc potrzebne jest określenie tego obowiązku co do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, a niebędących przedsiębiorcami (np. rolników). Dlatego nie wystarczy określenie tego obowiązku w art. 16 ust. 1 ustawy o SDG. Dopiero gdy podmiot nie posiada NIP, posługuje się numerem REGON zgodnie z ustawą o statystyce publicznej.

Art. 5

W ust. 2 skreślono wyraz „ewidencyjny” obok wyrazu „PESEL”, gdyż słowo „ewidencyjny” jest już zawarte w treści objętej skrótem. Treść ust. 2 odnosząca się do osób fi-

zycznych znajduje pełne zastosowanie do wniosku aktualizacyjnego przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Tak więc wymogi zgłoszenia identyfikacyjnego określone w art. 15h ust. 1 są tylko uzupełniające wobec wymogów wynikających z tego przepisu.

Zakres podmiotowy ust. 3 odnosi się do podatników niebędących osobami fizycznymi. Tym samym przepis ten – przeciwnie niż ust. 2 – w ogóle nie znajduje zastosowania do podmiotów wpisywanych do ewidencji. Dotyczy zatem tylko podatników instytucjonalnych, którzy są wpisywani do KRS-u, są spółkami cywilnymi lub innymi jednostkami organizacyjnymi, którym nadawany jest NIP na mocy art. 5 ust. 3 pkt 1 i 3, lub w ogóle nie są przedsiębiorcami, a powinni uzyskać NIP jako podatnicy. Ze względu na wyeliminowanie REGON jako numeru identyfikacyjnego, wykreślono wymóg jego podawania w zgłoszeniu identyfikacyjnym.

W ust. 3 pkt 1-3 sprecyzowano pojęcie „dane dotyczące”, zastępując je konkretnymi wymogami co do podania określonych danych.

W ust. 4 sprecyzowano wymóg podawania informacji dotyczących działalności przez uzgodnienie z podobnym wymogiem określonym w art. 15h ust. 1 i 2 dla przedsiębiorców.

W ust. 4b zliberalizowano wymogi dotyczące przedkładania dokumentów potwierdzających prawo do lokalu lub nieruchomości albo zawierających umowę spółki i wyeliminowano wymóg przedkładania zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON. Ze względu na to, że w stosunku do przedsiębiorców wymagania są jeszcze mniejsze (wymaga się tylko oświadczenia co do prawa do lokalu – art. 15h ust. 1) przyjęto, że wystarcza dołączenie do wniosku identyfikacyjnego kopii ww. dokumentów. Art. 5a Zmieniona treść przepisu została dostosowana do likwidacji ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy.

Art. 14

W ust. 1 dodano „w systemie teleinformatycznym” zdefiniowanym w art. 1a. Ponadto w związku z utworzeniem CIDG prowadzonej przez ministra właściwego do spraw gospodarki konieczne było też dookreślenie, gdzie znajdują się dane z ewidencji o przedsiębiorcach i kto prowadzi tę ewidencję w skali ogólnokrajowej. Ponieważ ewidencja przedsiębiorców, to także każda jej część (art. 1a pkt 4), nie stoi to w sprzeczności z za-

sadą wyrażoną w art. 15c ust. 1, że ewidencję (na szczeblu lokalnym) prowadzą naczelnicy urzędów skarbowych.

Art. 14a

Przepis ten został dodany w celu określenia sposobu udostępniania lub wymiany danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym. Ma to być realizowane za pośrednictwem platformy elektronicznej ePUAP, nadzorowanej i prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji. Pojęcie platformy elektronicznej zostało zdefiniowane w art. 1a.

Art. 14b

Przepis ten stanowi kontynuację regulacji zawartej w art. 14b w odniesieniu do wykorzystania platformy elektronicznej do realizacji zadań publicznych. Przepis ma na celu ograniczenie tradycyjnego obiegu dokumentów w postaci papierowej i przejście na elektroniczne metody wymiany informacji.

Art. 15

Przepis ten w miejsce bezwzględnego obowiązywania zasady tajemnicy skarbowej wprowadza szeroki wyjątek zawarty w art. 15n, a mianowicie jawność danych zawartych w ewidencji przedsiębiorców.

Rozdział 4a

Rozdział 4a, dodany do treści ustawy, zawiera regulację ewidencji przedsiębiorców oraz zasad jej prowadzenia. Zamieszczenie tych przepisów w jednym rozdziale pozwala na właściwą konsolidację przepisów o ewidencji przedsiębiorców.

Art. 15c

Przepis określa kto prowadzi ewidencję, w jaki sposób (w systemie teleinformatycznym) oraz jakie podmioty podlegają ewidencji. Ponieważ ewidencja przedsiębiorców, to także każda jej część (art. 1a pkt 4), należy uznać, że ewidencja jest prowadzona przez naczelników urzędów skarbowych na szczeblu lokalnym, natomiast na szczeblu ogólnokrajowym, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 14, ewidencja jest prowadzona przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w ramach Krajowej Ewidencji Podatników.

Art. 15d

W ust. 1 określona została właściwość naczelników urzędów skarbowych. Przepis ten ma pierwszeństwo przed właściwością określoną w art. 4.

W ust. 2 rozstrzygnięto problem kolizji właściwości, jeżeli podatnik posiadał już NIP i właściwym był inny naczelnik urzędu skarbowego niż określony w art. 15d ust. 1. Ze względu na to, że podatnik jest tu zarazem przedsiębiorcą, przyznano pierwszeństwo właściwości określonej w art. 15d ust. 1.

Ust. 3 stanowi klauzulę bezpieczeństwa, na wypadek gdy nie można określić właściwości naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 15e

Przepis ten wprowadza podstawowe zasady dotyczące wpisu do ewidencji. Ważnym przepisem jest tu postanowienie, że wpisem do ewidencji jest również wykreślenie albo zmiana wpisu, gdyż oznacza to konieczność wydawania decyzji administracyjnych co do wszystkich tych aktów organu ewidencyjnego. Przepis wprowadza też pojęcie akt ewidencyjnych i jego stosunek do pojęcia wpisu do ewidencji.

Art. 15f

Art. 15f ust. 1 wyraża zasadę koncentracji czynności naczelnika urzędu skarbowego w związku ze zgłoszeniem identyfikacyjnym przedsiębiorcy. Takie zgłoszenie stanowi nie tylko wniosek o nadanie NIP, ale jednocześnie wniosek o wpis do ewidencji. Ogranicza to ilość wniosków składanych do organu ewidencyjnego. Jeżeli podatnik posiada już NIP, to zgodnie z ust. 2 składa zgłoszenie aktualizacyjne, które jest tylko wnioskiem o wpis do ewidencji. Pierwsze zgłoszenie do ewidencji jest bezpłatne, natomiast zgłoszenie zmian w ewidencji jest już obciążone opłatą w wysokości 25 zł. Celem tego rozwiązania jest uproszczenie uruchamiania działalności gospodarczej, gdyż ogranicza ilość czynności koniecznych do dokonania wpisu a ponadto obniża koszty działalności dla tych podmiotów, które dopiero ją rozpoczynają, a więc nie mają jeszcze dochodów ze swojej działalności. Ten ostatni argument odpada w wypadku dokonywania zmian w ewidencji, a więc nie ma podstaw do zwolnienia z opłat.

Art. 15g

Przepis ten w ust. 1 wyraża zasadę „jednego okienka” dzięki możliwości równoczesnego złożenia do organu ewidencyjnego wniosku o rejestrację w organach ZUS. Należy pamiętać, że idea „jednego okienka” nie oznacza „jednego okienka” dla wszystkich przedsiębiorców, lecz „jednego okienka” dla konkretnego przedsiębiorcy. Dlatego nieobjęcie przepisami ustawy o NIP przedsiębiorców podlegających rejestrowi w KRS nie jest sprzeczne z tą zasadą. Przepis daje możliwość równoczesnego wystąpienia

o rejestrację podatnika VAT, a także złożenia wniosku o wpis do rejestru działalności regulowanej wraz z oświadczeniem o spełnieniu warunków wymaganych do wykonywania tej działalności (ust. 2). Zasada jednego okienka oznacza więc, że przedsiębiorca może załatwić sprawy ewidencyjne należące do kompetencji różnych organów w jednym miejscu. Tutaj jest to urząd skarbowy i złożenie odrębnego wniosku do ZUS nie zmienia tej zasady. Także i w tym zakresie zasada „jednego okienka” jest zachowana. Tym niemniej w ust. 1 ustawy o NIP dopuszcza się wniosek zintegrowany, co oznacza, że nie będzie konieczne wypełnienie odrębnego wniosku o wpis do ewidencji i zgłoszenia ZUS, lecz wystarczy jeden wspólny wniosek. Realizacja tej prawnej możliwości zależy od rozporządzeń wykonawczych.

Art. 15h

Przepis w ust. 1 określa wymogi jakie powinno spełniać zgłoszenie identyfikacyjne bądź aktualizacyjne (jeżeli wnioskodawca ma NIP) osoby fizycznej. Podstawowe wymogi są określone w art. 5 ust. 2, do którego przepis odsyła. Dalsze wymogi są zawarte w pkt 1-8. W pkt 2 użyto zdefiniowanego określenia miejsca wykonywania działalności. Pojęcie „głównego miejsca” jest zgodne z ustawą o statystyce publicznej. W pkt 3 przewidziano złożenie oświadczenia o prawie do lokalu lub nieruchomości. Dla przedsiębiorcy stanowi to uproszczenie ogólnego wymogu zawartego w ustawie o NIP składania dokumentów, nawet jeżeli wymóg ten dotyczy tylko dostarczenia kopii dokumentów (art. 5 ust. 4b). W pkt 6 przewidziano nie tylko rachunki bankowe, ale także inne rachunki rozliczeniowe, ze względu na ustawową dopuszczalność prowadzenia rozliczeń przez SKOK-i. W pkt 7 przewidziano dane stałego pełnomocnika. Pojęcie pełnomocnika jest na tyle szerokie, że może obejmować także prokurenta, gdyby taki został ustanowiony. To czy przedsiębiorca – osoba fizyczna może ustanawiać prokurę jest przedmiotem licznych sporów, gdyż Kodeks cywilny jest w tym zakresie niejednoznaczny.

Terminy dokonania zgłoszenie identyfikacyjnego przedsiębiorcy, zgodnie z ust. 2, nie różnią się od ogólnych terminów dokonywania zgłoszeń.

Art. 15i

Przepis określa wymogi wniosku aktualizacyjnego i zasady dotyczące składania wniosku. Ust. 4 jest przepisem kolizyjnym, który rozstrzyga właściwość naczelnika urzędu skarbowego w razie, gdy przedsiębiorca zmienił miejsce zamieszkania. Nie może on dokonywać aktualizacji w urzędzie skarbowym właściwym według nowego miejsca

zamieszkania, bo ten nie dysponuje jeszcze jego aktami rejestrowymi, lecz powinien dokonać jej jeszcze w poprzednim urzędzie skarbowym, a ten przesyła dopiero dane i akta do nowego urzędu skarbowego.

Art. 15j

Przepis określa sposób złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego bądź aktualizacyjnego, które jest zarazem złożeniem wniosku o wpis do ewidencji. Złożenie wniosku powinno być odformalizowane, a w każdym razie nie powinno się nakładać na przedsiębiorcę większych obciążeń, niż ma on obecnie. Dlatego dopuszczalne jest złożenie wniosku osobiście, drogą listowną (bez potrzeby notarialnego poświadczenia podpisu) oraz drogą elektroniczną, z użyciem podpisu elektronicznego lub bez tego podpisu, ale w tym ostatnim przypadku konieczne jest osobiste uzupełnienie własnoręcznego podpisu na wniosku w określonym terminie, po jego złożeniu w postaci elektronicznej.

Złożenie wniosku w formie elektronicznej bez użycia podpisu elektronicznego wymaga uzupełnienia ex post przez podpisanie wniosku własnoręcznie w ciągu 14 dni od przesłania w formie elektronicznej ze względu na treść art. 168 § 5 w zw. z art. 3b Ordynacji podatkowej, który wymaga stosowania podpisu elektronicznego. Ponieważ warunek złożenia podpisu elektronicznego nie jest w tej opcji spełniony, wobec tego – w sensie prawnym – wniosek jest składany osobiście (decyduje własnoręczne złożenie podpisu), a nie w formie elektronicznej, pomimo użycia elektronicznych sposobów komunikacji z urzędem.

Nie wymaga się od przedsiębiorcy składania żadnych załączników (np. dokumentu stwierdzającego prawo do lokalu lub nieruchomości czy umowy spółki), ani nie wnosi on opłat od zgłoszenia, co dodatkowo upraszcza tryb dokonania wpisu do ewidencji. Natomiast przedsiębiorca może załączyć np. żądanie zgłoszenia płatnika składek lub zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, stąd w art. 15j jest mowa o załącznikach.

Art. 15k

Przepis określa procedurę stosowaną przez organ ewidencyjny. Przyjęto zasadę, że badanie wniosku o wpis do ewidencji powinno ograniczać się do sprawdzenia wniosku pod względem formalnym (ust. 1-2), a więc organ ewidencyjny nie powinien badać wniosku pod względem zgodności zawartych tam danych z rzeczywistym stanem rzeczy. Do aspektów formalnych należy zaliczyć także zgodność z obowiązującym stanem prawnym (ust. 3). Określono ściśle terminy na czynności organu ewidencyjnego (ust.

4), celem usprawnienia procedury wpisu do ewidencji. W ust. 6 przyjęto zasadę koncentracji procedury ewidencyjnej w urzędach skarbowych, co wyraża się w uproszczeniu procedury decyzyjnej (jedna decyzja zamiast dwóch – o nadaniu NIP i wpisie do ewidencji przedsiębiorców). Wpis do ewidencji i nadanie NIP lub sam wpis następują w drodze decyzji, od której służy odwołanie, to samo dotyczy zmiany w treści wpisu w wyniku zgłoszenia aktualizacyjnego, gdyż zmiana wpisu jest też wpisem w sensie prawnym (art. 15e ust. 3). Uproszczenie procedury wymaga, by decyzja była przesyłana wnioskodawcy w ten sam sposób w jaki został złożony wniosek, czyli w drodze elektronicznej (ust. 7).

Art. 15l

Przepis reguluje zasady odmowy wpisu i nadania NIP lub odmowy wpisu i pozostawienia NIP wnioskodawcy. Organ ewidencyjny decyduje czy odmowa ma dotyczyć tylko wpisu do ewidencji, czy także nadania NIP. Informacja o decyzji jest przesyłana do organów ZUS (ust. 2), aby nie musiały one prowadzić zbędnego postępowania.

Art. 15ł

Przepis reguluje procedurę przesyłania przez organ ewidencyjny wniosków do ZUS. Założeniem techniczno-prawnym jest minimalizacja obciążeń nakładanych na urzędy skarbowe w związku z nowymi obowiązkami w zakresie prowadzenia ewidencji przedsiębiorców. W związku z tym urzędy skarbowe przesyłają wnioski do oddziałów ZUS bez ich weryfikacji. W razie stwierdzenia błędów lub braków we wniosku, ZUS kieruje żądanie poprawy lub uzupełnienia bezpośrednio do wnioskodawcy, a więc bez angażowania urzędów skarbowych.

Art. 15m

Przepis określa obowiązki informacyjne organu ewidencyjnego w stosunku do przedsiębiorców. Intencją przepisu jest ułatwienie przedsiębiorcom dostępu do ewidencji przez wyraźne wyartykułowanie ich praw w zakresie dostępu do informacji. Podobnemu celowi służy przekazanie niektórych obowiązków informacyjnych i w zakresie pomocy udzielanej przedsiębiorcom do gmin na zasadzie zadań zleconych administracji państwowej. Będzie to miało szczególne znaczenie na obszarach, gdzie urząd gminy

jest bliżej wnioskodawcy niż urząd skarbowy, co wynika stąd, że w skali kraju urzędów gmin jest kilkakrotnie więcej niż urzędów skarbowych.

Art. 15n

Przepis wprowadza zasadę jawności w sensie formalnym (ust. 1 i 6) i materialnym (ust. 4), zasadę ograniczonej jawności co do danych osobistych zdefiniowanych w ramach definicji legalnych (ust. 1), a także zasadę domniemania prawdziwości danych wpisanych do ewidencji (ust. 5).

Do zasady jawności danych stosują się uwagi jakie poczyniono co do art. 45d ustawy o SDG, w zakresie jawności danych udostępnianych przez CIDG. W tym miejscu należy dodać, że ochrona interesu przedsiębiorcy wyrażona w ust. 2 wymaga zniesienia zasady pełnej jawności danych osobistych przedsiębiorcy i zastąpienia jej zasadą ułatwionego dostępu do tych danych. Przy takim rozwiązaniu wszystkie inne dane (firma, siedziba, miejsce wykonywania działalności, numer rachunku bankowego, NIP, dane pełnomocnika, ew. otwarcie postępowania upadłościowego lub naprawczego) byłyby w pełni jawne i dostępne w sposób przewidziany w odrębnych przepisach.

Ust. 3 określa także zasady dostępu do akt ewidencyjnych. Nie mogą one być dostępne przez CIDG, gdyż CIDG nie posiada delegatur przy urzędach skarbowych. Dostęp możliwy jest zatem tylko w samych urzędach skarbowych. Dane ewidencyjne są zaś dostępne tylko przez CIDG (art. 6), chyba że chodzi o dane niejawne lub o wydawanie zaświadczeń, odpisów i informacji pisemnych.

Art. 15o

Przepis w ust. 1 określa zasady odpowiedzialności przedsiębiorcy za szkodę wynikłą z niezgłoszenia danych lub za podanie danych nieprawdziwych. Jest to surowa odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, od której zwalnia tylko wystąpienie jednej przesłanej egzoneracyjnych: działanie siły wyższej albo wyłączna wina poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności. Ponadto, zgodnie z ust. 2, co do jawnych danych wpisanych do ewidencji (a więc nie dotyczy to danych osobistych, do których dostęp jest ograniczony), niezgodnie ze zgłoszeniem, przedsiębiorca nie może zasłaniać się wobec osoby trzeciej działającej w dobrej wierze zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu.

Art. 15p

W ust. 1 określono jakie dane objęte są obowiązkiem wydawania przez organy ewidencyjne odpisów, wyciągów i zaświadczeń oraz pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji. Należy podkreślić, że nie są to tylko dane pochodzące z ewidencji, ale także inne dane, które organy ewidencyjne uzyskują z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w art. 45a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Te odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz pisemne informacje mają zgodnie z ust. 2 moc dokumentów urzędowych w rozumieniu Ordynacji podatkowej.

Art. 15r

Przepis formułuje zasadę nieusuwalności danych a jednocześnie zezwala na sprostowanie w drodze postanowienia wpisu zawierającego oczywiste błędy. Taki zapis upraszcza znacznie procedurę ewidencyjną.

W razie wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji przedsiębiorców dane zawarte w Ewidencji zostają przeniesione do zasobów archiwalnych. Prowadzenie zbiorów archiwalnych leży w kompetencji ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zgodnie z art. 14 ust. 1.

Art. 15s

Przepis reguluje wykreślenie wpisu na wniosek przedsiębiorcy. W takim wypadku organ ewidencyjny decyduje – w zależności od okoliczności faktycznych, czy podatnik wykreślony z ewidencji zachowuje dotychczasowy NIP. W związku z wykreśleniem przedsiębiorcy z ewidencji może powstać problem, czy jest on nadal podatnikiem, czy też – w szczególnych okolicznościach – może nim nie być. W takim razie powinna istnieć możliwość likwidacji numeru, który nie ma żadnego odniesienia do sytuacji prawnej określonej osoby lub jednostki organizacyjnej. W stosunku do przedsiębiorcy wypełniona tu zostaje luka prawna, która występuje w przepisach ogólnych.

Art. 15t

Przepis jest związany z art. 14 ust. 2b ustawy o SDG, na mocy którego przedsiębiorca będący osobą fizyczną jest wpisywany do KRS. W takim wypadku podlega wykreśleniu z ewidencji. W ust. 3 przewidziano też możliwość powrotu do ewidencji, jeżeli odpadły przyczyny przeniesienia przedsiębiorcy do KRS. Przepisy te są elastyczne i dogodne dla przedsiębiorców oraz dopasowane do form ich aktywności gospodarczej.

Art. 15u

Przepis określa przypadki, w których następuje wykreślenie przedsiębiorcy z urzędu lub zmiana treści. W zależności od zaistniałej przyczyny wykreślenia lub zmiany wpisu stosuje się procedurę określoną w ust. 2-6. W ust. 4 wprowadzono możliwość, aby w razie gdy w ewidencji zostały zamieszczone dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, organ ewidencyjny dokonał wpisu z naruszeniem prawa, przedsiębiorca będący osobą fizyczną zmarł lub utracił zdolność do czynności prawnych albo wpisano dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, organ ewidencyjny mógł działać także na wniosek osoby mającej interes prawny. Ma to na celu zapewnienie współdziałania, a także kontrolę działania organu ewidencyjnego ze strony osób trzecich mających interes prawny. Ponadto niektóre przyczyny wykreślenia są objęte możliwością konwalidacji przez zmianę treści wpisu, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy o usunięciu błędu lub braków w treści wpisu. Zasadę konwalidacji stosuje się do sytuacji, gdy zamieszczono dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa lub wpisano dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Art. 15w

Przepis zawiera w ust. 1 delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydawania rozporządzeń wykonawczych do ustawy. Jednocześnie wymagana jest opinia ministra właściwego do spraw informatyzacji, lecz tylko w niezbędnym zakresie, to znaczy tylko w sprawach związanych z informatyzacją zadań publicznych. Treść tych rozporządzeń wynika z treści zawartej w przepisach rozdziału 4a ustawy.

Szczególnego trybu wymaga pomoc – głównie o charakterze informacyjnym i technicznym – świadczona przez gminy, na zasadzie zadań zleconych, przedsiębiorcom starającym się o wpis do ewidencji. Delegacja do odpowiednich regulacji w drodze rozporządzenia została zamieszczona w ust. 2.

Art. 15x

Przepis wyraża zasadę, że przepisy rozdziału 4a są przepisami szczególnymi, a zatem tylko w sprawach nieuregulowanych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów poprzedzających. Dotyczy to np. zasady jawności danych, która została autonomicznie uregulowana w art. 15n i dlatego nie obowiązuje zasada tajemnicy skarbowej określona w art. 15 ustawy o NIP.

6. Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym

Art. 13

W związku z poszerzeniem zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG), w art. 13 ust. 1a odstępuje się od obowiązku ogłoszenia tych wpisów w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Art. 19a

Zmiana dotyczy poszerzenia zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość powodującą, obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG).

Art. 19b

Zmiana jest związana z likwidacją numeru REGON jako numeru identyfikacyjnego przedsiębiorcy.

Art. 19c

Przepis ten ma na celu zrównanie sytuacji przedsiębiorcy wpisywanego do KRS z sytuacją przedsiębiorcy wpisywanego do ewidencji przedsiębiorców w zakresie realizacji zasady tzw. „jednego okienka”, o czym stanowi art. 15ł ustawy o NIP.

Art. 19d

Dodanie tego przepisu jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zawieszenie obejmuje przedsiębiorców niezatrudniających pracowników, a więc może dotyczyć także przedsiębiorców wpisanych do KRS.

Art. 20a

W przepisie zmieniono termin rozpoznania wniosku o wpis z 14 dni na 7 dni, gdyż należy dostosować terminy z ustawy o KRS do rozwiązań przyjętych w ustawie o NIP, w tym wypadku do art. 15h ust. 6.

Art. 34

W przepisie zmieniono „ze spółką” na „z podmiotem wpisanym do rejestru”, gdyż ograniczenie zakresu podmiotowego przepisu do spółek nie ma żadnego uzasadnienia. Należy zaznaczyć, że ust. 1 tego artykułu odnosi się do podmiotów wpisanych do rejestru a nie do spółek.

Art. 35

Zgodnie z art. 16 ustawy o SDG numer identyfikacji podatkowej (NIP) jest podstawowym numerem identyfikacyjnym przedsiębiorcy. Z tego względu ma on pierwszeństwo w stosunku do osób fizycznych będących przedsiębiorcami przed numerem PESEL, a w stosunku do jednostek organizacyjnych jest w zasadzie wyłączny, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej i przedsiębiorcy nie będą się tym numerem posługiwać. W przypadku jednostek organizacyjnych rejestrowanych w KRS numerem pomocniczym może być numer w tym rejestrze. Jego znaczenie może polegać tylko na ułatwieniu wyszukiwania podmiotu wpisanego do rejestru, natomiast nie powinien pełnić funkcji identyfikacyjnej, o czym świadczy treść art. 16 ustawy o SDG, gdzie numer ten nie jest wymieniony.

Art. 36

Uzupełnienie w pkt 16 o osoby fizyczne jest związane z poszerzeniem zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG).

Art. 38

Pkt 1c uzupełniono o wymóg podawania imienia, nazwiska oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności osoby fizycznej, ewentualnie adresu do korespondencji jeżeli jest inny niż adres głównego miejsca wykonywania działalności osoby fizycznej.

W pkt 1e pominięto numer w ewidencji działalności gospodarczej, gdyż przedsiębiorca ma być wpisywany do ewidencji przedsiębiorców, a nie do ewidencji działalności gospodarczej, a w tej ewidencji nie przewiduje się innych numerów niż NIP.

W odniesieniu do wspólników spółek osobowych w ust. 2a dodano „będących osobami fizycznymi”, gdyż dane wymienione w tym punkcie mogą odnosić się tylko do osób fizycznych.

W pkt 3 eliminuje się obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 40

W pkt 6 dodano wymóg informacyjny co do danych o zawieszeniu i wznowieniu działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Dodanie tego przepisu jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy.

7. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

Art. 7

Przepis umożliwia osobom prowadzącym pozarolniczą działalność zaprzestanie działalności gospodarczej na okres sprawowania bezpośredniej opieki nad dzieckiem. Jednocześnie w tym okresie, składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za te osoby będą opłacane z budżetu państwa. Zmiana ta wprowadza regulacje równoważne z udzielaniem pracownikom urlopu wychowawczego na czas opieki nad dzieckiem, wraz z finansowaniem składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za te osoby z budżetu państwa. Zmiana ta jest powiązana z propozycją (art. 15), która pozwala osobom zaprzestającym prowadzenia pozarolniczej działalności w okresie sprawowania opieki nad dzieckiem ubiegać się o dodatek z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego. Zmiana ta ma na celu zrównanie praw i możliwości przerwy w aktywności zawodowej pracowników oraz osób prowadzących działalność gospodarczą w związku z wychowywaniem małych dzieci w ramach urlopu wychowawczego.

Art. 13

Przepis został uzupełniony o wyłączenie okresu zawieszenia działalności gospodarczej, co jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 14a ust. 4 i 5 ustawy o SDG przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jest zwolniony z obowiązków nakładanych na przedsiębiorców oraz nie może korzystać z uprawnień przyznanych przedsiębiorcom na podstawie odrębnych ustaw. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną może jednakże dalej pozostawać w dobrowolnym ubezpieczeniu, na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych (art. 14a ust. 5 ustawy o SDG). W związku z tym osoby te nie podlegają w okresie zawieszenia działalności obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu.

Art. 33 i 35

W przepisach tych uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 36

W przepisie w ust. 9 dodano możliwość dokonania zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego na podstawie przepisów o rejestrze przedsiębiorców lub o ewidencji przedsiębiorców, gdyż możliwość taką przewidują przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15g, 15i i 15ł). Zgodnie z art. 67 w związku z art. 74 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgłoszenie do ubezpieczeń zdrowotnych dokonuje się w organach ubezpieczeń społecznych, a więc wynika z tego, że zgłoszenie to także może być dokonane za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego.

Dodanie ust. 11a i 11b związane jest z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy i wyłączeniem w tym okresie obowiązkowego ubezpieczenia przedsiębiorcy.

W związku z dopuszczeniem przez przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15g, 15i i 15ł) pośrednictwa organów rejestrowych i ewidencyjnych w składaniu wniosków i informowaniu o zmianach w danych odnoszących się do przedsiębiorcy dodano w ust. 13 możliwość zawiadomienia o zmianach danych za pośrednictwem organów rejestrowych albo ewidencyjnych.

Art. 43

W przepisie w ust. 1 dodano możliwość dokonania zgłoszenia płatnika składek na ubezpieczenie społeczne za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego na podstawie przepisów o rejestrze przedsiębiorców lub o ewidencji przedsiębiorców, gdyż możliwość taką przewidują przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15ł). Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 32 ustawy o ubezpieczeniach społecznych do składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresach tam wymienionych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Wobec tego zgłoszenie płatnika składek na ubezpieczenie zdrowotne może być dokonane jednocześnie ze zgłoszeniem płatnika składek na ubezpieczenia społeczne za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego.

W ust. 3a, 4 i 5 uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 44

W związku z dopuszczeniem przez przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15ł) pośrednictwa organów rejestrowych i ewidencyjnych w składaniu wniosków i informowaniu o zmianach w danych odnoszących się do przedsiębiorcy, dodano w ust. 1 możliwość zawiadomienia o zmianach danych za pośrednictwem organów rejestrowych albo ewidencyjnych. Z tego samego względu ograniczono obowiązki wynikające z ust. 2. Zmiana w ust. 2 pociąga za sobą konieczność dostosowania do niej treści ust. 3.

Art. 45

W ust. 1 uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Po art. 50 dodano rozdział 4a, któremu nadano tytuł „Interpretacje przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych”. Przedmiotowe przepisy są zgodne z ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1590). Zmierzają one do unormowania kwestii wiążących interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Interpretacje te wydawane są przez właściwy podmiot tj. Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w formie decyzji, na pisemny wniosek ubezpieczonego lub płatnika składek, który powinien zawierać opis stanu faktycznego oraz stanowisko w sprawie. Istotne znaczenie ma fakt, że Prezes ZUS może upoważnić do wydawania tych interpretacji kierowników jednostek organizacyjnych Zakładu, ustalając jednocześnie ich właściwość rzeczową i miejscową. Same interpretacje udzielane są na wniosek, który zgodnie z art. 50b podlega opłacie w wysokości 75 zł i którą należy wpłacić w terminie wskazanym w ustawie. Opłata stanowi dochód budżetu państwa. Zmiana albo uchylenie decyzji, o której mowa powyżej może nastąpić wyłącznie w drodze wyroku, wydanego przez właściwy organ odwoławczy.

Ostateczne decyzje oraz wyroki dotyczące interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych zamieszczane są na stronie internetowej Zakładu bez podania danych identyfikujących ubezpieczonego lub płatnika składek.

8. Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne

Art. 34

Projektowany przepis art. 34 zakłada zniesienie instytucji przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej i zastąpienie jej instytucją zawieszenia działalności gospodarczej. Zmiany te związane są z proponowanymi zmianami w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej (art. 14a ust. 1) dotyczącymi instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, odnoszącej się jedynie do osób, które wybrały opodatkowanie w formie karty podatkowej. Za cały okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie będzie pobierany podatek w formie karty podatkowej. Ponieważ okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej liczony będzie w pełnych miesiącach kalendarzowych, projekt nie przewiduje sposobu określania stawki karty podatkowej za jeden dzień (1/30 należności), jak ma to miejsce w odniesieniu do instytucji przerwy.

9. Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

Art. 48

Zmiana polegająca na dodaniu ust. 3 ma na celu uregulowanie kwestii ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, w sytuacji, kiedy przerwa w ubezpieczeniu spowodowana jest zawieszeniem wykonywanej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej na okres nieprzekraczający jednego miesiąca (art. 14c ust. 1 ustawy o SDG).

Art. 52

Dodanie ust. 3 w art. 48 powoduje konieczność dodania tego przepisu w treści art. 52.

10. Ustawa z dnia 24 lipca 1999 r. o służbie celnej

Art. 6b

Zmiana polegająca na dodaniu ust. 1a w art. 6b ustawy ma na celu umożliwienie przeprowadzenia kontroli w ramach nadzoru podatkowego przez pracowników lub funkcjonariuszy celnych na podstawie stałych upoważnień do kontroli. Rozwiązanie to jest uzasadnione specjalnym charakterem tych kontroli, powiązanych częstokroć ze zwalczaniem przestępczości zorganizowanej.

11. Ustawa z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości

Art. 4

W dodanych ust. 5 i 6 powierzono Agencji nowe zadania dotyczące przede wszystkim: badania roli małych i średnich przedsiębiorców i przygotowywania raportów w tym zakresie, analizowania barier ich rozwoju oraz wydawania opinii o wpływie projektowanych regulacji prawnych na ich stan i koszty działania. W prowadzonych pracach Agencja zostaje zobowiązana do zwrócenia uwagi także na sytuację mikroprzedsiębiorców oraz do gromadzenia i udostępniania informacji o programach pomocowych. Proponowana nowelizacja zobowiązuje centralne organy administracji rządowej opracowujące projekty aktów prawnych powszechnie obowiązujących do zasięgnięcia opinii Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Utworzona dnia 1 stycznia 2001 r. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości zapewnia małym i średnim przedsiębiorcom dostęp do informacji, doradztwa, szkoleń i wsparcia finansowego, dysponuje dużym doświadczeniem i bazą danych niezbędną do prowadzenia badań dotyczących tego sektora. Dlatego jest uzasadnione skoncentrowanie w tej jednej rządowej instytucji badań nad rolą małych i średnich firm, barierami, które napotykają w swoim rozwoju i połączenie tego z opiniowaniem wpływu projektowanych regulacji prawnych na ten sektor. Opracowywanie opinii na temat efektów proponowanych rozwiązań prawnych ułatwi prace innym organom administracji rządowej i pomoże przewidzieć efekty proponowanych rozwiązań. Może to zapobiec tworzeniu regulacji negatywnie wpływających na warunki działania i rozwoju firm, szczególnie małych i mikroprzedsiębiorców.

12. Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej

Art. 18

Zmiany w tym przepisie polegają na dostosowaniu jego treści do zmian w art. 20 ustawy o SDG w zakresie oznaczania towarów. Obowiązki tam zawarte powinny być egzekwowane przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej, co uzasadnia także wyposażenie go w uprawnienia kontrolne.

13. Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

Zmiany zaproponowane w cytowanej powyżej ustawie mają na celu dostosowanie zawartych w niej przepisów do rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy o SDG. Zmiany te nie przeszkadzają w prawidłowym i skutecznym identyfikowaniu płatników w Kompleksowym Systemie Informatycznym Zakładu – KSI ZUS.

14. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze

Art. 496

W ust. 2 tego przepisu konieczne było dostosowanie terminologii do zmienionych zasad ewidencji przedsiębiorców, która nie ma już być obecnie ewidencją działalności gospodarczej prowadzoną przez gminy. Zgłoszenie do KRS jest dokonywane z urzędu zgodnie z art. 44 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, a zatem należało wykreślić obowiązek złożenia wniosku o wpis informacji o wszczęciu postępowania naprawczego do KRS-u.

15. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

Art. 99

Zmiana w tym przepisie polegająca na dodaniu ust. 7 a-7b związana jest z wprowadzeniem możliwości zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę i polega na zwolnieniu go (z wyjątkami określonymi w ust. 1b) z obowiązku składania deklaracji za okresy rozliczeniowe objęte zawieszeniem. Nie ma potrzeby odrębnego zawiadamiania naczelnika urzędu skarbowego o zawieszeniu i o wznowieniu działalności, gdyż zawiadomienie takie jest dokonane w chwili zgłoszenia aktualizacyjnego w przedmiocie zawieszenia działalności, co przewidują przepisy ustawy o NIP.

Art. 114

Dodanie ust. 7a-7b w art. 99 oznacza konieczność uwzględnienia tych przepisów w treści art. 114 przez stosowne odwołanie.

16. Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej

Konieczność uchylecia art. 69 i 70 wynika z proponowanego wprowadzenia nowych rozwiązań, które mają zastąpić dotychczasowe przepisy o ewidencji działalności gospodarczej. Wobec tego należało uregulować wszelkie stany przejściowe związane z tą datą.

17. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

Art. 69

Uzasadnieniem dla propozycji zmiany w przepisach ustawy jest m.in. charakter ubezpieczenia zdrowotnego, które chroni na wypadek zachorowania. Ryzyko ubezpieczeniowe może zajść w okresie zawieszenia działalności gospodarczej, a brak ubezpieczenia będzie powodował konieczność poniesienia kosztów udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej, które niejednokrotnie mogą okazać się bardzo wysokie. Przewidywalność, którą zapewnia opłacanie składki na ubezpieczenie zdrowotne pozwala uchronić osoby, które zawiesiły działalność, od takich negatywnych konsekwencji. Powyższe ryzyko nie funkcjonuje w odniesieniu do ubezpieczeń społecznych. Świadczenia bowiem z ubezpieczenia emerytalnego lub rentowego realizowane są w dalszej perspektywie, zaś ubezpieczenie chorobowe – przewidujące wyłącznie świadczenia pieniężne, np. na wypadek choroby, funkcjonuje niezależnie od ubezpieczenia zdrowotnego, zapewniającego świadczenia rzeczowe.

Niepobieranie składki na ubezpieczenie zdrowotne niekorzystnie wpłynęłoby na mechanizm ubezpieczenia zdrowotnego, które ze względu na swoją strukturę i rodzaj świadczeń (rzeczowych), przysługujących w razie zajścia ryzyka ubezpieczeniowego, powinno mieć charakter trwały. Przy większości świadczeń z ubezpieczeń społecznych istnieje tzw. okres wyczekania na świadczenia (okres pozostawania w ubezpieczeniu, który uprawnia do uzyskania świadczeń), co nie funkcjonuje w odniesieniu do ubezpieczenia zdrowotnego, gdzie świadczenia opieki zdrowotnej przysługują z chwilą powstania tytułu. W związku z tym, iż skutki niektórych chorób dostrzegalne są często po pewnym czasie, dowolne zawieszanie i odwieszanie działalności gospodarczej, np. dla uzyskania świadczeń opieki zdrowotnej, stanowiłoby istotne nadużycie.

Art. 108a-108c

Artykuły te dotyczą interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych. Zaproponowane rozwiązania mają charakter analogiczny do tych, które zaproponowano w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, z tą istotną różnicą, że podmiotem właściwym do wydawania wiążących interpretacji jest Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia.

18. Przepisy przejściowe i końcowe (art. 18-25)

W art. 18 należało doprecyzować, że minister właściwy do spraw gospodarki będzie odpowiedzialny za zorganizowanie działania Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej.

W art. 19 ustanawia się zasadę, że wnioski o wpis do ewidencji złożone przed upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy podlegają rozpatrzeniu w trybie i na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach. Usuwa to ewentualne wątpliwości co do tego, które przepisy stosować.

Zgodnie z art. 20 po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy dane zawarte w ewidencji działalności gospodarczej stają się danymi ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. Przedsiębiorcy wpisani do ewidencji działalności gospodarczej stają się przedsiębiorcami wpisanymi do ewidencji przedsiębiorców.

Art. 21 ust. 1 stanowi, że przedsiębiorca jest zobowiązany uzupełnić dane w ewidencji w trybie zgłoszenia aktualizacyjnego przed upływem 24 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy. Przedmiotowe wnioski aktualizacyjne są zwolnione z opłat, o czym mowa w art. 22.

Przepis art. 23 projektu reguluje sytuację podatników, którzy przed zmianą przepisów dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej korzystają z instytucji przerwy. Proponuje się, aby podatnicy ci zachowali prawo do przerwy na dotychczasowych zasadach, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upływa 21 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, chyba że zawiadomią o zakończeniu przerwy przed upływem tego terminu.

W art. 24 wprowadzono regułę interpretacyjną, na mocy której użyte w obowiązujących przepisach określenie „ewidencja działalności gospodarczej” należy rozumieć jako „ewidencja przedsiębiorców” w znaczeniu aktualnych przepisów. Ilekroć zatem w przepisach obowiązujących jest np. mowa o „wpisie do ewidencji działalności gospodarczej”, „zaświadczeniu z ewidencji działalności gospodarczej”, „decyzji o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej” należy to rozumieć odpowiednio jako „wpis do ewidencji przedsiębiorców”, „zaświadczenie z ewidencji przedsiębiorców” lub „decyzję o wpisie do ewidencji przedsiębiorców”.

W art. 25 wprowadzono dwa zasadnicze terminy wejścia w życie przepisów ustawy. Pierwszy ogólny – 30 dni od dnia ogłoszenia i drugi szczególny – po upływie 18 mie-

sięcy od dnia ogłoszenia, dotyczący wszystkich tych przepisów, które wprowadzają ewidencję przedsiębiorców w miejsce ewidencji działalności gospodarczej, lub chociażby mają związek z tymi przepisami. To ostatnie dotyczy np. przepisów o zawieszeniu działalności gospodarczej. Przepisy te nie odnoszą się wprawdzie bezpośrednio do regulacji ewidencji przedsiębiorców, ale wielokrotnie odwołują się do „ewidencji przedsiębiorców”, a ta ma obowiązywać dopiero po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

III. Skutki wprowadzenia ustawy

Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora finansów publicznych (w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego)

- a) wpływ na koszty i dochody gmin związane z rejestracją działalności gospodarczej
- Prowadzenie ewidencji działalności gospodarczej przez gminy jest zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej (art. 7a ust. 1 ustawy – Prawo działalności gospodarczej) i w związku z tym powoduje coroczne wydatki budżetowe. Z przeprowadzonych analiz obowiązujących przepisów wynika jednak, że nie ma potrzeby dalszego zlecenia tego zadania gminom, gdyż administracja rządowa w prowadzonych przez siebie rejestrach posiada wszystkie dane o przedsiębiorcach, znajdujące się w ewidencjach gminnych.

Oszczędności na kosztach

Prowadzenie rejestracji działalności gospodarczej w Polsce wiąże się z koniecznością ponoszenia przez gminę określonych kosztów, głównie związanych z zatrudnianiem pracowników, których zadaniem jest obsługa przedsiębiorców w tym zakresie.

Aktualne koszty ponoszone przez ogół gmin kształtują się następująco (dane szacunkowe):

Liczba gmin x średnia ilość etatów w 2004 r. potrzebna do obsługi ewidencji działalności gospodarczej x średnia płaca w organach samorządowych w 2004 r. x 12 miesięcy = całkowity koszt ponoszony przez wszystkie gminy w Polsce w skali roku

$2478 \text{ gmin} \times 1,33 \text{ etat}^1 \times 2\,553 \text{ zł brutto} \times 12 \text{ m-cy} = 100\,968\,290 \text{ zł}.$

Ponadto gminy ponoszą różnego rodzaju koszty administracyjne tj. koszt wydrukowania odpowiednich formularzy, artykułów piśmiennych, papieru, oraz zużycia sprzętu komputerowego. Wielkość kosztów administracyjnych została oszacowana na kwotę 1 000 zł w skali roku na gminę.

$2478 \text{ gmin} \times 1000 \text{ zł} = 2\,478\,000 \text{ zł}.$

Łącznie oszczędności na kosztach ponoszonych przez gminy wyniosą:

$100\,968\,290 \text{ zł} + 2\,478\,000 \text{ zł} = 103\,446\,290 \text{ zł}.$

Zmniejszenie przychodów

Rejestracja działalności gospodarczej, ze względu na jej odpłatny charakter wiąże się z uzyskiwaniem przez każdą gminę określonych przychodów. Przychody gmin kształtują się następująco (szacunkowe dane):

- 1) liczba wniosków o wpis do ewidencji działalności gospodarczej w roku 2004 x liczba gmin x opłata za wpis do ewidencji (100 zł) = wielkość przychodu,

$138,81 \text{ wniosków o wpis} \times 2478 \text{ gmin} \times 100 \text{ zł}^2 = 34\,397\,118 \text{ zł}$

- 2) liczba wniosków o zmianę wpisu do ewidencji x liczba gmin x opłata za zmianę wpisu do ewidencji (50 zł) = całkowita wielkość przychodu (476 średnia ilość wniosków o zmianę wpisu) x 2478 gmin x 50 zł = 58 976 400 zł.

Opłaty za wpis lub zmianę wpisu w ewidencji stanowią przychód budżetu gminy.

Łącznie zmniejszenie przychodów gmin wyniesie:

$34\,397\,118 \text{ zł} + 58\,976\,400 \text{ zł} = 93\,373\,518 \text{ zł}.$

Per saldo dochód gmin wyniesie rocznie:

$103\,446\,290 \text{ zł} - 93\,373\,518 \text{ zł} = 10\,072\,772 \text{ zł},$

b) wpływ na budżet centralny

¹ Dane zamieszczone w Ocenie Skutków Regulacji dotyczące ilości wniosków o wpis, zmianę i wykreślenie z ewidencji działalności gospodarczej oraz ilości pracowników zatrudnionych do obsługi ww. ewidencji pochodzą z przeprowadzonego przez CBOS „Badania stanu informatyzacji procesu ewidencjonowania działalności gospodarczej w urzędach gmin”

² W przypadku zmian we wpisie wysokość opłaty wynosi 50 zł, jednak gminy mogą zwolnić przedsiębiorców z opłat za wpis do ewidencji działalności gospodarczej, tak jest np. w Warszawie.

Koszty ponoszone przez budżet centralny

- koszty związane z dostosowaniem systemów informatycznych oraz przeniesieniem ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych.
- Zgodnie z szacunkami realizacja założeń zawartych w projekcie wymaga zatrudnienia w urzędach skarbowych 2000 pracowników, co wiąże się z kosztami płacowymi w wysokości 95 400 000 zł rocznie.
- Przeniesienie ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych wiązać się będzie z dodatkowymi inwestycjami w sprzęt komputerowy w wysokości 10 000 000 zł.
- Do kosztów tych należy dodać koszty administracyjne w wysokości co najmniej 2 500 000 zł.
- koszty związane z wdrożeniem rejestracji osób fizycznych w Krajowym Rejestrze Sądowym w wysokości 7 200 000 zł
- Łączne koszty wyniosą:
 $95\,400\,000\text{ zł} + 10\,000\,000\text{ zł} + 2\,500\,000\text{ zł} + 7\,200\,000\text{ zł} = 115\,100\,000\text{ zł}.$
- koszty związane z utworzeniem Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej

Utworzenie CIDG wymagać będzie budowy systemu (m.in. przeprowadzenie analizy, przygotowanie projektu, wytworzenie oprogramowania, testy), homologacji oraz zarządzania projektem (m.in. przygotowanie dokumentacji przetargowej, testy odbioru oraz recenzje). Całkowite nakłady na realizację ww. projektu wyniosą 31 836 398 zł.

W związku z przeniesieniem procesu rejestracji przedsiębiorcy z gmin do urzędów skarbowych komponent gminny zostanie wyeliminowany. Jednak w jego miejsce zostanie utworzony komponent komunikacyjny zapewniający wymianę danych między CIDG a sądami, organami koncesyjnymi, rejestrami działalności regulowanej i organami licencyjnymi. Nie przewiduje się zmiany wysokości nakładów z tego tytułu.

Wzrost dochodów

Szacuje się, że dochody uzyskane z opłat z tytułu dokonania zmian we wpisie do ewidencji przedsiębiorców będą wynosiły około 39 462 150 zł.

Wynik netto dla budżetu, związany z przeniesieniem ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych oraz rejestracją osób fizycznych w KRS (nie licząc amortyzacji sprzętu związanego z CIDG), wyniesie zatem:

$39\,462\,150\text{ zł} - 115\,100\,000 = -75\,637\,850\text{ zł}$.

W sumie skutek finansowy netto projektowanej regulacji dla sektora finansów publicznych wyniesie około:

$10\,072\,772\text{ zł} + (-75\,637\,850\text{ zł}) = -65\,565\,078\text{ zł}$,

- c) koszty związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej

Symulacje konsekwencji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej wykazują, że jeżeli w przyszłości nie zwiększy się znacząco liczba osób korzystających z możliwości zawieszania działalności gospodarczej w porównaniu z sytuacją obecną, to wprowadzenie tej instytucji nie będzie miało wpływu na finanse systemu ubezpieczeń społecznych. Należy jednak podkreślić, że w przypadku osób często i długotrwale zawieszających działalność gospodarczą, sytuacja taka będzie miała wpływ na obniżenie poziomu ich świadczeń emerytalno-rentowych w przyszłości. Czyli, mówiąc wprost, przedsiębiorca nieopłacający składek nie będzie odkładać środków na swoją późniejszą emeryturę.

IV. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Przedmiotowy projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 4 grudnia 2007 r.

BAS-WAEM-301/07

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
o zgodności przedstawionego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy
o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Maks Kraczkowski) z prawem Unii
Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw przewiduje wprowadzenie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej zmian polegających na zmianie zasad podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez cudzoziemców, wprowadzeniu instytucji zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej likwidacji gminnych ewidencji działalności gospodarcze na rzecz Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, prowadzonej przez ministra właściwego do spraw gospodarki, zmianie zasad kontroli przedsiębiorców, zmianie sposobu umieszczania informacji w języku polskim o przedsiębiorcy wprowadzającym towar do obrotu na terytorium RP.

Ponadto projekt przewiduje zmiany w następujących ustawach:

1. ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, ze zm.);
2. ustawie z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756);
3. ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. Nr 88, poz. 439, ze zm.);
4. ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz.U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, ze zm.);
5. ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209, ze zm.);

6. ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, ze zm.);
7. ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. Nr 144, poz. 930, ze zm.);
8. ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267);
9. ustawie z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641, ze zm.);
10. ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz.U. z 2007 r. Nr 42, poz. 275);
11. ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25, ze zm.);
12. ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673, ze zm.);
13. ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 60, poz. 535, ze zm.);
14. ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, ze zm.);
15. ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535, ze zm.);
16. ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1808, ze zm.);
17. ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.).

Zmiany w wymienionych ustawach związane są przede wszystkim z planowanym wprowadzeniem instytucji zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej, a także z likwidacją gminnych ewidencji działalności gospodarczej i przeniesieniem ich do urzędów skarbowych.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

W kontekście proponowanych zmian należy zwrócić uwagę na postanowienia prawa Unii Europejskiej dotyczące swobodnego przepływu towarów, a także dotyczące łączenia rodzin.

a) Zgodnie z art. 28 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zakazane jest ustanawianie w obrocie między państwami członkowskimi ograniczeń ilościowych w przywozie towarów oraz wszelkich środków o podobnym skutku.

Ograniczenia ilościowe zostały zdefiniowane w orzeczeniu Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-2/73 Geddo przeciwko Ente Nazionale Risi (Zb. Orz. 1973 s. 865) jako środki prowadzące do całkowitego lub częściowego – zależnie od okoliczności – zakłócenia importu, eksportu lub tranzytu towarów (w handlu wewnątrzspółnotowym). Natomiast środki o podobnym skutku do ograniczeń ilościowych zostały zdefiniowane w orzeczeniu ETS w sprawie C-8/74 Procureur du Roi przeciwko Dassonville (Zb. Orz. 1974 s. 837) jako wszelkie regulacje prawne wydawane przez państwa, które mogą naruszać bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie handel wewnątrzspółnotowy (przy czym nie jest konieczna dyskryminacja towarów importowanych w stosunku do towarów krajowych, by środki te były objęte zakazem z art. 28 TWE).

W wyroku w sprawie C-120/78 Rewe-Zentrale AG przeciwko Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (Zb. Orz. 1979 s. 649; tzw. orzeczenie *Cassis de Dijon*), Trybunał Sprawiedliwości sformułował zasadę wzajemnego uznawania standardów przez państwa członkowskie. Zgodnie z tą zasadą, każdy towar legalnie wytwarzany w państwie członkowskim powinien być dopuszczony do swobodnego obrotu we wszystkich pozostałych państwach członkowskich.

Zatem, co do zasady, produkt legalnie wprowadzony do obrotu przynajmniej w jednym państwie członkowskim powinien być bez żadnych dodatkowych formalności dopuszczony do obrotu w pozostałych państwach Unii Europejskiej.

Prawo Unii Europejskiej dopuszcza jednak pewne wyjątki w tym zakresie. Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską przewiduje możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie jednostronnie pewnych ograniczeń wwozu towarów. Jako wyjątek od zasady swobodnego przepływu towarów ograniczenia te są możliwe tylko ze względu na pewne interesy publiczne wyraźnie wskazane w art. 30 TWE, który stanowi, iż postanowienia art. 28 nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, uzasadnionych względami:

- moralności publicznej,
- porządku publicznego,
- bezpieczeństwa publicznego,
- ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin,
- ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź
- ochrony własności przemysłowej i handlowej.

Zakazy te i ograniczenia nie powinny jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Należy podkreślić, że wymienione w art. 30 przyczyny odstępstw od art. 28 i 29 stanowią zamknięty katalog, a dopuszczalność wyjątków nakładanych na

podstawie art. 30 TWE jest przez Trybunał Sprawiedliwości interpretowana restryktywnie. O zastosowaniu środków dopuszczalnych na podstawie art. 30 TWE decydują poszczególne państwa. Dlatego też środki te mogą się od siebie znacznie różnić. Każdorazowo jednak wprowadzenie ograniczeń w przepływie towarów może być poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości z punktu widzenia dwóch aspektów: ewentualnej ukrytej, arbitralnej dyskryminacji oraz proporcjonalności, konieczności, niezbędności. W pierwszym przypadku chodzi o to, by środki podejmowane przy powołaniu się na art. 30 TWE nie stanowiły ukrytych przeszkód w handlu pomiędzy państwami członkowskimi, tzn. by w rzeczywistości nie służyły celom innym niż te, dla których zostały ustanowione. Testem na brak dyskryminacji towarów innych niż krajowe jest zawsze kontrola, czy podobne środki są stosowane także w odniesieniu do podobnych produktów krajowych. W drugim przypadku chodzi o ustalenie, czy działania państwa nie idą dalej niż jest to konieczne dla zapewnienia osiągnięcia zamierzonego, usprawiedliwionego celu. Ciężar dowodu w odniesieniu do obu kwestii spoczywa zawsze na państwie członkowskim stosującym dany środek.

Przewidziane w art. 30 TWE wyjątki od zasady swobodnego przepływu towarów nie są wszystkimi wyjątkami dopuszczanymi na gruncie prawa Unii Europejskiej. W przywołanym już wyroku w sprawie *Cassis de Dijon*, Trybunał Sprawiedliwości (poza zasadą wzajemnego uznawania standardów) sformułował zasadę tzw. wymogów koniecznych. Trybunał uznał istnienie pewnych wyjątków pozwalających usprawiedliwić stosowanie niektórych środków o podobnym skutku do ograniczeń ilościowych ze względu na ich cel (np. efektywność nadzoru fiskalnego, uczciwość transakcji handlowych, ochrona konsumenta; w kolejnych wyrokach dodano jeszcze np. ochronę warunków pracy).

Według tej zasady, każde państwo może wprowadzić pewne ograniczenia swobody obrotu towarowego, powołując się na ważny i uzasadniony interes publiczny. Katalog istotnych interesów publicznych uzasadniających odstępstwa od zasady swobodnego przepływu towarów nie jest zamknięty, jednak każdorazowo należy liczyć się z sądową kontrolą wprowadzanych ograniczeń. Wprawdzie Trybunał Sprawiedliwości rozszerzył katalog wyjątków wymienionych w orzeczeniu w sprawie *Cassis de Dijon*, niemniej podchodzi do tej sprawy bardzo restryktywnie. Należy pamiętać, że nawet jeżeli Trybunał uzna za usprawiedliwione powoływanie się przez państwo członkowskie na jakiś ważny interes publiczny, to bada jeszcze zgodność z zasadą proporcjonalności. Wprowadzane przez państwa członkowskie ograniczenia w swobodzie przepływu towarów nie mogą bowiem prowadzić do naruszenia zasad proporcjonalności, konieczności i niezbędności.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, w braku wspólnotowych reguł harmonizujących sprzedaż danego towaru, regulacja ta pozostaje domeną państw członkowskich. Nie oznacza to jednak pełnej swobody działania. Należy brać pod uwagę zasadę swobodnego przepływu

towarów jako fundament funkcjonowania Wspólnoty Europejskiej. Ograniczenia tej swobody muszą mieć charakter wyjątkowy i są możliwe jedynie w celu dopełnienia podstawowych wymogów. Ograniczenia nie mogą być arbitralne i przed ich wprowadzeniem zawsze należy się zastanowić, czy zamierzonego celu nie można osiągnąć innymi metodami, mniej ingerującymi w swobodę handlu.

Należy jeszcze wziąć pod uwagę, że przepisy art. 28-30 TWE mogą mieć drugorzędne znaczenie, bądź w ogóle ich zastosowanie może być wyłączone w sytuacji, gdy handel danym towarem lub jakiś aspekt obrotu nim jest uregulowany na poziomie wspólnotowym w sposób bardziej szczegółowy.

b) Przepis art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady **2003/86/WE** w sprawie prawa do łączenia rodzin stanowi, że członkowie rodziny członka rodziny rozdzielonej mają prawo, tak samo jak członek rodziny rozdzielonej m.in. do: dostępu do podejmowania pracy najemnej i na własny rachunek.

Przepis art. 23 dyrektywy **2004/38/WE** Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG stanowi, iż bez względu na przynależność państwową, członkowie rodziny obywatela Unii, którzy posiadają prawo pobytu lub prawo stałego pobytu w jednym z Państw Członkowskich, są uprawnieni do podjęcia tam pracy lub do wykonywania pracy na własny rachunek. Zgodnie zaś z art. 37 dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą przyjąć przepisy bardziej korzystne dla osób nią objętych.

c) Dyrektywa **95/46** Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych nakazuje Państwom Członkowskim chronić prawo osób fizycznych do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych. Dyrektywa określa warunki dopuszczalności i zasady przetwarzania danych osobowych.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

a) Obecnie obowiązujący art. 20 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ustala zamkniętą listę sposobów umieszczania towarzyszących towarowi informacji. Przepis ten nie jest w sposób oczywisty sprzeczny z prawem UE, jednak w praktyce może się okazać, że stanowi środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie towarów. Nie jest też pewne, czy zostałby uznany przez Trybunał Sprawiedliwości za usprawiedliwiony względami ochrony konsumenta. Stąd propozycję

umieszczania informacji w języku polskim o przedsiębiorcy i towarze także „w inny, zwyczajowo przyjęty sposób” należy ocenić pozytywnie. Przyjęcie takiego rozwiązania usunie wątpliwości co do zgodności zmienianego przepisu z prawem Unii Europejskiej.

b) Zmiany art. 13 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej są zgodne z przepisami dyrektywy Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich (...).

c) Dyrektywa **95/46** Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych jest zasadniczo implementowana do prawa polskiego ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, ze zm.).

Proponowane w projekcie ustawy przepisy dotyczące Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej i Ewidencji przedsiębiorców (art. 1 pkt. 12, art. 5 pkt. 10 projektu) przewidują przetwarzanie danych osobowych osób prowadzących działalność gospodarczą. Proponowane przepisy nie wyłączają stosowania ogólnych zasad przetwarzania danych osobowych przewidzianych w ustawie o ochronie danych osobowych i nie zawierają postanowień sprzecznych z dyrektywą 95/46 Parlamentu Europejskiego i Rady.

IV. Konkluzje

Proponowana zmiana art. 13 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest zgodna z przepisami dyrektywy Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich.

Proponowana zmiana art. 20 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest zgodna z art. 28 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

W pozostałym zakresie projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 4 grudnia 2007 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
dotycząca możliwości uznania przedstawionego poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o
zmianie innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Maks
Kraczkowski) za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w
rozumieniu art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu

Stosownie do art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu, projektem ustawy wykonującym prawo Unii Europejskiej jest projekt ustawy mający na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Przedstawiony projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw przewiduje wprowadzenie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej zmian polegających na zmianie zasad podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez cudzoziemców, wprowadzeniu instytucji zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej likwidacji gminnych ewidencji działalności gospodarczej na rzecz Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, prowadzonej przez ministra właściwego do spraw gospodarki, zmianie zasad kontroli przedsiębiorców, zmianie sposobu umieszczania informacji w języku polskim o przedsiębiorcy wprowadzającym towar do obrotu na terytorium RP.

Ponadto projekt przewiduje zmiany w następujących ustawach:

1. ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, ze zm.);
2. ustawie z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756);
3. ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. Nr 88, poz. 439, ze zm.);
4. ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz.U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, ze zm.);
5. ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209, ze zm.);
6. ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, ze zm.);

7. ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. Nr 144, poz. 930, ze zm.);
8. ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267);
9. ustawie z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641, ze zm.);
10. ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz.U. z 2007 r. Nr 42, poz. 275);
11. ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25, ze zm.);
12. ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673, ze zm.);
13. ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 60, poz. 535, ze zm.);
14. ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, ze zm.);
15. ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535, ze zm.);
16. ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1808, ze zm.);
17. ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.).

Zmiany w wymienionych ustawach związane są przede wszystkim z planowanym wprowadzeniem instytucji zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej, a także z likwidacją gminnych ewidencji działalności gospodarczej i przeniesieniem ich do urzędów skarbowych.

Ponieważ opiniowany projekt ustawy wykonuje przepisy dyrektywy Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich (...), można uznać go, w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu, za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

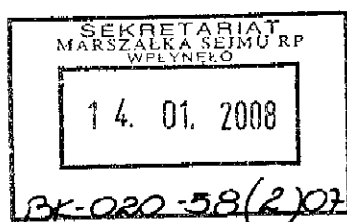
Michał Królikowski

Klub Parlamentarny „Prawo i Sprawiedliwość”

Warszawa, dnia 10 stycznia 2008 roku

Maks Kraczkowski
Posel na Sejm
Rzeczpospolitej Polskiej

Szanowny Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Pan Bronisław Komorowski,

Jako reprezentant wnioskodawców poselskiego projektu ustawy **o swobodzie działalności gospodarczej** przedkładam projekty aktów wykonawczych do niniejszej ustawy.

Maks Kraczkowski
Maks Kraczkowski
Posel na Sejm RP

**Rozporządzenie
Ministra Finansów¹⁾
z dnia**

w sprawie zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych, wpisów do Ewidencji przedsiębiorców, sposobu przekazywania wniosków i dokumentów do organów do spraw ubezpieczeń społecznych, zasad udostępniania informacji zawartych w Ewidencji przedsiębiorców, zasad wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji oraz wysokości opłat za ich wydanie

Na podstawie art. 15w ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (Dz. U. z 2004 r. Nr 269. poz. 2681, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzór urzędowy zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy, zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy, wniosku o zmianę treści wpisu do Ewidencji przedsiębiorców, sposób i miejsce udostępniania formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych;
 - 2) szczegółową treść wpisów oraz sposób wnoszenia opłat od wpisów;
 - 3) sposób przekazywania wniosków i dokumentów do właściwych organów do spraw ubezpieczeń społecznych;
 - 4) zasady udostępniania zainteresowanym:
 - a) wglądu do Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD),
 - b) informacji zawartych w Ewidencji,
 - c) informacji związanych z prowadzeniem Ewidencji;
 - 5) warunki wydawania aktualnych odpisów, wyciągów i zaświadczeń oraz udzielania pisemnych informacji oraz wysokość opłat za ich wydanie lub udzielenie.
2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie, rozumie się przez to ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców.

§ 2. Wzory:

- 1) zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) wniosku o zmianę treści wpisu do ewidencji przedsiębiorców wpis do Ewidencji przedsiębiorców - określa załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 4) informacji o rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, stanowiącej załącznik do zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy lub zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 4 do rozporządzenia;
- 5) informacji o miejscach wykonywania działalności stanowiącej załącznik do zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy lub zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

§ 3. Zgłoszenia i wnioski, o których mowa w § 2 są udostępnione:

- 1) na stronie internetowej, której adres podany jest na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów, za pomocą protokołu komunikacyjnego sieci WWW

(HTTP) szyfrowanego przy użyciu protokołu szyfrującego dla sieci (SSL); przesłanie zgłoszenia wymaga wypełnienia formularza umieszczonego na stronie internetowej, wygenerowania na jego podstawie dokumentu w formacie XML i podpisania go bezpiecznym podpisem elektronicznym;

2) w siedzibie organu ewidencyjnego w formie papierowej.

§ 4. 1. Wpisowi do Ewidencji podlegają:

- 1) firma przedsiębiorcy;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu do doręczeń przedsiębiorcy, adres, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza, a jeżeli przedsiębiorca wykonuje działalność poza miejscem zamieszkania - adres głównego miejsca wykonywania działalności i oddziału, jeżeli został utworzony;
- 4) określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD);
- 5) informacje o istnieniu lub ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej;
- 6) informacje o ograniczeniu lub utracie zdolności do czynności prawnych;
- 7) informacje o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu, o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika, zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika, umorzeniu i zakończeniu tego postępowania;
- 8) informacje o wszczęciu i zakończeniu postępowania naprawczego;
- 9) informacje o udzieleniu, zmianie i cofnięciu koncesji;
- 10) informacje o stwierdzeniu wygaśnięcia koncesji, jeżeli przepisy ustaw odrębnych przewidują wydanie takiej decyzji;
- 11) informacje o wpisie do rejestru działalności regulowanej oraz o wykreśleniu z rejestru;
- 12) informacje o uzyskaniu zezwolenia lub licencji i ich cofnięciu;
- 13) informacje o umowie spółki cywilnej, jeżeli taka została zawarta;
- 14) dane stałego pełnomocnika, uprawnionego do prowadzenia spraw przedsiębiorcy, o ile został ustanowiony;
- 15) informacja o braku pełnej zdolności do czynności prawnych lub o ustanowieniu kuratora;
- 16) informacje o rejestracji i wykreśleniu z rejestru podatnika VAT czynnego;
- 17) informacje o rejestracji i wykreśleniu z rejestru podatnika VAT UE;
- 18) data wpisu;
- 19) informacje o dacie zawieszenia i wznowienia działalności;

2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 6, 7, 9-12 i 15-17, podlegają wpisowi z urzędu.

§ 5. Opłatę za wpis, o której mowa w art. 15f ust. 4 ustawy, uiszcza się gotówką w kasie właściwego miejscowo organu ewidencyjnego lub na jego rachunek bankowy.

§ 6. Dokumenty, o których mowa w art. 15l ustawy są przekazywane przez organy ewidencyjne do właściwych organów do spraw ubezpieczeń społecznych w tej samej formie, w jakiej wniósł je wnioskodawca, za pośrednictwem:

- 1) operatora publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.³⁾);
- 2) Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, o której mowa w art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 281, poz. 2777, z późn. zm.⁴⁾).

§ 7. 1. Wzory formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych oraz załączników, Polska Klasyfikacja Działalności (PKD) są dostępne na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów.

2. Dostęp do jawnych informacji zawartych w Ewidencji oraz związanych z prowadzeniem Ewidencji odbywa się za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, o której mowa w art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

§ 8. 1. Organy ewidencyjne wydają na wniosek aktualne odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz udzielają pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji oraz o treści danych pochodzących z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej.

2. Organy ewidencyjne wydają na wniosek aktualne odpisy, wyciągi, zaświadczenia oraz udzielają pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji na podstawie danych wyszukanych w Ewidencji.

3. Odpis aktualny zawiera aktualną treść wpisów w Ewidencji dotyczącą określonego przedsiębiorcy.

§ 9. Wyciąg z Ewidencji zawiera aktualną treść wpisów dotyczącą określonego przedsiębiorcy, obejmującą dane wskazane przez wnioskodawcę.

§ 10. 1. Organy ewidencyjne wydają następujące zaświadczenia:

- 1) zaświadczenie o wpisie danego przedsiębiorcy do Ewidencji;
- 2) zaświadczenie o braku wpisu danej osoby fizycznej do Ewidencji;
- 3) zaświadczenie o wykreśleniu danego przedsiębiorcy z Ewidencji;

2. We wniosku o wydanie zaświadczenia, należy podać następujące dane:

- 1) NIP;
- 2) imię, nazwisko;
- 3) firmę, o ile dana osoba była przedsiębiorcą;
- 4) adres (głównego) miejsca wykonywania działalności.

§ 11. 1. Na zaświadczeniach, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 1 i 3, zamieszcza się:

- 1) numer Ewidencji;
- 2) NIP;
- 3) imię (imiona) i nazwisko (nazwiska) przedsiębiorcy oraz firmę;
- 4) miejsce (miejsca) wykonywania działalności gospodarczej.

2. Na zaświadczeniu, o którym mowa w § 10 ust. 1 pkt 3, zamieszcza się informację o dacie wykreślenia wpisu przedsiębiorcy do Ewidencji.

3. Na zaświadczeniu, o którym mowa w § 10 ust. 1 pkt 2, zamieszcza się tylko dane, które zostały podane we wniosku o wydanie tego zaświadczenia.

§ 12. 1. Jeżeli nie jest możliwe wydanie aktualnego odpisu lub wyciągu ze względu na to, że osoba o danych wskazanych na wniosku nie jest wpisana do Ewidencji, wydaje się pisemną informację wskazującą okoliczności uniemożliwiające wydanie odpisu lub wyciągu.

2. Jeżeli na podstawie danych wpisanych do Ewidencji nie jest możliwe wydanie zaświadczeń, o których mowa w § 10, zgodnie ze złożonym wnioskiem, wydaje się pisemną informację wskazującą okoliczności uniemożliwiające wydanie żądanego zaświadczenia.

§ 13. 1. Wnioski do organów ewidencyjnych należy składać wraz z oryginalnym dowodem wniesienia opłaty na rachunek właściwego organu lub w kasie tego organu. Dowód opłaty, po potwierdzeniu na nim i na wniosku faktu udzielenia określonej informacji, zwraca się osobie składającej wniosek.

2. W przypadku gdy uzyskiwanie oryginalnego dowodu wpłaty na rachunek właściwego organu nie jest realizowane przez bank bezpośrednio przy wpłacie, z uwagi na polecenie bankowi dokonania wpłaty za pośrednictwem ogólnodostępnych sieci informatycznych w ramach usługi zdalnego dostępu do banku, wnioskodawca może, w miejsce oryginalnego dowodu, złożyć wydruk potwierdzający wniesienie opłaty.

3. Potwierdzenie wniesienia opłaty, o którym mowa w ust. 3, powinno pochodzić z wydruku otrzymanego w ramach zdalnego dostępu do banku i zawierać treść wskazującą na wykonanie operacji bankowej.

4. Na wydruku, o którym mowa w ust. 3 i na wniosku, wnioskodawca składa opatrzone własnoręcznym podpisem oświadczenie zawierające:

- 1) wyjaśnienie przyczyn niedołączenia oryginału informacji o dokonaniu operacji bankowej;
- 2) zapewnienie, że posługuje się wydrukiem wyłącznie w celu uzyskania dokumentu, którego wniosek dotyczy, a wpłacona kwota nie została wcześniej zaliczona na poczet opłacenia innych wniosków.

5. Wydruk, o którym mowa w ust. 3, po potwierdzeniu na nim faktu udzielenia informacji, podlega zwrotowi wnioskodawcy.

§ 14. Wniosek nieopłacony, wniosek, od którego uiszczono opłatę w wysokości niższej od należnej, lub złożony z naruszeniem § 13 ust. 1-2 pozostawia się bez nadania biegu, informując o tym wnioskodawcę.

§ 15. Za udzielanie informacji, wydawanie odpisów, wyciągów i zaświadczeń z Ewidencji, pobiera się następujące opłaty:

- 1) za informację o treści wpisu do Ewidencji, wydaną na wniosek o udzielenie informacji - 5 zł;
- 2) za odpis aktualny z Ewidencji, wydany na wniosek o wydanie odpisu aktualnego - 30 zł;
- 3) za wyciąg z Ewidencji, wydany na wniosek o wydanie wyciągu - 5 zł;
- 4) za zaświadczenie z Ewidencji, wydane na wniosek o wydanie zaświadczenia - 15 zł.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Minister Finansów

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 131, poz. 908 i Nr 169, poz. 1204).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 11, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i poz. 711 oraz 2007 r. Nr , poz. .

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 627, Nr 96, poz. 959, Nr 171, poz. 1800 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 191, poz. 1413.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1043 i 1045, Nr 158, poz. 1121, Nr 171, poz. 1225, Nr 235, poz. 1699 i Nr , poz. .

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia został opracowany w związku z *projektem ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw*. Powyższy projekt wprowadza w art. 5 zmiany do ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.). Na mocy art. 5 pkt 10 *projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw* w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców dodano nowy rozdział 4a „Ewidencja przedsiębiorców”. Zgodnie z projektowanym art. 15w ust. 1 *ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców* minister właściwy do spraw finansów publicznych, publicznych, po zasięgnięciu w niezbędnym zakresie opinii ministra właściwego do spraw informatyzacji, określi w drodze rozporządzenia:

1) wzór urzędowy, sposób i miejsce udostępniania formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 2 oraz załączników, uwzględniając warunki powszechnej dostępności formularzy oraz prowadzenie Ewidencji w systemie teleinformatycznym;

2) szczegółową treść wpisów, uwzględniając treść wniosku i zakres wpisów dokonywanych z urzędu oraz sposób wnoszenia opłat od wpisów;

3) sposób przekazywania wniosków i dokumentów do właściwych organów wymienionych w art. 15l, uwzględniając możliwość elektronicznego przekazywania danych oraz zawartość informacyjną danych.

4) sposób wykonywania czynności, o których mowa w art. 15m ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego obiegu i udostępniania informacji oraz zakres danych objętych wpisem do Ewidencji;

5) warunki wydawania aktualnych odpisów, wyciągów i zaświadczeń i udzielania pisemnych informacji oraz wysokość opłat, o których mowa w art. 15p ust. 3, biorąc pod uwagę uzasadnione koszty wydawania zaświadczeń i udzielania informacji.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia stanowi wykonanie wymienionego wyżej upoważnienia.

Przepis § 2 stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 15w ust. 1 pkt 1 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców.

Zgodnie z § 2 wzór:

- 1) zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) wniosku o zmianę treści wpisu do ewidencji przedsiębiorców wpis do Ewidencji przedsiębiorców - określa załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 4) informacji o rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, stanowiącej załącznik do zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy lub zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 4 do rozporządzenia;
- 5) informacji o miejscach wykonywania działalności stanowiącej załącznik do zgłoszenia identyfikacyjnego przedsiębiorcy lub zgłoszenia aktualizacyjnego przedsiębiorcy - określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

W § 3 określone zostały sposoby i miejsce udostępniania formularzy zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych przedsiębiorców (art. 15w ust. 1 pkt 1).

Przepis § 4 określa zakres wpisów w Ewidencji przedsiębiorców (art. 15w ust. 1 pkt 2).

W § 5 został określony sposób wnoszenia opłat od wpisów, o których mowa w art. 15f ust. 4 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. Opłatę za wpis uiszcza się gotówką w kasie właściwego miejscowo organu ewidencyjnego lub na jego rachunek bankowy.

Przepis § 6 stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 15w ust. 1 pkt 3 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. W przepisie tym został określony sposób przekazywania wniosków i dokumentów, o których mowa w art. 15f ustawy do właściwych organów do spraw ubezpieczeń społecznych.

W § 7 ust. 1 określony został sposób wglądu do Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) i sposób udostępniania wzorów urzędowych formularzy wniosków identyfikacyjnych i aktualizacyjnych wraz z załącznikami (art. 15w ust. 1 pkt 4). Polska Klasyfikacja Działalności (PKD) oraz wzory urzędowych formularzy wniosków identyfikacyjnych i aktualizacyjnych wraz z załącznikami będą udostępnione na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów. Natomiast w § 7 ust. 2 określony został sposób dostępu do informacji zawartych w Ewidencji przedsiębiorców oraz związanych z prowadzeniem Ewidencji. Dostęp do informacji zawartych w Ewidencji przedsiębiorców oraz związanych z prowadzeniem Ewidencji będzie się odbywać za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, o której mowa w art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Przepisy § 8 - 15 stanowią wykonanie delegacji zawartej w pkt 5 art. 15w ust. 1 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. W przepisach tych zostały określone warunki wydawania aktualnych odpisów, wyciągów i zaświadczeń oraz udzielania pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji. Organy ewidencyjne wydają aktualne odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz udzielają pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji na wniosek, na podstawie danych zgromadzonych w Ewidencji.

W § 10 ust. 1 rozporządzenia przewiduje się, że organy ewidencyjne wydają trzy rodzaje zaświadczeń:

- 1) zaświadczenie, że dany przedsiębiorca jest wpisany do Ewidencji ;
- 2) zaświadczenie, że dany przedsiębiorca nie jest wpisany do Ewidencji;
- 3) zaświadczenie o wykreśleniu danego przedsiębiorcy z Ewidencji.

Elementy, jakie powinien zawierać wniosek o wydanie zaświadczenia zostały określone w § 10 ust. 2.

W § 11 zostały określone elementy, które zamieszcza się w treści zaświadczeń..

Jeśli nie jest możliwe wydanie aktualnego odpisu lub wyciągu ze względu na to, że osoba o danych wskazanych na wniosku nie jest wpisana do Ewidencji, wydaje się pisemną informację wskazującą okoliczności uniemożliwiające wydanie odpisu lub wyciągu (§ 12 ust. 1 rozporządzenia).

Zasady dokumentowania uiszczenia opłaty za wydanie zaświadczenia, odpisu, wyciągu lub informacji zostały określone w 13-14.

Wysokość opłat za udzielanie informacji, wydawanie odpisów, wyciągów i zaświadczeń z Ewidencji określa § 15.

Wpływ regulacji na dochody i wydatki finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego – wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów podmiotów sektora finansów publicznych.

Materia regulowana przedmiotowym rozporządzeniem nie jest objęta zakresem prawa Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Zdrowia¹⁾

z dnia

**w sprawie wniosku o udzielenie wiążącej interpretacji przepisów oraz sposobu uiszczania
opłaty za ten wniosek**

Na podstawie art. 108c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wzór wniosku, o którym mowa w art. 108a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zwanej dalej „ustawą”, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2.

1. Opłaty za złożenie wniosku, o którym § 1, uiszczą się na wskazany rachunek Narodowego Funduszu Zdrowia gotówką, przelewem albo przekazem pocztowym.
2. W przypadkach, o których mowa w art. 108b ust. 2 ustawy, opłaty uiszczą się oddzielnie.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ZDROWIA

¹⁾ Minister Zdrowia kieruje działem administracji rządowej - zdrowie, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Zdrowia (Dz. U. Nr 131, poz. 924).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1110, Nr 138, poz. 1154, Nr 157, poz. 1314, Nr 164, poz. 1366, Nr 169, poz. 1411 i Nr 179, poz. 1485, z 2006 r. Nr 75, poz. 519, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1030, Nr 169, poz. 1411, Nr 170, poz. 1217, Nr 191, poz. 1410, Nr 227, poz. 1658 i Nr 249, poz. 1824 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 427 i Nr 82, poz. 559.

WZÓR
WNIOSEK O UDZIELENIE WIĄŻĄCEJ INTRPRETACJI PRZEPISÓW

.....
(imię i nazwisko lub nazwa firmy wnioskodawcy)

.....
(miejsce i data złożenia wniosku)

.....
(adres zamieszkania lub siedziby wnioskodawcy)

PREZES
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA
ul.
... -

Na podstawie art. 108a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.), wnoszę o udzielenie mi wiążącej interpretacji co do zakresu sposobu zastosowania prawa w sprawach dotyczących:

- objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym i ustalenia prawa do świadczeń;
- obliczania, pobierania i odprowadzania składki na ubezpieczenie zdrowotne*.

Opis stanu faktycznego:

Stanowisko ubezpieczonego/płatnika* w sprawie:

.....
(podpis wnioskodawcy)

* niepotrzebne skreślić

Pouczenie:

Zgodnie z art. 108a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) wniosek podlega opłacie w wysokości 75 zł, którą należy uiścić najpóźniej w terminie 7 dni od dnia złożenia. W przypadku nieuiszczenia opłaty wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

W przypadku wystąpienia z jednym wnioskiem o wydanie wiążącej interpretacji odrębnych stanów faktycznych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku stanu faktycznego.

UZASADNIENIE

Przedstawiony projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w dodanym art. 108c znowelizowanej ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

Projektowane rozporządzenie określa wzór wniosku, według którego wnioskodawca (ubezpieczony bądź płatnik składek) będzie mógł zwracać się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o interpretację przepisów prawa z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym i ustalenia prawa do świadczeń oraz obliczania, pobierania i odprowadzania składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Projekt określa ponadto sposób uiszczania opłat za ww. wnioski. Opłata w wysokości 75 zł. będzie uiszczana na wskazany rachunek Narodowego Funduszu Zdrowia gotówką, przelewem albo przekazem pocztowym.

Projektowana ustawa nie jest objęta notyfikacją norm i aktów prawnych umożliwiającą uczestnictwo Rzeczypospolitej Polskiej w procedurach informacji określonych w przepisach Wspólnoty Europejskiej.

Przedstawiony projekt rozporządzenia nie wywoła wpływu na sektor finansów publicznych. Obowiązek interpretacji przepisów oraz ponoszone za to opłaty wprowadza ustawa. Projekt rozporządzenia określa jedynie wzór wniosku oraz sposób uiszczania tych opłat.

Projektowane rozporządzenie nie jest objęte prawem Unii Europejskiej.

07/32zb

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ ¹⁾**

z dnia

w sprawie określenia wzoru wniosku ubezpieczonego lub płatnika składek o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych oraz sposobu uiszczenia opłaty za ten wniosek

Na podstawie art. 50a ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r., Nr 11, poz. 74, z późn.zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzór wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, zwanego dalej „wnioskiem”; stanowiący załącznik do rozporządzenia;
- 2) sposób uiszczenia opłaty za wniosek.

§2. Wniosek zawiera :

- 1) dane identyfikujące ubezpieczonego lub płatnika składek
 - a) NIP,
 - b) PESEL,
 - c) pełną nazwę płatnika,
 - d) nazwisko i imię ubezpieczonego lub płatnika,
 - e) adres siedziby płatnika,
 - f) adres zamieszkania ubezpieczonego,
 - g) adres do korespondencji;
- 2) opis stanu faktycznego;
- 3) stanowisko ubezpieczonego lub płatnika składek.

§3. Opłatę za wniosek uiszcza się gotówką w kasie organu właściwego do wydania interpretacji indywidualnej albo na jego rachunek w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 38, poz.243).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 17, poz. 95 i Nr 21, poz. 125 i Nr ..., poz.

WZÓR

**WNIOSEK
UBEZPIECZONEGO LUB PŁATNIKA SKŁADEK
O UDZIELENIE PISEMNEJ INTERPRETACJI
CO DO ZAKRESU I SPOSOBU ZASTOSOWANIA PRAWA O UBEZPIECZENIACH
SPOŁECZNYCH**

.....
.....
.....
.....

(oznaczenie organu)

1. Dane identyfikujące ubezpieczonego lub płatnika składek

NIP	
PESEL	
Pełna nazwa płatnika	
Nazwisko, imię ubezpieczonego/płatnika	
Adres siedziby płatnika	
Adres zamieszkania ubezpieczonego	
Adres do korespondencji	

2. Opis stanu faktycznego

3. Stanowisko ubezpieczonego lub płatnika składek

.....
(miejscowość i data)

.....
(podpis wnioskodawcy)

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia jest wykonaniem upoważnienia ustawowego, o którym mowa w art. 50a ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz.74, z późn. zm.) - w brzmieniu nadanym art. 7 pkt 9 ustawy z dnia 2007 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr...., poz. ...).

Celem wprowadzenia rozporządzenia jest określenie wzoru wniosku ubezpieczonego lub płatnika składek o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych w sprawach, o których mowa w art. 83 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Rozporządzenie oddziaływać będzie na podmioty, które wystąpią z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych.

Ustawa ta w zakresie dotyczącym interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Ustawą tą zostało wprowadzone upoważnienie, zgodnie z którym minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, który zawiera dane identyfikujące ubezpieczonego lub płatnika składek oraz dane wskazane w ust. 2 oraz sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 50b ust.1.

Rozporządzenie określa w załączniku wzór wniosku ubezpieczonego lub płatnika składek o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa o ubezpieczeniach społecznych w sprawach, o których mowa w art. 83 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Przedmiotowy formularz usprawni korzystanie przez ubezpieczonych lub płatników składek z instytucji interpretacji przepisów prawa ubezpieczeń społecznych oraz uprości proces załatwiania wniosków o wydanie interpretacji.

Rozporządzenie określa także sposób uiszczenia opłaty za wniosek. Opłatę za wniosek uiszcza się gotówką w kasie organu właściwego do wydania interpretacji indywidualnej albo na jego rachunek w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

Przedmiotowe rozporządzenie nie wywiera wpływu na sektor finansów publicznych.

Treść przedmiotowego rozporządzenia nie jest objęta zakresem prawa Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia

w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków.

Na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) grupy działalności w oparciu o rodzaj działalności PKD ujęty w rejestrze podmiotów gospodarki narodowej;
- 2) szczegółowe zasady ustalania kategorii ryzyka w zależności od wskaźników częstości, kategorie ryzyka oraz stopy procentowe składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zwane dalej "ubezpieczeniem wypadkowym", dla grup działalności;
- 3) szczegółowe zasady ustalania kategorii ryzyka dla płatników składek na ubezpieczenie wypadkowe, w zależności od wskaźników częstości;
- 4) szczegółowe zasady ustalania wskaźnika korygującego;
- 5) wzór informacji przekazywanej przez płatnika składek o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe, zwane dalej "składką".

§ 2. Stopę procentową składki ustaloną w zależności od kategorii ryzyka określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Grupy działalności, kategorie ryzyka i stopy procentowe składki dla grup działalności określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Kategorie ryzyka dla grup działalności ustala się w oparciu o cząstkowe kategorie ryzyka K1, K2, K3, K4 dla grup działalności, przez obliczenie średniej arytmetycznej z tych cząstkowych kategorii ryzyka według następującego wzoru:

$$KDX = \frac{K1 + K2 + K3 + K4}{4}$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

- 1) KDX - kategoria ryzyka dla danej grupy działalności;
- 2) K1 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 3) K2 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 4) K3 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy;
- 5) K4 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi chorób zawodowych.

2. Podstawę ustalania cząstkowych kategorii ryzyka, o których mowa w ust. 1, stanowią średnie arytmetyczne wskaźników częstości, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zwanej dalej

"ustawą". Średnie arytmetyczne wskaźników częstości są obliczane z trzech lat kalendarzowych, o których mowa w art. 30 ust. 4 ustawy.

3. Wskaźniki częstości:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem oraz
 - 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich
- są obliczane w przeliczeniu na umowną liczbę 1.000 pracujących i ustalane odrębnie za pełny rok kalendarzowy dla grup działalności;
- 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy oraz
 - 4) stwierdzonych chorób zawodowych
- są obliczane w przeliczeniu na umowną liczbę 1.000 zatrudnionych i ustalane odrębnie za pełny rok kalendarzowy dla grup działalności.

§ 5. 1. Kategorie ryzyka dla płatników składek ustala się w oparciu o cząstkowe kategorie ryzyka K1, K2 i K3 dla płatników składek, przez obliczenie średniej ważonej z tych cząstkowych kategorii ryzyka, według następującego wzoru:

$$KZX = \frac{K1 + K2 + 2K3}{4}$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

- 1) KZX - kategoria ryzyka dla danego płatnika składek;
- 2) K1 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 3) K2 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 4) K3 - kategoria ryzyka odpowiadająca wskaźnikowi zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy.

2. Podstawę ustalenia cząstkowych kategorii ryzyka, o których mowa w ust. 1, stanowią średnie arytmetyczne wskaźników częstości, o których mowa w art. 31 ust. 3 ustawy. Średnie arytmetyczne wskaźników częstości są obliczane z trzech kolejnych, ostatnich lat kalendarzowych.

3. Wskaźniki częstości:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem (W1),
 - 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich (W2),
 - 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (W3)
- są obliczane w przeliczeniu na umowną liczbę 1.000 ubezpieczonych, w rozumieniu art. 28 ust. 3 ustawy, oraz ustalane odrębnie za pełny rok kalendarzowy dla płatników składek.

4. Wskaźniki częstości na 1.000 ubezpieczonych W1, W2 i W3, o których mowa w ust. 3, oblicza się dla płatników składek odpowiednio według następujących wzorów:

$$1) W1 = \frac{P1}{U} \times 1.000,$$

$$2) W2 = \frac{P2}{U} \times 1.000,$$

$$3) W3 = \frac{P3}{U} \times 1.000,$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

- 1) P1 - liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2) P2 - liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3) P3 - liczba zatrudnionych w warunkach zagrożenia, które występują w razie przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy;
- 4) U - liczba ubezpieczonych, o których mowa w ust. 3, zaokrąglona do pełnych jedności zgodnie z zasadą matematyczną.

§ 6. 1. W przypadku braku możliwości ustalenia cząstkowej kategorii ryzyka lub wskaźnika częstości, średnie arytmetyczne i średnie ważone, o których mowa w § 4 i 5, oblicza się odpowiednio z pozostałych cząstkowych kategorii ryzyka lub wskaźników częstości.

2. Wartości stóp procentowych składki, kategorii ryzyka i wskaźników częstości zaokrągla się zgodnie z zasadą matematyczną, z dokładnością przyjętą odpowiednio w załącznikach nr 1-3 do rozporządzenia.

§ 7. Przedziały wartości wskaźników częstości, o których mowa w § 4 ust. 2 i § 5 ust. 2, stanowiące podstawę do ustalania cząstkowych kategorii ryzyka, o których mowa w § 3-5, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 8. Stopy procentowe składek dla płatników, o których mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, ustala się jako iloczyn stopy procentowej składki określonej dla grupy działalności, do której został zakwalifikowany płatnik, oraz indywidualnego wskaźnika korygującego, wynoszącego:

- 1) 0,8 - jeżeli kategoria ryzyka ustalona dla płatnika składek jest niższa o co najmniej 3 kategorie od kategorii ryzyka ustalonej dla grupy działalności;
- 2) 0,9 - jeżeli kategoria ryzyka ustalona dla płatnika składek jest niższa o 2 kategorie od kategorii ryzyka ustalonej dla grupy działalności;
- 3) 1,1 - jeżeli kategoria ryzyka ustalona dla płatnika składek jest wyższa o 2 kategorie od kategorii ryzyka ustalonej dla grupy działalności;
- 4) 1,2 - jeżeli kategoria ryzyka ustalona dla płatnika składek jest wyższa o co najmniej 3 kategorie od kategorii ryzyka ustalonej dla grupy działalności;
- 5) 1,0 - w pozostałych przypadkach.

§ 9. 1. Informację o danych do ustalenia składek, o której mowa w art. 31 ust. 6 ustawy, płatnik składek przekazuje do jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przez niego wskazanej. Wzór informacji stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia.

2. Dla formularza informacji, o której mowa w ust. 1, ustala się kolor pantone Nr 224CV.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

-
- 1) Minister Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej - zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 38, poz. 243).
 - 2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 83, poz. 760 i Nr 223, poz. 2217, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 121, poz. 1264, Nr 187, poz. 1925 i Nr 210, poz. 2135 oraz z 2005 r. Nr 164, poz. 1366 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818, Nr 127, poz. 880 i Nr ..., poz. ...

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej ma na celu wypełnienie dyspozycji zawartej w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), w brzmieniu nadanym przepisami ustawy z dniao zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr, poz.).

W nowym rozporządzeniu zmienia się wyłącznie § 1 pkt1, w związku z likwidacją numeru REGON jako numeru identyfikacyjnego przedsiębiorcy.

Projekt rozporządzenia nie narusza przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej. Projekt rozporządzenia nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i dlatego nie podlega notyfikacji.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wywiera wpływu na sektor finansów publicznych.

Zakres projektowanego rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

**Załączniki do rozporządzenia
Ministra Pracy i Polityki Społecznej
z dnia(poz.)**

Załącznik nr 1

**STOPA PROCENTOWA SKŁADKI NA UBEZPIECZENIE WYPADKOWE W ZALEŻNOŚCI OD
KATEGORII RYZYKA**

Kategoria ryzyka	Stopy procentowe składki (%)
1	0,40
2	0,67
3	0,93
4	1,20
5	1,47
6	1,73
7	2,00
8	2,26
9	2,53
10	2,80
11	3,06
12	3,33
13	3,60
14	3,86
15	4,13
16	4,39
17	4,66
18	4,93
19	5,19
20	5,46
21	5,73
22	5,99
23	6,26
24	6,52
25	6,79

26	7,06
27	7,32
28	7,59
29	7,86
30	8,12

**GRUPY DZIAŁALNOŚCI, KATEGORIE RYZYKA I STOPY PROCENTOWE SKŁADKI NA
UBEZPIECZENIE WYPADKOWE DLA GRUP DZIAŁALNOŚCI**

Lp.	Grupy działalności	Kod PKD*	Kategorie ryzyka	Stopy procentowe składki (%)
1	2	3	4	5
1	Rolnictwo, łowiectwo i leśnictwo	A	7	2,00
2	Rybnictwo	B	10	2,80
3	Górnictwo surowców energetycznych	CA	13	3,60
4	Górnictwo surowców innych niż energetyczne	CB	12	3,33
5	Produkcja artykułów spożywczych; napojów i wyrobów tytoniowych	DA	6	1,73
6	Produkcja wyrobów włókienniczych i odzieży	DB	4	1,20
7	Produkcja skór wyprawionych i wyrobów ze skór wyprawionych	DC	4	1,20
8	Produkcja drewna i wyrobów z drewna	DD	11	3,06
9	Produkcja masy włóknistej, papieru oraz wyrobów z papieru; działalność publikacyjna i poligraficzna	DE	4	1,20
10	Wytwarzanie koksu, produktów rafinacji ropy naftowej i paliw jądrowych	DF	6	1,73
11	Produkcja wyrobów chemicznych	DG	8	2,26
12	Produkcja wyrobów gumowych i z tworzyw sztucznych	DH	7	2,00
13	Produkcja wyrobów z pozostałych surowców niemetalicznych	DI	8	2,26
14	Produkcja metali i wyrobów z metali	DJ	9	2,53
15	Produkcja maszyn i urządzeń, gdzie indziej niesklasyfikowana	DK	8	2,26
16	Produkcja urządzeń elektrycznych i optycznych	DL	4	1,20
17	Produkcja sprzętu transportowego	DM	8	2,26
18	Produkcja, gdzie indziej niesklasyfikowana	DN	7	2,00
19	Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, wodę	E	6	1,73
20	Budownictwo	F	7	2,00
21	Handel hurtowy i detaliczny; naprawa pojazdów samochodowych, motocykli oraz artykułów użytku osobistego i domowego	G	3	0,93
22	Hotele i restauracje	H	2	0,90
23	Transport, gospodarka magazynowa i łączność	I	5	1,47

24	Pośrednictwo finansowe	J	2	0,90
25	Obsługa nieruchomości, wynajem i usługi związane z prowadzeniem działalności gospodarczej	K	4	1,20
26	Administracja publiczna i obrona narodowa; obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i powszechne ubezpieczenie zdrowotne, organizacje i zespoły eksterytorialne	L, Q	3	0,93
27	Edukacja	M	4	1,20
28	Ochrona zdrowia i pomoc społeczna	N	5	1,47
29	Działalność usługowa komunalna, społeczna i indywidualna, pozostała	O	5	1,47

* Kod PKD określony w przepisach w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD).

PRZEDZIAŁY WARTOŚCI WSKAŹNIKÓW CZĘSTOŚCI STANOWIĄCE PODSTAWĘ DO USTALANIA CZĄSTKOWYCH KATEGORII RYZYKA WEDŁUG WSKAŹNIKÓW CZĘSTOŚCI WYPADKÓW PRZY PRACY, CHOROÓB ZAWODOWYCH ORAZ PRACOWNIKÓW ZATRUDNIONYCH W WARUNKACH ZAGROŻENIA

Kategoria ryzyka	Wskaźniki częstości (średnia z trzech lat kalendarzowych) na 1.000 osób			
	poszkodowanych w wypadkach przy pracy		zatrudnionych w warunkach	poszkodowanych wskutek chorób
	ogółem	w tym: śmiertelnych i ciężkich	zagrożenia	zawodowych
30	44,3 - i więcej	1,087 - i więcej	991 - i więcej	8,31 - i więcej
29	42,7 - 44,2	1,047 - 1,086	956 - 990	8,01 - 8,30
28	41,1 - 42,6	1,007 - 1,046	921 - 955	7,71 - 8,00
27	39,5 - 41,0	0,967 - 1,006	886 - 920	7,41 - 7,70
26	37,9 - 39,4	0,927 - 0,966	851 - 885	7,11 - 7,40
25	36,3 - 37,8	0,887 - 0,926	816 - 850	6,81 - 7,10
24	34,7 - 36,2	0,847 - 0,886	781 - 815	6,51 - 6,80
23	33,1 - 34,6	0,807 - 0,846	746 - 780	6,21 - 6,50
22	31,5 - 33,0	0,767 - 0,806	711 - 745	5,91 - 6,20
21	29,9 - 31,4	0,727 - 0,766	676 - 710	5,61 - 5,90
20	28,3 - 29,8	0,687 - 0,726	641 - 675	5,31 - 5,60
19	26,7 - 28,2	0,647 - 0,686	606 - 640	5,01 - 5,30
18	25,1 - 26,6	0,607 - 0,646	571 - 605	4,71 - 5,00
17	23,5 - 25,0	0,567 - 0,606	536 - 570	4,41 - 4,70
16	21,9 - 23,4	0,527 - 0,566	501 - 535	4,11 - 4,40
15	20,3 - 21,8	0,487 - 0,526	466 - 500	3,81 - 4,10
14	18,7 - 20,2	0,447 - 0,486	431 - 465	3,51 - 3,80
13	17,1 - 18,6	0,407 - 0,446	396 - 430	3,21 - 3,50
12	15,5 - 17,0	0,367 - 0,406	361 - 395	2,91 - 3,20
11	13,9 - 15,4	0,327 - 0,366	326 - 360	2,61 - 2,90
10	12,3 - 13,8	0,287 - 0,326	291 - 325	2,31 - 2,60
9	10,7 - 12,2	0,247 - 0,286	256 - 290	2,01 - 2,30
8	9,1 - 10,6	0,207 - 0,246	221 - 255	1,71 - 2,00
7	7,5 - 9,0	0,167 - 0,206	186 - 220	1,41 - 1,70
6	5,9 - 7,4	0,127 - 0,166	151 - 185	1,11 - 1,40
5	4,3 - 5,8	0,087 - 0,126	116 - 150	0,81 - 1,10

4	2,7 - 4,2	0,047 - 0,086	81 - 115	0,51 - 0,80
3	1,4 - 2,6	0,024 - 0,046	41 - 80	0,26 - 0,50
2	0,1 - 1,3	0,001 - 0,023	1 - 40	0,01 - 0,25
1	0,0 - 0,0	0,000 - 0,000	0 - 0	0,00 - 0,00

**ROZPRZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾**

z dnia

**w sprawie warunków uzyskania dostępu do systemu teleinformatycznego Centralnej
Informacji o Działalności Gospodarczej oraz wysokości opłat pobieranych za wydanie
odpisów, wyciągów oraz udzielenie pisemnych informacji**

Na podstawie artykułu 45f ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1

Rozporządzenie określa:

- 1) warunki niezbędne dla uzyskania dostępu w drodze elektronicznej do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji przez upoważnione organy jednostek samorządu terytorialnego;
- 2) wysokość opłat pobieranych za wydanie odpisów, wyciągów oraz pisemnych informacji wystawionych na podstawie danych zawartych w Centralnej Informacji.

§ 2

Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) Centralna Informacja – Centralna Informacja o Działalności Gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 2) system teleinformatyczny - system teleinformatyczny w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z 2004 r. Nr 95, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331),

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 131, poz. 909).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777, z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1043 i 1045, Nr 158, poz. 1121, Nr 171, poz. 1225 i Nr 235, poz. 1699 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818, Nr 127, poz. 880 i Nr ..., poz.

- 3) autoryzowany dostęp – dostęp do zasobów i usług Centralnej Informacji uzyskany w wyniku pozytywnego przeprowadzenia procesu uwierzytelnienia i autoryzacji użytkownika,
- 4) odpis – odpis, wyciąg lub pisemna informacja wystawiana na podstawie jawnych danych zawartych w Centralnej Informacji,
- 5) osoba upoważniona – osoba upoważniona przez właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego do wydawania odpisów z systemu informatycznego Centralnej Informacji.

§ 3

Warunkiem uzyskania dostępu do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji przez system teleinformatyczny jednostki samorządu terytorialnego jest:

- a) posiadanie stałego dostępu do sieci Internet,
- b) zdolność do obsługi protokołów komunikacyjnych i szyfrujących wykorzystywanych przez system teleinformatyczny Centralnej Informacji zgodnie z przepisami o minimalnych wymaganiach dla systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do realizacji zadań publicznych,
- c) możliwość udostępnienia wnioskodawcy odpisu w formie elektronicznej.

§ 4

1. Zainteresowany organ jednostki samorządu terytorialnego przekazuje do Centralnej Informacji dane osoby upoważnionej przez ten organ do wydawania odpisów z systemu informatycznego Centralnej Informacji.
2. Centralna Informacja przekazuje osobie upoważnionej niezbędne dane i informacje konieczne do jej uwierzytelnienia i autoryzacji w systemie teleinformatycznym Centralnej Informacji.
3. W celu przygotowania aktualnego odpisu osoba upoważniona uzyskuje autoryzowany dostęp do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji z wykorzystaniem danych i informacji, o których mowa w ust. 2.
4. Uzyskanie informacji niezbędnych do wydania odpisu następuje po wypełnieniu i wysłaniu przez osobę upoważnioną formularza elektronicznego udostępnionego w systemie informatycznym Centralnej Informacji.
5. Aktualny odpis stanowi wydruk informacji przekazanej z systemu informatycznego Centralnej Informacji, poświadczony przez osobę upoważnioną za zgodność z danymi utrzymywanych w tym systemie.
6. Warunki techniczne dostępu do bazy Centralnej Informacji udostępniane są na stronach podmiotowych Biuletynu Informacji Publicznej ministra właściwego do spraw gospodarki.
7. Odpis z Centralnej Informacji może zostać wydany w formie elektronicznej.

§ 5

1. W celu przygotowania danych do udostępnienia Centralna Informacja:
 - a) zwraca się z żądaniem przekazania właściwych danych w formie elektronicznej do organu ewidencyjnego,

- b) przekazanie danych następuje z ujawnieniem czasu przekazania,
 - c) dokonuje poszukiwania dodatkowych informacji we własnych bazach danych,
 - d) zestawia łączną informację na podstawie danych uzyskanych w sposób wskazany w punktach a) i b).
2. Centralna Informacja przekazuje do systemu teleinformatycznego jednostek samorządu terytorialnego informację przygotowaną do udostępnienia, z wykorzystaniem protokołów komunikacyjnych i szyfrujących zapewniających bezpieczeństwo komunikacji, zgodnie z przepisami o minimalnych wymaganiach dla systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do realizacji zadań publicznych.
 3. Informacje udostępniane z systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji zostają opatrzone czasem wystawienia oraz podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu, zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 6

1. Wysokość opłaty pobieranej za wydanie odpisu w formie pisemnej wynosi 50 zł, pomnożone przez liczbę żądanych odpisów.
2. Wysokość opłaty pobieranej za wydanie odpisu w formie elektronicznej wynosi 10 zł, pomnożone przez liczbę żądanych odpisów.

§ 7

Lista jednostek samorządu terytorialnego prowadzących wydawanie odpisów jest publikowana na stronie internetowej Centralnej Informacji.

§ 8

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2008 r.

MINISTER GOSPODARKI

W POROZUMIENIU

MINISTER WŁAŚCIWY
DO SPRAW INFORMATYZACJI

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie warunków uzyskania dostępu do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej oraz wysokości opłat pobieranych za wydanie odpisów stanowi wykonanie upoważnienia z artykułu 45f pkt 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2004 r., Nr 173, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia określa warunki niezbędne dla uzyskania dostępu w drodze elektronicznej do systemu teleinformatycznego Centralnej Informacji przez upoważnione organy jednostek samorządu terytorialnego oraz wysokość opłat pobieranych za wydanie odpisów z Centralnej Informacji. W szczególności rozporządzenie reguluje procedurę autoryzacji dostępu do zasobów CIDG przez uprawnionych pracowników jednostek samorządu terytorialnego. Dostęp ten służyć będzie wydawaniu odpisów w formie pisemnej lub elektronicznej. Protokoły bezpieczeństwa transmisji i integralności danych wykorzystywane w komunikacji z jednostkami samorządu terytorialnego uregulowano poprzez odesłanie do przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w *sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych*, z których zastosowanie znajdują jednakże jedynie te, które wspierane będą przez elektroniczną platformę ePUAP.

W związku z przeniesieniem procesu rejestracji przedsiębiorcy z gmin do urzędów skarbowych przedsiębiorcom i osobom zainteresowanym zapewniona zostanie możliwość otrzymania odpisów bezpośrednio w gminach. Przewiduje się wydawanie dwóch rodzajów odpisów w formie pisemnej i elektronicznej. Za wydanie jednego odpisu w postaci papierowej jednostka samorządu terytorialnego pobierała będzie opłatę w wysokości 50 zł, a w postaci elektronicznej 10 zł. Wysokość stawek w tym zakresie powinna być jednakowa w całym kraju oraz służyć pokryciu kosztów samorządu terytorialnego. Wysokość opłat zostanie uzgodniona w ramach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W świetle wstępnej oceny projekt przedmiotowego rozporządzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym. Projekt zostanie przekazany w ramach uzgodnień międzyresortowych do oceny Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. W ocenie Ministerstwa Gospodarki projekt podlega notyfikacji. Umożliwienie przedsiębiorcom i obywatelom korzystania z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej może spełniać przesłanki usługi społeczeństwa informacyjnego i w związku z tym podlegać notyfikacji w ramach Dyrektywy 98/34/WE w *sprawie procedury udzielania informacji w sprawie norm i przepisów technicznych oraz zasad dot. usług społeczeństwa informacyjnego*.

Utworzenie CIDG wymagać będzie budowy systemu (m.in. przeprowadzenie analizy, przygotowanie projektu, wytworzenie oprogramowania, testy), homologacji oraz zarządzania projektem (m.in. przygotowanie dokumentacji przetargowej, testy odbioru oraz recenzje). Całkowite nakłady na realizację ww. projektu wyniosą 31 836 398 zł.

W związku z przeniesieniem procesu rejestracji przedsiębiorcy z gmin do urzędów skarbowych komponent gminny zostanie wyeliminowany. Jednak w jego miejsce zostanie utworzony komponent komunikacyjny zapewniający wymianę danych między CIDG

a sądami, organami koncesyjnymi, rejestrami działalności regulowanej i organami licencyjnymi. Nie przewiduje się zmiany wysokości nakładów z tego tytułu.

Zakres projektowanego rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

**ROZPRZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹**

z dnia

**w sprawie prowadzenia Centralnej Informacji oraz sposobu udostępniania danych z
Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej**

Na podstawie art. 45f ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) organizację oraz szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Informacji;
- 2) sposób udostępniania danych z Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej.

§ 2.

Ilekcroć w rozporządzeniu jest mowa o dokumencie elektronicznym – rozumie się przez to dokument elektroniczny w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.);

§ 3.

Centralna jest Informacja jest prowadzona w systemie teleinformatycznym zapewniającym bezpieczną wymianę danych z platformą elektroniczną.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 131, poz. 909).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777, z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1043 i 1045, Nr 158, poz. 1121, Nr 171, poz. 1225 i Nr 235, poz. 1699 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818, Nr 127, poz. 880 i Nr ..., poz.

§ 4.

System teleinformatyczny Centralnej Informacji wykorzystuje dla właściwego funkcjonowania usługi dostarczane przez platformę elektroniczną, w szczególności usługi bezpieczeństwa, usługi dostarczania dokumentów elektronicznych oraz usługi udostępniania informacji.

§ 5.

Minister właściwy do spraw gospodarki gromadzi i przechowuje, w systemie teleinformatycznym Centralnej Informacji, dane przekazane przez organy, o których mowa w art. 45c ust. 2 – 5 ustawy.

§ 6.

1. Udostępnienie informacji jawnych z Centralnej Informacji następuje na żądanie otrzymane w formie elektronicznej, za pośrednictwem platformy elektronicznej.

2. W celu przygotowania danych do udostępnienia Centralna Informacja:

- 1) występuje o przekazanie właściwych danych w formie elektronicznej do organu ewidencyjnego;
- 2) dokonuje poszukiwania dodatkowych informacji we własnych bazach danych;
- 3) zestawia łączną informację na podstawie danych uzyskanych w sposób wskazany w punktach 1 i 2.

3. Centralna Informacja przekazuje do platformy elektronicznej informację przygotowaną do udostępnienia, z wykorzystaniem formatów danych i protokołów komunikacyjnych i szyfrujących zgodnych z przepisami o minimalnych wymaganiach dla systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do realizacji zadań publicznych oraz stosowanych do wymiany danych z platformą elektroniczną.

§ 7.

Rozporządzenie wchodzi w życie

MINISTER GOSPODARKI

W POROZUMIENIU

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie warunków wydawania odpisów oraz warunków niezbędnych dla uzyskania dostępu w drodze elektronicznej do danych zawartych w Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej przez upoważnione organy jednostek samorządu terytorialnego stanowi wykonanie upoważnienia z artykułu 45f pkt 1 i 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2004 r., Nr 173, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia określa organizację oraz szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawnego udostępnienia i przekazywania informacji. Rozporządzenie reguluje również sposób udostępniania danych z Centralnej Informacji za pośrednictwem platformy elektronicznej, którą stanowić będzie Elektroniczna Platforma Usług Administracji ePUAP. Projekt przewiduje m.in., że dla właściwego funkcjonowania CIDG wykorzystywane będą usługi dostarczane przez ePUAP, w tym m.in. usługi bezpieczeństwa, usługi dostarczania dokumentów elektronicznych oraz usługi udostępniania informacji. Protokoły komunikacyjne oraz szyfrujące uregulowano poprzez odesłanie do przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w *sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych*, z których zastosowanie znajdują jednakże wyłącznie te, które wspierane będą przez elektroniczną platformę ePUAP.

W związku z przeniesieniem procesu rejestracji przedsiębiorcy z gmin do urzędów skarbowych zostanie utworzony komponent komunikacyjny zapewniający wymianę danych między CIDG a organem ewidencyjnym za pośrednictwem platformy elektronicznej ePUAP oraz sądami, organami koncesyjnymi, rejestrami działalności regulowanej i organami licencyjnymi.

Dane z organów ewidencyjnych będą przekazywane w postaci udostępnionej przez te organy zgodnie ze standardami, które będą stosowane przez platformę e-PUAP. CIDG nie będzie tworzyć trwałych kopii tych danych. Natomiast dane z pozostałych organów, które obecnie nie są dostępne w standardowej formie elektronicznej będą zbierane z wykorzystaniem przygotowanych przez MG formularzy elektronicznych. Dla przekazywania danych będzie wykorzystywana sieć Internet i platforma e-PUAP.

W świetle wstępnej oceny projekt przedmiotowego rozporządzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym. Projekt zostanie przekazany w ramach uzgodnień międzyresortowych do oceny Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. W ocenie Ministerstwa Gospodarki projekt podlega notyfikacji. Umożliwienie przedsiębiorcom i obywatelom korzystania z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej może spełniać przesłanki usługi społeczeństwa informacyjnego i w związku z tym podlegać notyfikacji w ramach Dyrektywy 98/34/WE w *sprawie procedury udzielania informacji w sprawie norm i przepisów technicznych oraz zasad dot. usług społeczeństwa informacyjnego*.

Dla zapewnienia budowy i funkcjonowania Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, konieczne będą zarówno nakłady związane z zakupem sprzętu i oprogramowania, jak i zapewnieniem niezbędnych etatów. Całkowite nakłady na realizację

ww. projektu wyniosą 31 836 398 zł. Obejmować będą one budowę systemu (m.in. przeprowadzenie analizy, przygotowanie projektu, wytworzenie oprogramowania, testy), homologację oraz zarządzanie projektem (m.in. przygotowanie dokumentacji przetargowej, testy odbioru oraz recenzje).

Przedmiotowy projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

07/39zb

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
Nr KRS-020-41/2-07

WARSZAWA, dnia 13.02.2008 r.

Dot. Ps-20/07

**Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP**

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu, uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2008 r. w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.

Zał.1.

Z wyrazami szacunku,

sędzia Stanisław Dąbrowski

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu *14.02.08*

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 7 lutego 2008 r.

**w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności
gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.**

Krajowa Rada Sądownictwa odnosi się jedynie do zmian proponowanych w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209 z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 z późn. zm.) i tylko w zakresie mogącym mieć znaczenie dla wymiaru sprawiedliwości.

Na wstępie zważyć należy, że proponowane w projekcie zmian do ustaw wpisywanie osób fizycznych wykonujących działalność gospodarczą w większym rozmiarze do rejestru przedsiębiorców nie musi spowodować (choć nie jest to wykluczone) wzrostu obciążeń wydziałów rejestrowych sądów. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wyraźny wzrost ilości pracy w wydziałach KRS spowoduje wpisywanie informacji o zawieszeniu działalności, a wydziały te w zakresie aktualnych obciążeń mają niewystarczającą obsadę kadrową.

1. Zmiana art. 8 ust. 3 w ustawie o KRS

Przewidywana zmiana nie jest zgodna z prawem europejskim. Dyrektywa I (tj. dyrektywa 68/151/EWG ze zmianami wynikającymi z dyrektywy 2003/58 z 15 czerwca 2003 r.) w art. 3 ust. 3 stanowi, że:

3. Pełna lub częściowa kopia każdego dokumentu lub każdej informacji, określonych w art. 2, musi być udostępniona na wniosek. Od dnia 1 stycznia 2007 r. wnioski mogą być składane w rejestrze w formie papierowej lub elektronicznej zgodnie z wyborem wnioskodawcy.

Od dnia ustalonego przez każde Państwo Członkowskie, nie później jednak niż dnia 1 stycznia 2007 r., kopie określone w akapicie pierwszym muszą być udostępniane z rejestru w formie papierowej lub elektronicznej zgodnie z wyborem wnioskodawcy. Ma to zastosowanie w przypadku wszystkich dokumentów i informacji, bez względu na to, czy zostały one złożone przed ustaloną datą, czy po. Jednakże Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że uzyskanie z rejestru wszystkich lub niektórych rodzajów dokumentów

i informacji złożonych w formie papierowej do ustalonej daty lub przed ustaloną datą, która nie może być późniejsza niż dzień 31 grudnia 2006 r., nie jest możliwe w formie elektronicznej, jeżeli upłynął określony okres między datą złożenia a datą wniosku złożonego do rejestru. Taki określony okres nie może przekraczać 10 lat.

Jednoznaczne jest więc, że dyrektywa wprowadza obowiązek udostępniania danych w postaci elektronicznej. Zmiana tego przepisu oznaczać może, że ustawodawca eliminuje nakaz udostępniania tych danych w postaci elektronicznej. Już sama implementacja zmian I dyrektywy nie była prawidłowa bowiem stan prawa wywołuje wątpliwości co do możliwości wykorzystania danych uzyskanych w postaci elektronicznej (tj. poprzez odpis elektroniczny lub też za pośrednictwem Internetu). Obecnie proponowana zmiana zdaje się prowadzić do regresu, eliminując możliwość otrzymania drogą elektroniczną danych z Rejestru.

2. Zmiana art. 19a ust. 2a ustawy o KRS

Poważne zastrzeżenia budzi wyeliminowanie wzorów podpisów dla przedsiębiorców osób fizycznych wskazanych w tej zmianie przepisów. O ile przyjąć można brak wzoru podpisu przedsiębiorcy osoby fizycznej (choć dziwić mogą wzory podpisów od reprezentantów innych podmiotów), to nieuzasadnioną nierównością będzie traktowanie prokurentów przedsiębiorców osób fizycznych oraz prokurentów innych przedsiębiorców. Z tej zmiany wynikać będzie (konkretnie z niestosowania części ostatniej art. 19a ust. 2 ustawy o KRS), że prokurenci osób fizycznych nie muszą składać wzorów podpisów, ale inni prokurenci takie wzory składać muszą. W rezultacie wprowadzi to nierówne traktowanie prokurentów co oznacza nierówność wobec prawa.

3. Zmiana art. 20a ustawy o KRS

Nie jest trafne wprowadzenie terminu 7 dni na rozpoznanie wniosku w miejsce dotychczasowego terminu 14 dni. Termin ten ma charakter jedynie instrukcyjny, jednak obserwowane w ostatnich latach obciążenia wydziałów KRS wzrosły ponad dwukrotnie i skracanie (instrukcyjnych) terminów rozpoznawania wniosków bez zapewnienia realnej możliwości ich dotrzymania (przy równoczesnym zwiększeniu zadań sądu rejestrowego) jest w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wprowadzeniem kolejnego w procedurach terminu, który z przyczyn obiektywnych nie może być dotrzymany. Można skracać terminy załatwiania wniosków, ale wymaga to albo wzmocnienia wydziałów KRS, albo też poważnych zmian procedury i kognicji sądu w kierunku wprowadzenia wzorców umownych wykorzystywanych przez spółki lub inne podmioty (co pozwoli ograniczyć nakład pracy

związany z analizą treści umów i statutów tylko do odmienności od wzorca) albo też ograniczenia kognicji tylko do weryfikacji poprawności określenia danych wpisywanych w Rejestrze bez kontroli poprawności czynności założycielskich.

Proponowana zmiana nie może być oceniona pozytywnie bez zobowiązania właściwych decydentów do zapewnienia środków na jej realizację.

4. Zmiana art. 35 (i częściowo zmiana art. 38 pkt 3 co do numeru REGON) ust. o KRS

Polegająca na wpisywaniu tylko numeru NIP i nie wpisywaniu numeru REGON.

Zwrócić należy uwagę, iż w obrocie gospodarczym od dawna przyjęto zasadę posługiwania się głównie numerem NIP jako numerem najpowszechniejszym, występującym na każdej fakturze. Praktycznie jednak nie wszyscy działający przedsiębiorcy dopełnili obowiązku zgłaszania takiego numeru i pomimo postępowań przymuszających nie uzupełnili go, nie ma też informacji o pełnej zgodności baz NIP z bazą KRS. W tej sytuacji chybiony wydaje się projektowany zapis, który eliminuje informację o wpisanych już numerach REGON. Numer ten nie musi być wcale identyfikatorem przedsiębiorcy o podstawowym charakterze, niemniej jednak bardzo często jest w praktyce poszukiwany. Całkowicie błędne jest również wyeliminowanie jako identyfikatora osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą posługiwania się numerem PESEL. Utrudni to przekrojowe przeszukiwanie baz danych bowiem ta sama osoba będzie oznaczana jako przedsiębiorca tylko numerem NIP, a w innych rolach tylko numerem PESEL. Nigdy więc przekrojowe przeszukiwanie (które co do zasady odbywać musi się po numerze identyfikacyjnym) nie da pewności co do wskazania wszystkich informacji o danej osobie.

5. Zmiana art. 38 pkt 1 lit.e ustawy o KRS

W sytuacji gdy przewiduje się obowiązek wpisu do Rejestru przedsiębiorców osób fizycznych prowadzących działalność w większym rozmiarze proponowana zmiana jest wadliwa. Istnieje wyraźna potrzeba wskazania w Rejestrze informacji o poprzednim miejscu, pod którym w ewidencji wpisany był przedsiębiorca. Nie wystarczająca jest tożsamość numeru NIP, gdyż jeśli chodzić będzie o zdarzenia z lat wcześniejszych to numer NIP jest niewystarczający. Uprzednio nie przywiązywano tak wielkiej wagi do numeru NIP, pojawiał się on oczywiście na fakturach, ale jeżeli informacja ma dotyczyć zbadania ciągłości działalności przedsiębiorcy co do zdarzeń sprzed powstania centralnej ewidencji działalności, to nie będzie możliwe w praktyce przeszukanie poprzez wykorzystanie numeru NIP wszystkich ewidencji w Polsce.

6. Zmiana w ustawie z dnia 28.02.2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze

Proponowana zmiana jest w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa całkowicie chybiona. Wnioskodawcy pomijają wskazania komentatorów (choćby F.Zedler), że treść ust. 2 art. 496 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze celowo wprowadza obowiązek zgłaszania wniosku o wpis informacji o wszczęciu postępowania naprawczego, bowiem datą jego wszczęcia jest data ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na wniosek przedsiębiorcy. Gdyby przyjąć proponowaną w projekcie konstrukcję złożenia jedynie zgłoszenia aktualizacyjnego, to należałoby uznać, że do ewidencji składany jest wniosek, zaś sąd rejestrowy dokona wpisu z urzędu. Tymczasem sąd rejestrowy aby dokonać wpisu musi mieć informację od przedsiębiorcy (wniosek) lub też zawiadomienie z sądu upadłościowego (wtedy wpis następuje z urzędu). Sąd upadłościowy w tej sytuacji zawiadomiony musi być przez przedsiębiorcę o dacie ogłoszenia i dopiero przekazać informację sądowi rejestrowemu. Taki tryb wydłuży czas dokonania wpisu o postępowaniu naprawczym dla podmiotów innych niż osoby fizyczne wpisane w ewidencji, które wniosek złożą same bez pośrednictwa sądu upadłościowego. W rezultacie proponowaną zmianę ocenić należy krytycznie, jako po pierwsze różnicującą bez żadnego uzasadnienia sytuację przedsiębiorców, a po drugie wydłużającą czas między ogłoszeniem w Monitorze (na wniosek przedsiębiorcy) czyli datą wszczęcia postępowania naprawczego, a datą wpisu informacji o tym postępowaniu.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Stanisław Dąbrowski

BIURO
~~Krajowej Rady Sądownictwa~~

za zgodność z oryginałem

SZEF BIURA
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Irena Piotrowska